

หลักการประกาศ

พระกิตติคุณของคริสเตียน

HOW TO PREACH THE GOSPEL

BY

REV.SRI RUNGRUENGVANICH

คำพูดที่เหมาะสมกับกาลเทศะเปรียบเหมือนผลแอปเปิ้ลทำ

ด้วยทองคำใส่ไว้ในกระเช้าเงิน (สุภาษิต 25:11)

ศจ.ศรี รุ่งเรืองวานิช

ขอบพระคุณพระเจ้า ที่วงการคริสเตียนไทย ได้มีหนังสือเพิ่มขึ้นอีกเล่มหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเทศนา การประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ และ การเป็นพยาน
ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ มีประสบการณ์ในการรับใช้พระเจ้า มาเป็นเวลาหลายปี
หวังว่า หนังสือเล่มนี้ จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อท่านผู้อ่าน ที่เป็นคริสเตียนเยาวชน นักศึกษา พระคริสตธรรม และ ท่านผู้อ่านทุกท่านไม่ว่ามากก็น้อย

(ศาสตราจารย์จรูญ รัตนบุตร)

ประธานสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย

คำนำ

หนังสือหลักการประกาศพระกิตติคุณของคริสเตียนเล่มนี้ เดิมที่ข้าพเจ้าได้ใช้เป็นบทเรียนในการสอนนักเรียนที่โรงเรียนพระคริสตธรรมจีน ภายหลังเอามาใช้ในการอบรมตามคริสตจักรต่าง ๆ หลายแห่ง รู้สึกว่าเป็นประโยชน์แก่คริสเตียนไม่น้อย มีหลาย ๆ ท่านขอร้องให้จัดพิมพ์เป็นหนังสือแจกจ่ายให้คริสเตียนทั่วไปมีโอกาสดูอ่านเพื่อจะได้ช่วยให้หลาย ๆ คน รู้จักวิธีการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์แก่ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า และ อธิบายพระวาทะของพระเจ้า ให้แก่ผู้ที่เชื่อและไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ให้เข้าใจความจริงอย่างลึกซึ้ง

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอให้ผู้อ่านทุกท่าน จงมีความสุข ความเจริญ และหากมีสิ่งบกพร่องประการใด ขอโปรดให้อภัยด้วย โดยความรักในพระคริสต์

ศจ.ศรี รุ่งเรืองวานิช

สารบัญ

เรื่อง	หน้าที่
บทที่ 1 จะประกาศพระกิตติคุณอย่างไร	5
บทที่ 2 การเทศนาบนธรรมาสน์.....	7
บทที่ 3 การประกาศกลางแจ้ง.....	43
บทที่ 4 การประกาศส่วนตัว	47
บทที่ 5 ข้อควรจำสำหรับผู้ที่จะออกไปประกาศส่วนตัว.....	54
บทที่ 6 การจัดตั้งทีมประกาศและอุปกรณ์ที่ใช้ในการประกาศ	58

หลักการประกาศพระกิตติคุณของคริสเตียน

บทที่ 1 จะประกาศพระกิตติคุณอย่างไร

ตอนที่ 1 วัตถุประสงค์ในการประกาศพระกิตติคุณ

วัตถุประสงค์ในการประกาศพระกิตติคุณคือการเผยแพร่พระคำของพระเจ้าออกไป เพื่อให้ผู้ที่ฟังเกิดความเข้าใจในพระวาระแห่งความจริงของพระเจ้า ขอมละทิ้งสิ่งเทียมเท็จต้อนรับความจริง พร้อมทั้งรับเอาความรอดและเชื่อไว้วางใจในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด อย่างไรก็ตาม เราไม่อาจจำกัดการประกาศพระกิตติคุณอยู่เพียงแค่การใช้คำพูดเท่านั้น ยังมีสิ่งอื่นที่มีความสำคัญยิ่ง นั่นคือ ความรักของพระคริสต์ที่สำแดงออกมาในการดำเนินชีวิตของเรา ซึ่งอาจทำให้ผลของการประกาศพระกิตติคุณประสบกับความสำเร็จมากยิ่งขึ้น หากเราสามารถกระทำพระราชกิจที่พระคริสต์ยังกระทำไม่สำเร็จ และปฏิบัติตามคำสั่งที่พระองค์ทรงฝากไว้กับเราให้สำเร็จ เมื่อเราต้องจากโลกนี้ไป เราก็จะสามารถยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า โดยปราศจากความหวาดหวั่นใด ๆ ทั้งสิ้น

วัตถุประสงค์ที่สำคัญในการประกาศพระกิตติคุณมีดังต่อไปนี้ คือ

ก. นำคนมาถึงความรอด (การบังเกิดใหม่)

“.....ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้.....”(ยอห์น 3:3)

ข. นำคนมาสู่การถวาย

“.....ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอยู่.....”

(โรม 12:1) หมายถึงการถวาย

1. ชีวิต
2. ทรัพย์สินเงินทอง
3. เวลา
4. สติปัญญา
5. วาจา (คำพูด)

ค. นำคนมาสู่การทำงานรับใช้พระเจ้า

“.....จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ ทุกเวลา.....” (1 โครินธ์ 15:58)

ตอนที่ 2 คุณสมบัติและความรับผิดชอบของผู้ประกาศ พระกิตติคุณ

ก คุณสมบัติของผู้ประกาศพระกิตติคุณ

1. มีความรู้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ตลอดจน ความจริงเกี่ยวกับเรื่องพระเจ้าเป็นอย่างดี
2. ต้องเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว
3. มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ผู้อื่นได้รับความรอด
4. มีความประพฤติที่ดี (ทั้งด้านคำพูดและการประพฤติต้องสอดคล้องกัน)
5. มีความอดทนต่อความยากลำบาก ตระหนักเป็นอย่างดีว่า กำลังทำงานเพื่อพระเจ้า
6. มีความรับผิดชอบ
7. มีอาชีพการงานที่ถูกต้องตามกฎหมาย คือ ต้องมีสัมมาอาชีพะ
8. มีความร้อนรนรักพระเจ้า

ข ความรับผิดชอบของผู้ประกาศพระกิตติคุณ

1. ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า
 2. ร่วมงานกับพระเจ้า
 3. ต้องสำแดงพระคริสต์ออกมาในการดำเนินชีวิตของตนเอง
 4. เป็นผู้หว่านเมล็ดพืชแห่งความจริง
 5. หมั่นอธิษฐานเสมอ ทูลขอ
- ก. การทรงนำจากพระเจ้า
- ข. คำพูดในการเทศนา
- ค. ฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้า
- ง. การดำเนินกิจการต่าง ๆ ต่อไป

บทที่ 2 การเทศนาบนธรรมมาสน์

ตอนที่ 1 ประเภทของผู้ที่กล่าวพระคำของพระเจ้ามีดังต่อไปนี้ คือ

1. ประเภทบรรยาย เป็นผู้ที่ใช้คำพูดที่เหมาะสมมีเหตุผล ตลอดจนความรู้รอบตัวใหม่ ๆ มาอธิบายความจริงของพระเจ้า

2. ประเภทเป็นพยาน เป็นผู้ที่ใช้ความรู้ทางศาสนา ประสบการณ์ส่วนตัว ตลอดจนประวัติศาสตร์คริสตจักรฯ มาเป็นหลักฐานยืนยันความจริงของพระเจ้า

3. ประเภทแสดงธรรม เป็นผู้ที่มีความรู้ในพระคัมภีร์เป็นอย่างดี แล้วใช้พระคัมภีร์มาเป็นแนวทางในการอธิบายความจริงของพระเจ้า

ทั้ง 3 ประเภทข้างต้นนี้ ต่างก็มีส่วนดีเด่นเป็นพิเศษอยู่ด้วยกันทั้งสิ้น สุดแล้วแต่ความเหมาะสมที่แต่ละคนจะนำเอาไปใช้

ตอนที่ 2 การรวบรวมข้อมูลและเนื้อหาต่าง ๆ สำหรับการ เทศนา มีข้อควรปฏิบัติ ดังต่อไปนี้คือ

1. มีสมุดสำหรับการบันทึกหัวข้อเทศนา และควรเป็นสมุดที่สามารถนำติดตัวไปได้โดยสะดวกด้วย

2. ใช้สมุดในข้อ 1 ข้างต้นนี้ บันทึกข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จาก

- การอ่านพระคัมภีร์
- การอ่านหนังสือพิมพ์
- การอ่านหนังสืออื่น ๆ

3. รวบรวมหัวข้อที่ได้เคยเทศนาไปแล้วไว้ในสมุดรวบรวมหัวข้อเทศนา

4. หมั่นจดบันทึกหัวข้อเทศนาของนักเทศน์ที่มีชื่อเสียง พร้อมทั้งนำมาอ่าน และศึกษาค้นคว้าเพื่อเป็นตัวอย่าง

5. เก็บรวบรวมข้อพระคัมภีร์ที่ประทับใจตลอดจนสุภาษิตที่ดี ๆ ไว้

6. เวลาฟังเทศน์วันอาทิตย์ ต้องตั้งใจฟังและจดหัวข้อที่ผู้อื่นเทศนาเอาไว้

7. ขณะไปท่องเที่ยว ทัศนจร อ่านหนังสือพิมพ์ หรือสนทนากันก็ดี พยายามเก็บรวบรวมสิ่งน่าสนใจที่ได้ทราบและพบเห็น เพื่อนำมาเป็นข้อมูลด้วย

8. พยายามหลีกเลี่ยงเรื่องที่เป็นเรื่องมมายเรื่องหลอกลวง อย่าได้นำมาใช้เป็นข้อมูลอย่างเด็ดขาด

ตอนที่ 3 การเตรียมหัวข้อ มีข้อควรปฏิบัติดังต่อไปนี้ คือ

1. การกล่าวพระคำของพระเจ้า หรือการเทศนานั้นเป็นการพูดแทนพระเจ้า ก่อนการเทศนาจะต้องทูลขอการทรงนำจากพระเจ้า โดยการอธิษฐานเสียก่อน

2. เลือกเอาหัวข้อจากพระคัมภีร์ที่เราได้อ่านพบ จากการอ่านพระคัมภีร์ประจำวันของเรา ข้อพระคัมภีร์ที่ยังมีปัญหาไม่เข้าใจ อย่าเลือกมาเป็นหัวข้ออย่างเด็ดขาด

3. เวลาที่ดีที่สุดสำหรับการเตรียมทำเทศนา ก็คือตอนหัวค่ำ หรือตอนเช้านั้น ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยืดสงบ

4. ต้องคำนึงถึงสภาพของคริสตจักร คริสตสมาชิกและสังคมในขณะนั้นด้วย

5. ต้องคำนึงเทศกาลของคริสตจักรทั่วประเทศ เช่น

- เทศกาลคริสตมาส

- เทศกาลระลึกถึงการทนทุกข์ของพระเยซู

- เทศกาลอีสเตอร์

6. เขียนหัวข้อและโครงเรื่องสั้น ๆ พร้อมทั้งหมั่นทบทวน เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว

7. เราสามารถเตรียมหัวข้ออย่างคร่าว ๆ ได้ตั้งแต่วันจันทร์จนถึงวันเสาร์ แต่ควรจะเสร็จสิ้นเรียบร้อยในคืนวันเสาร์เป็นอย่างช้า

8. ข้อพระคัมภีร์ หัวข้อ เค้าโครงเรื่อง เพลง ตลอดจนคำอธิษฐานที่จะใช้ จะต้องเตรียมไว้ก่อนและอ่านให้ชำนาญด้วย

ตอนที่ 4 การเตรียมตัวก่อนถึงเวลากล่าวพระคำของพระเจ้าควรปฏิบัติดังนี้

1. ตื่นนอนแต่เช้านั้น ของวันอาทิตย์ แล้วอธิษฐานพร้อมทั้งเตรียมมหาเพลงและข้อพระคัมภีร์ให้เรียบร้อย

2. เขียนหัวข้อและบทเพลงบนกระดานดำที่คริสตจักร หรือพิมพ์ในรายการประชุมของคริสตจักรล่วงหน้าก่อนก็ได้

3. เชิญมัคนายกทั้งชายและหญิงรวมทั้งสมาชิกที่รับผิดชอบ มาเป็นปฏิคมต้อนรับเข้าร่วมการประชุม รวมทั้งเตรียมที่ประชุมด้วย

4. บุคคลิก และท่าทางของผู้เทศนาเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องสนใจเป็นพิเศษ คือ

ก. สีหน้า ท่าทาง ต้องมองดูสง่า มีความเยือกเย็น สุขุม สบายและมีความจริงใจอย่างเป็นธรรมชาติ

ข. มือ ตา และน้ำเสียงต้องสอดคล้องกับเรื่องที่กำลังพูดอยู่

ค. คำพูดต้องชัดเจน ชัดคำ ระวังคำหยาบเวลาพูดอย่ารีบร้อนจนเกินไป และคำพูดต้องมีพลังด้วย

5. หัวใจที่สำคัญที่สุด ไม่ใช่อยู่ที่บุคคลิกท่าทางหรือน้ำเสียงของเรา สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงส่วนประกอบเท่านั้นเหมือนซาม ซ้อน ซ้อม และตะเกียบที่เราใช้ในเวลาที่เรารับประทานอาหาร สิ่งสำคัญ คือ อาหารที่เรารับประทานนั้นคือ พระวณะแห่งความจริงของพระเจ้า

6. ก่อนขึ้นบนธรรมาสน์ ผู้เทศนาต้องมีเวลา 5-10 นาที สงบใจและอธิษฐาน

7. ท่าทางขณะอยู่บนธรรมาสน์

ก. ต้องใช้มือแสดงท่าทางประกอบ

ข. ต้องพูดด้วยความมีสัมมาคารวะ

ค. ต้องเจ็ดหน้าขึ้น อย่างก้มหน้ามองแต่หัวข้อคำเทศนาเท่านั้น

ง. อยู่ในอาการสำรวม

จ. น้ำเสียง คำพูดต้องชัดเจน

ฉ. การประกาศต่าง ๆ เช่น เวลาจะอ่านพระคัมภีร์ เป็นต้น ต้องประกาศอย่างน้อย 2 ครั้ง ถ้าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ อาจประกาศซ้ำอีกเป็นครั้งที่ 3

ช. คำอธิษฐาน ต้องประกอบด้วย

- การขอบพระคุณ

- การวิงวอน

- การสารภาพความบาป และ

- การอธิษฐานเพื่อคนอื่น

ตอนที่ 5 วิธีเทศนา มีอยู่หลายวิธีด้วยกัน คือ

1. วิธีแบ่งออกเป็นตอน ๆ คำเทศนาแต่ละครั้งควรจะแบ่งออกเป็นตอน ๆ เพราะไม่เพียงแต่ง่ายต่อการเตรียมยังจะช่วยให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้นอีกด้วย การเทศนาควรจะเริ่มจากเรื่องง่าย ๆ ไปสู่เรื่องที่ลึกซึ้ง การแบ่งตอนเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะผู้ที่เริ่มต้นหัดเทศนาใหม่ ๆ แต่ในขณะเดียวกัน ก็ไม่ควรแบ่งมากจนเกินไป เพราะจะยุ่งเหยิงสับสน ทำให้ผู้ฟังบังเกิดความเบื่อหน่ายได้ง่าย

2. **วิธีไม่แบ่งตอน** มีนักเทศน์ที่มีชื่อเสียงหลายท่านเช่น มูดี เป็นต้น มักจะใช้วิธีนี้ ก็มีผู้ฟังจำนวนไม่น้อยเลยที่เดียวที่ได้รับการคลอใจ แต่ไม่ใช่ทุกคนจะเหมือนกัน ทั้งนี้ต้องสุดแล้วแต่ของประธานของแต่ละคนด้วย

3 **การเทศนาโดยใช้ของจริงแสดงให้เห็น** เป็นวิธีเทศนาที่ใช้ได้ผลดีในชนบทโดยเฉพาะกับเด็กและผู้หญิงมักจะนิยมฟังการเทศนาโดยวิธีนี้ เพราะจะช่วยให้บังเกิดภาพพจน์ได้โดยง่าย และจดจำได้เป็นเวลานานอีกด้วยอุปกรณ์ที่อาจจะใช้ประกอบการเทศนามีหลายอย่าง เช่น กระจาดสี เป็นต้น เราอาจใช้กระจาด

- สีแดง เพื่อแสดงถึง เลือด
- สีดำ เพื่อแสดงถึง ความบาป
- สีขาว เพื่อแสดงถึง ความบริสุทธิ์ และ
- สีเขียว เพื่อแสดงถึง ชีวิต เป็นต้น

นอกจากนี้ เรายังสามารถใช้รูปภาพ เพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจง่ายขึ้นได้

4. **ใช้นิทานหรือ เรื่องที่มีคติมาเปรียบเทียบ** เรื่องที่จะใช้ประกอบนี้ ไม่ควรจะยาวเกินไป เวลาเล่าเรื่องจะต้องเล่าให้ผู้ฟังจริงเห็นจิง โดยเฉพาะตอนที่สำคัญ ๆ ของเรื่องต้องพูดให้ชัดเจน เราใช้เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อยืนยันความจริงของพระเจ้า ไม่ใช่ใช้เรื่องเปรียบเทียบเป็นหัวใจของการเทศนา เรื่องเปรียบเทียบที่ใช้จะต้องสอดคล้องกับคำเทศนาด้วย เพื่อจะได้สามารถทำให้ผู้ฟังคล้อยตามได้

ตอนที่ 6 อันดับก่อนหลังของส่วนต่าง ๆ ในคำเทศนา

ก่อนเริ่มการเทศนา จะต้องอ่านพระคัมภีร์อย่างน้อยสัก 1 ข้อ เพื่อยืนยันถึงที่มาของคำเทศนาของเรา หลังจากนั้นให้ดำเนินตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. **หัวข้อ** ได้มาจากหลัก หรือจุดที่สำคัญ ๆ ของคำเทศนานั้น ๆ
2. **คำนำ** เพื่อเป็นการนำผู้ฟังให้เข้าสู่เรื่องที่กำลังจะพูด
3. **หัวใจของเรื่อง** เปรียบเทียบเหมือนประตูใหญ่ของบ้านคนที่ จะเข้าบ้านได้ต้องเข้าทางประตูนี้ หากเรามีหัวใจของเรื่องก็จะช่วยทำให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องที่กำลังพูดถึงนั้น ได้ง่ายขึ้น
4. **การแบ่งตอน** เหมือนห้องเล็ก ๆ ในบ้านหลังใหญ่ หรือชั้นบันได ค่อย ๆ ขึ้นไปที่ละชั้น ๆ ตอนสุดท้ายจะต้องเป็นตอนที่มีความสำคัญมากที่สุดเสมอ
5. **เรื่องเปรียบเทียบ** เหมือนหน้าต่างของบ้าน ที่จะเปิดทางให้ความสว่างส่องเข้ามาในบ้าน ทำให้บ้านสว่างไสวแต่ถ้ามีหัวข้อที่ชัดเจน อาจไม่จำเป็นต้องใช้เรื่องเปรียบเทียบก็ได้

6. สรุป เป็นการรวบรวมใจความสำคัญ ๆ ของคำเทศนาทั้งหมด เป็นคำพูดสั้น ๆ เหมือนหลังคาบ้านเมื่อสร้างหลังคาเสร็จ บ้านก็เสร็จฉันใด เมื่อเสร็จสิ้นการสรุปก็เป็นอันว่าจบคำเทศนาฉันนั้น

ตอนที่ 7 ประเภทของคำเทศนา

คำเทศนามีหลายประเภทด้วยกัน การที่จะใช้ประเภทไหนนั้น แล้วแต่หัวข้อของคำเทศนานั้น ๆ เราพอจะแบ่งคำเทศนาออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ประเภท Textual

ความหมาย เป็นวิธีการเทศนาที่เลือกเอาหัวข้ออันหนึ่งอาจมาจากข้อพระคัมภีร์ 1 บท 1 ตอน 1 ข้อ หรือ 1 วรรค ก็ได้ แล้วใช้หัวข้อนั้นมาเป็นหลักในการเทศนาโดยไม่ต้องคำนึงถึงข้อพระคัมภีร์ที่อยู่ก่อน หรือหลัง แต่ทั้งนี้คำเทศนานั้น ๆ จะต้องอยู่ในขอบเขตแห่งความจริงในพระคัมภีร์ด้วย

ตัวอย่างที่ 1

ข้อพระคัมภีร์ ยอห์น 10:10-11

หัวข้อ แกะ

คำนำ แกะเป็นสัตว์ที่มีความสำคัญไม่น้อยในพระคัมภีร์ เพราะมีความหมายเล็งถึงพระเยซูชนอกจากนี้พระเยซูเองก็ยังทรงตรัสเปรียบเทียบสาวกของพระองค์ว่าเป็นเหมือนแกะ หากเราจะศึกษาพระคัมภีร์ตั้งแต่หนังสือปฐมกาล จนถึงวิวรณ์แล้วก็จะพบว่า แกะเป็นสัตว์ที่มีความสำคัญชนิดหนึ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัย เพราะในสมัยพระคัมภีร์เดิม แกะเป็นสัตว์ที่นำมาถวายเป็นเครื่องบูชาได้ โทษความผิดบาปของมนุษย์ได้ ในหนังสือพระกิตติคุณ ยอห์น 1:29 ยอห์นบัพติศมาได้แนะนำประชาชนให้รู้จักพระเยซูคริสต์ว่า “ดูแน่ะ” พระเมษโปดก (ลูกแกะ) ของพระเจ้าผู้ทรงรับเอาความผิดบาปของมนุษย์ไป”

ทำไมพระเยซูคริสต์จึงทรงเปรียบเทียบสาวกของพระองค์ว่า เป็นเหมือนแกะ เหตุผลก็เพราะแกะมีข้อดีหลายประการ ซึ่งสมควรที่เรามาศึกษาร่วมกัน

แบ่งตอน 1.อุปนิสัยของแกะ

ก. รวมหมู่ นิสัยของแกะชอบอยู่ด้วยกันไม่ยอมแยกย้ายออกไปอยู่ตัวคนเดียว คริสเตียนก็ควรเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ต้องรวมหมู่ มีความสามัคคีอยู่ด้วยกันในคริสตจักรฯ ไม่อาจแบ่งแยกออกจากกันได้

ข. รักความสะอาด แกะมีนิสัยรักความสะอาด ไม่ยอมอยู่ในที่ที่สกปรก คริสเตียนเราก็ต้องมีชีวิตที่บริสุทธิ์พยายามหลีกเลี่ยงจากความผิดบาปอยู่เสมอ

ค. มีความกตัญญู เวลาที่ถูกแกะจะกินนมของแม่มันจะต้องคุกเข่าลงเสมอ ซึ่งแสดงถึงความกตัญญูที่มันมีต่อแม่ คริสเตียนก็ต้องมีความรักและกตัญญู เชื่อฟังและไว้วางใจในพระเจ้า เมื่อได้รับพระคุณของพระเจ้าแล้ว ต้องสำนึกในพระคุณของพระองค์อยู่เสมอ

2. ความต้องการของแกะ

ก. ผู้เลี้ยงที่ดี แกะต้องการมีผู้เลี้ยงที่จะนำทางเหมือนในสดุดี 23:1 กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์เป็นผู้เลี้ยงที่ดี ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสน” การที่แกะรู้จักติดตามผู้เลี้ยง เพราะว่า ในหมู่แกะ 40-50 ตัว จะเกิดมีหัวหน้าแกะตัวหนึ่ง หัวหน้าแกะนี้จะเดินหน้า และแกะอื่น ๆ จะตามหลังไป ขณะเดียวกัน หัวหน้าแกะก็รู้จักติดตามผู้เลี้ยงไปด้วย คริสเตียนก็ต้องรู้จักติดตามผู้เลี้ยงที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ เช่นผู้ปกครอง ศิษยาภิบาลรวมทั้งองค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงที่ดีของเราอีกด้วยผู้ปกครองและศิษยาภิบาลจึงเปรียบเสมือนหัวหน้าแกะนั่นเอง

ข. หญ้า แกะจำเป็นต้องมีหญ้านกิน ถ้าไม่มีหญ้าแกะก็ไม่อาจดำรงชีวิตต่อไปได้ คริสเตียนก็ต้องการหญ้าซึ่งก็คือพระคำของพระเจ้านั่นเอง ถ้าขาดพระคำของพระเจ้า ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราก็ไม่อาจอยู่ได้เช่นกัน เราจึงต้องหมั่นศึกษา และฟังพระคำของพระเจ้าอยู่เสมอ ๆ

ค. น้ำ น้ำเป็นสิ่งจำเป็นอีกสิ่งหนึ่งสำหรับแกะ ถ้าพึ่งแต่หญ้าอย่างเดียวยังไม่พอเพียง จำเป็นที่จะต้องมึน้ำด้วย คริสเตียนก็ต้องการน้ำ ซึ่งก็คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์และคำอธิษฐานในชีวิตของเรา หากเราขาดทั้ง 2 สิ่งนี้ ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราก็มีแต่จะเหี่ยวแห้งลงเท่านั้น

3. คุณสมบัติของแกะ

ก. ขนและหนัง ทั้ง 2 สิ่งนี้ เป็นของภายนอกเราสามารถนำมาทำเสื้อผ้า เพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายได้ คริสเตียนมีความรับผิดชอบที่จะต้องช่วยคนภายนอก นำเขาให้มาถึงความรอด มาเชื่อ และวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า

ข. เนื้อและนม เป็นสิ่งหรือส่วนที่มาจากภายในของแกะสามารถบำรุงร่างกายของมนุษย์ให้แข็งแรงได้ คริสเตียนไม่เพียงแต่ต้องช่วยคนภายนอกเท่านั้นยังต้องช่วยเหลือและเสริมสร้างซึ่งกันและกันอีกด้วย

ค. เป็นเครื่องบูชา พระเจ้าได้ตรัสสั่งโมเซให้บอกคนอิสราเอลที่รู้สึกรู้สึกว่ามีความรับผิดชอบ นำโคและแกะมาถวายเป็นเครื่องบูชา แกะนั้นต้องถูกฆ่า เลือดต้องไหลออกต้องถูกหั่นเป็นชิ้น ๆ และถูกเผาด้วยไฟ ต้องเสียสละชีวิตเพื่อเป็นเครื่องบูชา พระเจ้าทรงต้องการให้ชีวิตคริสเตียนของเรามีความเสียสละเพื่อพระองค์ คุณดั่งเครื่องบูชาเช่นกัน

สรุป ทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นข้อดีของแกะที่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย เช่นกัน คริสเตียนควรจะมีคุณสมบัติและการประพฤติดังเช่นแกะ อย่าได้เป็นเหมือนเสือที่ทำให้คนอื่นกลัวและอย่าเป็นเหมือนควายที่คือดิ่ง ไม่ยอมเชื่อฟัง หรือเป็นเหมือนสุกรที่ชอบแต่ความสกปรก และเกียจคร้านเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 2

ข้อพระคัมภีร์ สุภาษิต 6:6-8

หัวข้อ การกระทำของมด

คำนำ กษัตริย์ซาโลมอนต้องการตักเตือนคนที่เกียจคร้านโดยให้ไปสังเกตดูการกระทำของมด คนที่เกียจคร้านสามารถนำมาเปรียบเทียบกับชีวิตคริสเตียนในทุกวันนี้ เพราะคริสเตียนมักจะมี ความเกียจคร้านในการทำงานของพระเจ้า ดังนั้น จึงสมควรที่จะพิจารณาดูการกระทำของมด เพราะมด มีการกระทำ 2 อย่าง ซึ่งสามารถช่วยเราในเรื่องนี้ได้ คือ

1. สิ่งที่ไม่ควรทำ
2. สิ่งที่ควรทำ

ทั้ง 2 อย่างนี้ ล้วนมีประโยชน์ต่อชีวิตคริสเตียนของเราเป็นอย่างมาก จึงขอให้เรามาพิจารณา ดูด้วยกัน

สิ่งที่ไม่ควรทำ

ก. ไม่เห็นแก่ตัว มดมีนิสัยอย่างหนึ่ง คือไม่เห็นแก่ตัว เมื่อมันพบอาหารไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม มันจะกระจายข่าวให้มดอื่น ๆ มาร่วมรับผลประโยชน์ด้วยกันไม่ได้เก็บเงียบไว้สำหรับตัวเองแต่ผู้เดียว ชีวิตคริสเตียนก็ควรจะทำอย่างพระคุณที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเรานั้นประกาศออกไป เพื่อให้คนอื่นอีกเป็นจำนวนมากได้มีส่วนรับผลประโยชน์ด้วยกัน

ข. ไม่ห่วงแต่ตนเอง มดเมื่อกินอาหารแล้ว จะต้องเหลือเศษอาหารไว้ที่มุมปาก ไม่ได้กลืนกินลงไปทั้งหมดเมื่อเมื่อพบมดที่ยังไม่มีอาหาร จะได้นำเอาส่วนที่เก็บไว้นั้นแบ่งให้เพื่อนมดได้กิน ชีวิตคริสเตียนก็ควรจะมีใจเพื่อเพื่อน เมื่อได้รับความจริง ตลอดจนพระพรต่าง ๆ จากพระเจ้า ไม่ควรเก็บไว้คนเดียว ควรจะได้แบ่งให้กับคนอื่นด้วย

ค. ไม่ท้อใจ มดมีความอดทนเป็นอย่างมากมันไม่ท้อใจเลย เวลาที่มันไปพบอาหารก็จะต้องพยายามเอาอาหารชิ้นนั้นกลับมายังรังของมันให้ได้ ครั้งหนึ่งผมเองเคยทดลองเอากระดูกหมูมาให้ลองแบก เมื่อมันแบกเกือบจะถึงรังของมัน ผมก็แกล้งเอาไปไว้ไกล ๆ มันก็กลับไปแบกกลับมาอีก ลองอีกครั้งก็ได้ผลตามเดิม เป็นการยืนยันว่ามันไม่มีความท้อใจเลย ชีวิตคริสเตียนก็ไม่ควรที่จะท้อใจ หลาย

ครั้งเราจะเห็นว่า ความท้อใจเกิดขึ้นกับชีวิตคริสเตียนได้เสมอ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่า การทดลองของซาตานมาถึงคริสเตียนนั้น มี 3 ขั้นตอนที่ร้ายกาจมากคือ

1 **ให้คนเยอหยิ่งจองหอง** มารเคยมาทดลองพระเยซูในขณะที่พระองค์ทรงอดพระกระยาหารในถิ่นทุรกันดารว่า “ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านั้นให้กลายเป็นกระกระยาหาร” (มัทธิว 4:3) จุดประสงค์ของมันก็เพื่อขู่ขู่ให้พระเยซูบังเกิดความเยอหยิ่งว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า มีฤทธิ์อำนาจที่จะทำได้ ถ้าพระเยซูหลงตามคำของมาร พระองค์ก็คงจะพ่ายแพ้ไปแล้ว แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงทราบว่า เป็นการทดลองของมาร จึงได้ปฏิเสธ มิได้กระทำตาม

2 **ให้คนท้อใจ** เมื่อคนนั้นไม่เยอหยิ่งจองหองมันก็จะทำให้เขาท้อใจ เหมือนดังที่มันได้ทดลองพระเยซูให้พระองค์กระโดดลงมาจากหลังคาพระวิหาร คนที่กระโดดลงมาจากที่สูง แสดงว่า คนนั้นหมดกำลังใจที่จะต่อสู้กับอะไร ต่อไปอีก จึงยึดเอาเป็นทางจาก คือ ฆ่าตัวตาย บางคนก็กระโดดตึก บางคนก็ไปกระโดดน้ำ แต่พระเยซูหาได้ฟังคำของมารได้ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงสามารถชัยชนะความท้อใจนี้ได้

3 **ให้คนมั่งง่าย** ซาตานได้ทดลองโดยขู่ขู่ให้พระเยซูเยอหยิ่งจองหอง แต่พระองค์ก็ไม่ยอม มันพยายามให้พระเยซูท้อใจ แต่พระองค์ก็ทรงมีชัยชนะ มันจึงหันมาใช้วิธีทดลองให้พระเยซูมั่งง่าย โดยทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านจะกราบไหว้เรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” (มัทธิว.4:9) วัตถุประสงค์ในการที่พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกก็เพื่อจะมาเอาฤทธิ์อำนาจทั้งหมดคืนจากมาร ในการนี้พระองค์ต้องผ่านการบังเกิด การวายพระชนม์บนไม้กางเขน การถูกฝังในอุโมงค์ การฟื้นขึ้นมาจากความตาย ตลอดจนการเสด็จกลับมาในครั้งที่ 2 ของพระองค์ ซึ่งต้องกินเวลานานมากหากเพียงแต่พระองค์จะกราบไหว้มาร ก็จะไม่ต้อง รอนานอีกต่อไป จะได้สิ่งเหล่านั้นโดยเร็ว ฉะนั้นเราจะเห็น ได้ว่ามารต้องการให้พระเยซูมีความมั่งง่าย ทำนองเดียวกัน คริสเตียนต้องปฏิเสธความเยอหยิ่งจองหองความท้อใจ และความมั่งง่ายที่มารหยิบยื่นให้กับเรา

2. สิ่งที่ต้องทำ

ก. **มีความสามัคคี** มดไม่ว่าจะไปที่ไหน มันจะไปเป็นขบวนยาวเหยียด มันสามารถอยู่ด้วยความสามัคคี ไม่มีการแบ่งพรรคแบ่งพวก ชีวิตคริสเตียนก็ควรเป็นเหมือนมด มีความสมัครสมานสามัคคี รักซึ่งกันและกันและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ข. **มีความขยันหมั่นเพียร** แม้ว่ามดจะเป็นเพียงสัตว์เล็ก ๆ เท่านั้น แต่มันมีความขยันหมั่นเพียรในการทำงานเป็นอย่างมาก ราวกับว่ามันไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยทำนองเดียวกัน ชีวิตคริสเตียนก็ควรขยันขันแข็งในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าเช่นกัน

ค. รู้จักดินฟ้าอากาศ ในเวลาที่กำลังมีฝนตกหนัก หรือน้ำท่วม มันจะรีบย้ายที่อยู่ขึ้นไปยังที่สูงทันที ชีวิตคริสเตียนก็ควรจะรู้จักเวลาว่า ยุคปัจจุบันนี้เป็นยุคสุดท้ายของโลกแล้ว พระเยซูจวนจะเสด็จกลับมา เรากำลังจะถูกรับขึ้นไป เหมือนการย้ายบ้านของมด ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ควรจะมัวหลงอยู่กับสิ่งของที่อนิจจังในโลกนี้

ง. เตรียมพร้อมสำหรับอนาคต ธรรมชาติจะ เก็บสะสมอาหารในฤดูร้อนสำหรับไว้ใช้ในฤดูหนาว ซึ่งมักจะหาอาหารไม่ได้ในเวลานั้น มันจึงพยายามหาอาหารไว้แต่เนิ่น ๆ ชีวิตคริสเตียนก็จำเป็นต้องเตรียมชีวิตในอนาคตข้างหน้าด้วย ด้วยเหตุนี้ ในขณะที่เรายังมีชีวิตดำเนินอยู่ในโลกนี้ เราจึงควรสะสมทรัพย์ไว้ในสวรรค์หมั่นทำงานของพระเจ้าก่อนที่จะสายเกินไป

สรุป มดมีการกระทำที่ดีทั้ง 2 ประเภท ดังกล่าว ข้างต้นนี้หากคริสเตียนเราจะพยายามศึกษาและฝึกฝนตามก็จะเป็นทางหนึ่งที่เราจะได้รับสติปัญญา สำหรับการดำเนินชีวิตเหมือนดั่งที่ทำนอัครทูตเปาโลได้กล่าวว่าจะได้สติปัญญาแห่งความรอด

ตัวอย่างที่ 3

ข้อพระคัมภีร์ บทเพลงสรรเสริญ 84:11

หัวข้อ ดวงอาทิตย์

คำนำ ในหนังสือบทเพลงสรรเสริญได้กล่าวไว้ว่า พระเจ้าทรงเป็นเหมือนดวงอาทิตย์ แต่เราอย่าเข้าใจผิดว่า ดวงอาทิตย์ก็คือพระเจ้า อย่างที่ชาวโลกเข้าใจจึงไปกราบไหว้บูชา พระคัมภีร์สอนเราให้พิจารณาคุณค่าของดวงอาทิตย์ เพื่อเราจะได้เรียนรู้ถึงพระเจ้าได้ เพราะมีอยู่หลายครั้ง ถ้าเราพูดถึงพระเจ้าตรง ๆ อาจมีหลายคนที่ไม่สามารถเข้าใจได้ ฉะนั้นในการศึกษาถึงคุณลักษณะของดวงอาทิตย์ จะช่วยให้เราพอเข้าใจถึงพระเจ้าได้ดังนี้ คือ

1. ดวงอาทิตย์มีหนึ่งไม่มีสอง พระเจ้าของเราที่ทรงเป็นพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากพระองค์ในสากลจักรวาล มีแต่พระองค์ผู้เดียวที่ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ถาวร ไม่มีผู้อื่นที่สมควรจะได้รับการกราบไหว้บูชาอีกแล้ว

2. ดวงอาทิตย์มีองค์ประกอบ 3 ส่วน คุณสมบัติอันนี้เหมือนกับสภาพ “ตรีเอกานุภาพ” ของพระเจ้า และองค์ประกอบ 3 ส่วนของมนุษย์ด้วย ดังนี้

ก. ไฟ เเล็งถึงพระเจ้าพระบิดา หรือดวงวิญญาณของมนุษย์

ข. ความร้อน เเล็งถึงพระเจ้าพระบุตร หรือจิตของมนุษย์

ค. แสงสว่าง เเล็งถึงพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือร่างกายของมนุษย์

จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบทั้ง 3 ของดวงอาทิตย์นั้น คล้ายกับตรีเอกานุภาพของพระเจ้า และ พระองค์ก็ยังทรงสร้างมนุษย์ให้มีองค์ประกอบ 3 ส่วน เช่นกัน ดังนั้นเมื่อเราพิจารณาดูดวงอาทิตย์ก็จะช่วยให้เราารู้ถึงพระเจ้าได้เช่นกัน

3. ดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางของสุริยจักรวาล นักวิทยาศาสตร์บอกให้เราทราบ ว่า ในสุริยจักรวาลของเรานี้มีดวงดาวอยู่อย่างมากมาย ซึ่งต่างก็ต้องหมุนรอบดวงอาทิตย์ทั้งสิ้น พระเจ้าก็ทรงเป็นศูนย์กลางและแหล่งกำเนิดของสรรพสิ่งทั้งปวงเช่นกัน ในหนังสือ ยอห์น 1:3 ก็ได้กล่าวว่า "สิ่งทั้งปวงที่เป็นขึ้นแล้วนั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นไปนอกเหนือพระองค์"

4. แสงของดวงอาทิตย์ส่องไปทั่วทุกแห่งในโลก ในโลกนี้ไม่มีที่ใดที่แสงของดวงอาทิตย์ส่องไปไม่ถึง พระคัมภีร์กล่าวในหนังสือ ยอห์น 1:9 ว่า "ความสว่างแท้ได้ส่องออกไปถึงทุกคน" ความสว่างของพระเจ้า จึงเหมือนกับแสงของดวงอาทิตย์ที่ส่องออกไปถึงทุกคน

5. แสงของดวงอาทิตย์สามารถฆ่าเชื้อโรคและรักษาโรคได้ เชื้อโรคหลายอย่างในร่างกายของมนุษย์สามารถถูกทำลายได้โดยใช้แสงแดด เช่น เชื้อวัณโรค เมื่อถูกกับแสงแดดมันจะตาย ทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากความผิดบาปและสามารถจะนำมาบำบัดโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ของมนุษย์ได้

6. แสงของดวงอาทิตย์ให้พลังงานที่ทำให้พืชเจริญเติบโตได้ ต้นพืชจะปรุงอาหารและเจริญเติบโตได้จำเป็นต้องอาศัยแสงแดดเป็นพลังงาน พระเยซูคริสต์ก็ทรงสามารถประทานชีวิตให้กับมนุษย์ และให้ชีวิตนั้นเจริญเติบโตขึ้นด้วย

7. ดวงอาทิตย์คงอยู่ตลอดไป นับเป็นเวลาหลายพันปีแล้วที่ดวงอาทิตย์ได้ให้ความสว่างและยังคงให้อยู่โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง, องค์พระเยซูคริสต์ที่เราเชื่อพึ่งอยู่นี้พระองค์ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นกัน

8. เราไม่ต้องเสียเงินสำหรับดวงอาทิตย์ พระเจ้าทรงประทานแสงแดดให้กับมนุษย์ทุกคนโดยไม่ได้เก็บค่าแสงแดดเลย ไม่เหมือนไฟฟ้าที่เราต้องเสียเงินไปตามจำนวนที่เราใช้ทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงประทานพระคุณของ พระองค์กับมนุษย์เปล่า ๆ โดยไม่ต้องเสียเงินใด ๆ ทั้งสิ้น

9. ในท้องฟ้ามีแสง 3 ชนิด ซึ่งเราอาจเปรียบเทียบได้ว่า

ก. แสงอาทิตย์ คือ พระคริสต์

ข. แสงจันทร์ คือ คริสตจักรฯ

ค. แสงดาว คือ คริสเตียนทุกคน

แสงจันทร์จะสว่างต้องอาศัยดวงอาทิตย์ ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดแสงนั้นใดคริสตจักรจะสามารถเป็นแสงสว่างแก่ชาวโลกได้ ก็ต้องอาศัยพระเยซูคริสต์นั้น สำหรับคริสเตียนทุกคนแม้ว่าเราจะมีแสงสว่างเพียงเล็กน้อย ดวงดาวดวงเล็ก ๆ ก็สามารถให้ความสว่างกับโลกได้เช่นเดียวกัน

สรุป เมื่อพิจารณาคุณลักษณะต่าง ๆ ของดวงอาทิตย์ก็ทำให้เราบังเกิดความเข้าใจในพระเจ้าของเรา นักวิทยาศาสตร์ยังกล่าว ดวงอาทิตย์เป็นไฟทั้งดวง ลูกไฟไหม้อยู่ตลอดเวลา ทำให้มนุษย์ได้รับความสว่างและมีความอบอุ่น พระเจ้าทรงใช้พระเยซูเข้ามาในโลกด้วยวัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน พระเยซูทรงสละชีวิตของพระองค์เอง เป็นค่าไถ่เราทั้งหลายออกจากความผิดบาป ทำให้เรากลับมีชีวิตใหม่และไม่ต้องตายอีกเลย

2. ประเภท Bible Reading

ความหมาย วิธีนี้ ไม่เหมือนกับวิธีที่แล้ว เป็นวิธีเทศนาที่ต้องอาศัยความหมายที่แท้จริงของพระคัมภีร์เป็นหลักในการอธิบาย ไม่ว่าจะเป็นในด้านประวัติศาสตร์ เวลาตลอดจนเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกัน โดยจะต้องนำเอาข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ มายืนยันข้อความที่เรากำลังอธิบายอยู่ อาจกล่าวได้ว่า เป็นวิธีอธิบายพระคัมภีร์โดยใช้พระคัมภีร์นั่นเองวิธีเทศนาวิธีนี้เวลาจะเลือกหัวข้อ และการแบ่งตอนต่าง ๆ นั้น อาจต้องใช้ความคิดและความรู้ในพระคัมภีร์ค่อนข้างมาก

ตัวอย่างที่ 1

ข้อพระคัมภีร์ยอห์น 10:10

หัวข้อ “ชีวิต”

คำนำ พระเยซูคริสต์ได้ทรงตรัสในพระคัมภีร์ว่า พระองค์ได้มาเพื่อผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับชีวิตเพราะว่า ชีวิตเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับมนุษย์ หากเราไม่มีชีวิตเราก็ตาย และภายหลังความตายฝ่ายเนื้อหนังแล้ว คนบาปยังจะต้องได้รับการพิพากษา และต้องพินาศในบึงไฟตลอดชั่วนิรันดร์อีกด้วย

วันนี้ ขอให้เรามาพิจารณากันถึงเรื่องชีวิต ดังนี้ คือ

1. **คุณค่าของชีวิต** (มัทธิว. 16:26) พระเยซูได้ตรัสว่า “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน จะเป็นประโยชน์อะไร หรือใครจะเอาอะไรมาแลกกับชีวิตของตนได้”

หลายครั้งคนเราอาจจะคิดว่า เงินทอง ชื่อเสียงเกียรติยศ วิชาความรู้ อำนาจ หรือความก้าวหน้าในทางวิทยาศาสตร์ เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด คนอื่นอาจจะว่า ลัทธิคำสอนหรือศาสนาต่างหากที่มีคุณค่ามากที่สุด แต่สิ่งเหล่านี้จะนำมาแลกกับชีวิตได้อย่างไร? ทุกอย่างที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ ไม่มีสักอย่างเดียวที่

สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากความตายได้ เพราะฉะนั้นโลกทั้งโลก แม้จะมีคุณค่าจนนับไม่ถ้วนก็ตาม แต่ก็ยังไม่อาจนำมาแลกเอา กับชีวิตของคนได้ นี่ย่อมแสดงว่า ชีวิตเป็นสิ่งที่มีความมากที่สุดในโลก

2. ต้นกำเนิดของชีวิต (ยอห์น 14:6) “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาเว้นไว้มาทางเรา” ในเมื่อชีวิตมีค่ามากกว่าของทุกอย่างในโลก ก็ยังมีปัญหาต่อไปว่า จะได้ชีวิตนี้มาจากไหน? พระคัมภีร์ได้บอกกับเราอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นชีวิต ฉะนั้นในโลกนี้ไม่มีใครที่มีชีวิตที่จะให้กับคนอื่นได้เว้นไว้แต่พระเยซูผู้เดียวเท่านั้น

3. วิธีที่จะได้ชีวิต (ยอห์น 20:31) “...เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์บุตรของพระเจ้าและเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านจะได้ชีวิตโดยพระนามของพระองค์” พระคัมภีร์ได้ให้คำตอบกับเราถึงวิธีที่จะได้มาซึ่งชีวิตนี้ หากเราเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า เราก็จะได้รับชีวิต ดังนั้นจึงต้องเริ่มต้นด้วยการเชื่อและไว้วางใจในพระเยซู พระเจ้าจะทรงโปรดประทานชีวิตให้กับเราโดยไม่ต้องทำหรือเสียอะไรมากไปกว่านี้อีกเลย

4. ประโยชน์ของการได้รับชีวิต (วิวรณ์ 22:1-2) เมื่อเราได้รับชีวิตจากพระเจ้าแล้ว การได้รับชีวิตนี้จะช่วยให้เรามีสิทธิที่จะได้

ก. ดื่มน้ำจากแม่น้ำแห่งชีวิต

ข. กินผลไม้จากต้นไม้แห่งชีวิต

ต้นไม้แห่งชีวิตนี้ ก็คือ ต้นไม้แห่งชีวิตที่อยู่ในสวนเอเดนที่อาดัมและเอวาคิดจะไปกิน หลังจากที่เขาทั้งสองได้ทำบาปแล้ว แต่พระองค์ไม่ทรงอนุญาต จึงได้ขับไล่เขาทั้งสองให้ออกจากสวนเอเดนไป และให้ทูตสวรรค์พิทักษ์รักษาทั้งต้นไม้และผลไม้แห่งชีวิตนั้นไว้ เพราะว่าพระองค์ทรงเกรงว่า หากอาดัมและเอวากินผลไม้ที่เข้าไปแล้วจะกลายเป็นมนุษย์ที่ควรจะตายไม่ตาย ก็จะมีความทุกข์ทรมานมาก ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงพิทักษ์รักษาต้นไม้แห่งชีวิตนี้ไว้จนถึงเวลาที่มนุษย์จะได้รับการไถ่ออกจากความบาปแล้ว พระองค์จึงจะทรงประทานให้มนุษย์ได้รับประทานผลไม้แห่งชีวิต ตลอดจนน้ำจากแม่น้ำแห่งชีวิตนั้น นี่เป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่มนุษย์

ค. จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต (วิวรณ์ 2:10) พระคัมภีร์ในที่นี้ได้บอกเราว่า ภายหลังจากที่เราได้รับชีวิตแล้วหากเรามีความสัตย์ซื่อจนถึงวันตาย พระองค์จะทรงประทานให้เราได้รับมงกุฎแห่งชีวิต

ง. จะอยู่นิรันดรกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (1 เธสะโลนิกา 4:17) ภายหลังจากนั้นเราผู้ยังเป็นอยู่และคอยอยู่จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในท้องฟ้า อย่างนั้นแหละเราจึงจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร”

5. **ชีวิตจะต้องเจริญขึ้น** ในยอห์น 10:10 พระเยซูทรงตรัสว่า “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้ชีวิตนั้นครบบริบูรณ์” แสดงว่า ชีวิตจะต้องมีการเจริญเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ เป็นขั้นตอน ดังนี้

ก. **ได้รับชีวิต** เมื่อเราเชื่อและวางใจในพระเยซูคริสต์

ข. **ได้รับชีวิตบริบูรณ์** เมื่อเราฟังฟังอิงอยู่กับพระเยซูคริสต์

ค. **ได้รับชีวิตครบบริบูรณ์** เมื่อเรายอมต่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงและปฏิบัติตามคำของพระองค์

เมื่อคริสเตียนได้รับชีวิตจากพระเจ้าแล้ว ไม่ใช่หยุดอยู่แต่เพียงเท่านั้น แต่จำเป็นอย่างยั้งที่ชีวิตของเราจะต้องเจริญขึ้น

สรุป เราได้พิจารณากันมาแล้วถึงคุณค่าของชีวิต ต้นกำเนิดของชีวิต วิธีที่จะได้รับชีวิต คือ โดยการเชื่อในพระเยซูตลอดจนประโยชน์ที่จะได้รับจากชีวิต ฉะนั้นเราจึงควรพยายามฟังพระเจ้าเพื่อให้ชีวิตของเราจำเจริญขึ้นจึงจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ได้

ตัวอย่างที่ 2

ข้อพระคัมภีร์ ปัญญาจารย์ 12:13

หัวข้อ “หน้าที่ของคริสเตียน”

คำนำ กษัตริย์ซาโลมอน ได้กล่าวไว้ในหนังสือท่านผู้ประกาศเพื่อสอนมนุษย์ให้รู้ว่า หน้าที่ของมนุษย์ที่พึงมีต่อพระเจ้านั้นมีอะไรบ้าง ทำนองเดียวกันเราทุกคนที่เป็นคริสเตียนก็มีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าเช่นกัน พระคัมภีร์ได้ใช้ชื่อหลายชื่อเพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างคริสเตียนกับพระองค์ ซึ่งทำให้เราทราบถึงหน้าที่ที่เรากำลังมีต่อพระองค์ด้วย ชื่อต่าง ๆ เหล่านี้ มีดังนี้ คือ

1. **พระเจ้า-มนุษย์** (วิวรณ์ 21:3) “.....เขาจะเป็นพลเมืองของพระองค์ พระเจ้าเองจะทรงดำรงอยู่กับเขาและจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา” หน้าที่ที่มนุษย์พึงมีต่อพระเจ้านี้คือ “เชื่อ” ในพระองค์ ทำไมมนุษย์จึงต้องเชื่อพระเจ้า? ทั้งนี้ก็เพราะว่า ตั้งแต่อาดัมกับเอวาเป็นต้นมา มนุษย์ได้ทำบาปและไม่ยอมเชื่อในคำของพระเจ้า พระคัมภีร์จึงได้เน้นถึงความสำคัญของการที่มนุษย์จะเชื่อในพระเจ้า

2. **กษัตริย์-พลเมือง** (วิวรณ์ 21:3) “.....เขาจะเป็นพลเมืองของพระองค์ ...” ในเมื่อเราเป็นพลเมืองของพระองค์ พระองค์ก็คือกษัตริย์ของเรานั้นเอง หน้าที่ของพลเมืองที่พึงมีต่อกษัตริย์ก็คือ “การนอบน้อมยอมต่อพระองค์”

3. **กษัตริย์-ข้าราชการ** (ลูกา 19:15-19) พระเยซูได้ทรงตรัสคำอุปมาว่า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ และเราเป็นข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ หน้าที่ของข้าราชการที่พึงมีต่อกษัตริย์ “คือความสัตย์ซื่อ”

4. **บิดา-บุตร** (กาลาเทีย 3:26) “เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า โดยศรัทธาในพระเยซูแล้ว” หน้าที่ของลูกที่พึงมีต่อบิดา คือ “ความกตัญญูกตเวที”

5. พี่-น้อง (มาระโก 3:34) “...นี่ คือมารดาและพี่น้องของเรา” พระคริสต์ทรงเป็นพี่ เราเป็นน้อง
หน้าที่ของน้องที่ฟังมีต่อพี่ คือ “ให้ความเคารพนับถือ”

6. เจ้าบ่าว-เจ้าสาว (วิวรณ์ 19:7) “...การมงคลสมรสของพระเมษโปดกนั้นมาถึงแล้ว และ
เจ้าสาวได้แต่งตัวเตรียมพร้อมแล้ว” พระคริสต์ทรงเป็นเจ้าบ่าว คริสตจักรเป็นเจ้าสาว หน้าที่ของเราใน
ฐานะเจ้าสาวที่ฟังมีต่อเจ้าบ่าวคือ “รักพระองค์”

7. อาจารย์-ศิษย์ (มัทธิว 23:8) หน้าที่ของศิษย์ที่ฟังมีต่ออาจารย์ คือ การให้ความเคารพยกย่อง

8. เพื่อน-เพื่อน (ยอห์น 15:14-15) “ถ้าท่านทั้งหลายจะประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านจะเป็น
มิตรสหายของเรา” หน้าที่ที่เพื่อนมิตรสหายมีต่อกันคือ “รักษาสัจจะที่มีต่อกัน”

9. นาย-บ่าว (มัทธิว 24:26) “เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น บ่าวผู้นั้นก็เป็นสุข” หน้าที่ที่
บ่าวฟังมีต่อนายก็คือ “ความซื่อสัตย์”

10. ศิรชะ-อวัยวะอื่น ๆ (เอเฟซัส 5:23) “...พระคริสต์เป็นศิรชะของคริสตจักร...” หน้าที่ที่
อวัยวะต่าง ๆ และศิรชะที่มีต่อกัน คือ “การทำงานประสานต่อเนื่องกัน”

11. แม่ทัพ-ทหาร (2 ทิโมธี 2:3) หน้าที่ที่ทหารฟังมีต่อแม่ทัพ ก็คือ “เชื่อฟังคำสั่ง และปฏิบัติตาม
ตาม”

12. ผู้เลี้ยง-แกะ (ยอห์น 10:14) “...แกะของเรา รู้จักเรา” หน้าที่ของแกะที่มีต่อผู้เลี้ยง คือ “ต้อง
รู้จักผู้เลี้ยง”

13. ลำต้น-กิ่ง (ยอห์น 15:5-6) หน้าที่ของกิ่งที่ฟังมีต่อลำต้น คือ “การติดสนิท”

14. การให้-การรับ (กิจการ 20:35) “...การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” พระเจ้าทรง
ประทานให้เราอย่างมากมายเมื่อเราได้รับแล้ว เราก็ควรจะตอบแทนพระองค์โดยการถวายสิ่งที่มีค่าใน
ชีวิตของเราให้กับพระองค์ด้วย

สรุป ข้อพระคัมภีร์ที่ยกมากล่าวถึงข้างต้นนี้ ล้วนแต่แสดงถึงความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า
เราควรจะต้องพยายามรักษาหน้าที่ของเราที่ฟังมีต่อพระเจ้าไว้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ตัวอย่างที่ 3

ข้อพระคัมภีร์ กิจการ 1:3

หัวข้อ “การปรากฏของพระเยซูภายหลังถูกปลงประชนม์

คำนำ ในพระคัมภีร์ได้กล่าวว่า พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้วทรงปรากฏกับสาวก
ในลักษณะที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นเวลาถึง 40 วัน เพื่อจะอธิบายให้สาวกเข้าใจถึงแผ่นดินของพระเจ้าที่พวกเขา
จะเป็นพยานต่อไปในภายภาคหน้า

ตามที่บันทึกในหนังสือกิตติคุณทั้ง 4 เล่ม และหนังสือกิจการนั้น ตั้งแต่พระเยซูทรงเป็นขึ้นมา จากความตายจนถึงเวลาก่อนเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ทรงอยู่กับสาวก เป็นเวลาถึง 40 วันอย่างน้อย ที่สุดเราพบว่าพระองค์ทรงเป็นปรากฏตัวถึง 12 ครั้งด้วยกัน บางครั้งก็ถูกบันทึกอยู่เฉพาะในกิตติคุณ เพียงเล่มเดียว บางครั้งก็บันทึกอยู่ในหลายเล่ม บางเล่มก็บันทึกแต่เพียงคร่าว ๆ บางเล่มก็บันทึกไว้อย่างละเอียดถ้าหากว่าเราไม่นับครั้งที่ซ้ำกันแล้ว จะพบว่าพระเยซูทรงปรากฏตัวทั้งหมด 8 ครั้ง

ถ้าเราศึกษาตลอดชีวิตของพระเยซูคริสต์ จะมีเหตุการณ์ใหญ่ ๆ อยู่ 7 อย่างด้วยกัน ที่เกิดขึ้นในชีวิตของพระองค์ซึ่งได้แก่

1. การเสด็จมาบังเกิด
2. การถูกตรึงตายบนไม้กางเขน
3. การถูกฝังในอุโมงค์
4. การเป็นขึ้นมาจากความตาย
5. การปรากฏตัวต่อสาวก
6. การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์
7. การเสด็จกลับมาครั้งที่ 2

เมื่อพระเยซูทรงบังเกิด ทูตสวรรค์ก็บอกกับผู้เลี้ยงแกะว่าเรานำข่าวดีอันยิ่งใหญ่มาบอกท่านทั้งหลาย (ลูกา 2:10) การที่พระองค์ทรงบังเกิดกลายเป็นข่าวดี ก็เพราะเหตุการณ์ทั้ง 7 ข้างต้นนี้ ถ้าไม่มีเหตุการณ์ทั้ง 7 อย่างนี้ ก็คงไม่ใช่ข่าวดีแน่ ถ้าหากว่า รวมทั้ง 7 เหตุการณ์เข้าด้วยกันจึงจะเป็นกิตติคุณที่สมบูรณ์ เหตุการณ์ทั้ง 7 อย่างนี้ต่างก็มีความสำคัญพอ ๆ กัน ไม่อาจขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปได้เลย แต่น่าเสียดายที่คริสตจักรในทุกวันนี้ มักจะสนใจแต่เพียงเหตุการณ์ที่ 1,2,4 และ 7 เท่านั้น แต่กลับมองข้ามความสำคัญของเหตุการณ์ที่ 3,5 และ 6 ไปเสีย จากเหตุการณ์พวกแรกที่กล่าวไปแล้วไปข้างต้นนี้ เราจะเห็นได้ว่าเรามีการฉลอง “การเสด็จมาบังเกิด” ของพระเยซูคริสต์กันอย่างเอิกเกริกปีละครั้งมีความยินดีทั่วทุกหนทุกแห่ง ต่างรื่นเริงเฉลิมฉลองกัน แม้แต่คนที่ยังไม่เชื่อในพระเยซู ก็ยังหยุดงานมาเพื่อเฉลิมฉลองกัน สำหรับ “การถูกตรึงตายบนไม้กางเขน” นั้นในเวลาที่เราหักขมมบึงและคั้นน้ำองุ่นในพิธีมหาสนิท เราก็ระลึกถึงอยู่เสมอ ๆ “การเป็นขึ้นมาจากความตาย” เป็นเหตุการณ์ที่เราระลึกถึงอยู่ทุกวันอาทิตย์นอกจากนี้ ทุกปีในเทศกาลอีสเตอร์ก็ยังมีระลึกถึงเป็นพิเศษอีกด้วย ส่วน “การเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 ของพระเยซู” คริสตจักรในยุคปัจจุบันนี้ ต่างพูดกันถึงเรื่องนี้ไม่มีขาด

จะเห็นได้ว่า การถูกฝังในอุโมงค์ การปรากฏตัวต่อสาวกและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์นั้น เป็นเหตุการณ์ที่ถูกละเลยไปเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น จึงอยากจะทำให้เรามาพิจารณาด้วยกันถึงความจริง และจุดเด่นของการปรากฏตัวของพระเยซูภายหลังที่ถูกปลงพระชนม์บนไม้กางเขนแล้วดังนี้ คือ

1. พระกายของพระเยซูหลังเป็นขึ้นมาจากความตายเหมือนกับร่างกายของมนุษย์ทุกประการ ด้วยเหตุนี้ ท่านที่โรมัสมองเห็นพระเยซูก็จำได้ทันทีว่า เป็นพระเยซูที่เขาเคยกินอยู่หลับนอนและทำงานด้วยตลอด 3 ปีครึ่ง ถ้าร่างกายของพระองค์เปลี่ยนเป็นร่างกายใหม่อีกอันหนึ่ง ไม่ว่าจะสูงกว่าเตี้ยกว่า อ้วนกว่า หรือผอมกว่าเดิม โรมัสดงจำพระเยซูไม่ได้เป็นแน่ ไม่เพียงแต่เท่านั้น พระเยซูยังทรงสามารถพูดและอธิบายพระคัมภีร์ แสดงว่าน้ำเสียงของพระองค์ยังคงเหมือนเดิมทุกประการ รอยแผลที่มีมือและที่เท้าข้างของพระองค์ยังคงสามารถมองเห็นได้ การที่พระองค์ทรงปรากฏตัวในลักษณะเช่นนี้ ก็เพื่อจะให้เราได้ทราบว่าร่างกายของผู้เชื่อทุกคนที่จะได้รับในตอนเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ก็จะมีลักษณะอย่างเดียวกับพระกายของพระองค์ด้วย

2. ตาของคนที่สว่างเท่านั้น จึงจะจำพระองค์ได้

ศิษย์ทั้งสองคนที่กำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอ็มมาอูดู ไม่อาจจะจำพระองค์ได้ในตอนแรก ต่อมาภายหลัง ขณะกำลังหักขนมปังและอธิษฐานอยู่ พระเยซูทรงกระทำให้ตาของเขาสว่างขึ้นเขาทั้งสองจำพระองค์ได้

3. ไปไหนมาไหนได้ทันทีทันใด ขณะที่มาเรียพบพระเยซูที่บริเวณอุโมงค์ฝังศพ นางตรงเข้าไปจะเอามือจับพระองค์ไว้ แต่พระเยซูคริสต์ตรัสแก่นางว่า “อย่ายึดเหนี่ยวเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้อขึ้นไปหาพระบิดาของเรา” (ยอห์น 20:17) พระองค์ทรงเป็นผลแรกที่เป็นขึ้นมาจากความตาย จำเป็นที่จะต้องเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เพื่อนำเอาชีวิตแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายนี้ถวายแด่พระเจ้าเสียก่อน ภายหลังจึงเสด็จลงมานบนแผ่นดินโลกกับสาวก 40 วัน แล้วจึงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ต่อหน้าคนทั้งปวง ขณะที่พระองค์ทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ไปนั้น มีคน 2 คนปรากฏบนท้องฟ้า (กิจการ 1:10) คนทั้ง 2 นี้ก็คือ โมเซและเอเลียท่านทั้งสองมาเพื่อจะต้อนรับพระเยซูกลับคืนสู่สวรรค์ เพราะว่าท่านทั้งสอง ได้เคยมาพบและสนทนากับพระองค์ในการจำแลงพระกายบนยอดภูเขาแล้ว (ลูกา 9:30-31) โมเซเป็นตัวแทนของสิ่งเล็งถึงทั้งปวงในพระบัญญัติ ไม่ว่าจะ เป็นในเรื่องเกี่ยวกับพลับพลาหรือเครื่องบูชาก็ตาม ล้วนเล็งถึงพระเยซูทั้งสิ้น เอเลียเป็นตัวแทนของคำทำนายทั้งสิ้นในหนังสือผู้พยากรณ์ ซึ่งจะสำเร็จบนพระกายของพระเยซูคริสต์ในขณะที่พระองค์จะถูกตรึงไว้บนไม้กางเขน ฉะนั้นเพื่อที่จะให้สำเร็จตามคำทำนายในหนังสือผู้พยากรณ์ ภายหลังจากที่พระเยซูทรงชิมน้ำองุ่นเปรี้ยวบนไม้กางเขนแล้วจึงตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:28-30) เมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้สำเร็จ เรียบร้อยแล้วขณะที่พระเยซูทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ท่านทั้งสองได้มากอดต้อนรับพระเยซูในฐานะเป็นผู้ที่ได้กระทำสิ่งสารพัดสำเร็จตามที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า ในการพบกับพระองค์ทั้ง 2 ครั้งนี้ โมเซยังเป็นตัวแทนคนตาย หมายถึง ผู้เชื่อทุกคนที่ตายไปแล้วจะได้เป็นขึ้นมากพบกับ พระองค์อีก ส่วนเอเลียเป็นตัวแทนของคนเป็น หมายถึง ผู้เชื่อที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะได้พบกับพระองค์ด้วย ในเวลาสุดท้าย ท่านทั้งสองยังจะมาเป็นพยานกับคนยิวและจะถูกฆ่าตายอยู่นาน 3 วัน

ครึ่ง ภายหลังจากกลับฟื้นคืนชีพและถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ (วิวรณ์ 11:3-12) เพราะที่ท่านทั้งสองล้วนเป็นคนยิว เป็นผู้พยากรณ์และมีฤทธิ์อำนาจ การอัศจรรย์ที่ท่านทั้งสองได้กระทำก็เหมือนกับที่เคยกระทำไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งสองจึงเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่จะเป็นพยานกับคนยิวได้ มีบางคนกล่าวว่า หนึ่งในสองคนนี้น่าจะเป็นเอโนค ไม่ใช่โมเสส ความเข้าใจอันนี้ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะว่า เอโนคมีชีวิตอยู่ก่อนอับราฮัม ในเวลานั้น พระเจ้ายังไม่ได้เลือกสรร ชนชาติยิวซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมเลย นอกจากนี้เอโนค ยังไม่ใช่คนยิวไม่ใช่ผู้พยากรณ์ และไม่เคยกระทำการอัศจรรย์มาก่อนเลยจะมีคุณสมบัติที่จะเป็นพยานกับคนยิวได้อย่างไร

แต่ก็มีบางคนอาจจะกล่าวว่า โมเสสเคยตายไปแล้วครึ่งหนึ่งแล้ว พระเจ้าจะให้เขาตายอีกครั้งหนึ่งได้อย่างไร ข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า ในสมัยของพระเยซู พระองค์ได้เคยเรียกหลายคนให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย แต่แล้วคนเหล่านั้นก็ต้องพบกับความตายอีกมิใช่หรือ หากโมเสสจะตายเพื่อพระเจ้าอีกสักครึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านคงจะเต็มใจเป็นอย่างยิ่งทำไมเราจะต้องไปห่วงแทนท่านไปเปล่า ๆ เล่า?

ยังมีบางคนอาจกล่าวว่า เอลียาถูกรับขึ้นไปทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ ภายหลังจากจึงลงมาเป็นพยานบนแผ่นดินโลก และพบกับความตาย สำเร็จตามข้อคัมภีร์ที่ว่า“มนุษย์ทุกคน ต้องตายครึ่งหนึ่ง” ส่วนเอโนคนั้น ท่านยังไม่ได้ผ่านความตายแล้วจะทำอย่างไร? อัครทูตเปาโลได้กล่าวว่า”เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว.....” (หมายความว่า ถ้าตายแล้วก็ฟื้นขึ้นมาเลยไม่จำเป็นต้องถูกฝังเสมอไป) (1 โครินธ์ 15:51-52) สำหรับเอโนค พระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงท่านเมื่อไรนั้นย่อมจะสามารถทำได้ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไรเลยแต่ที่น่าแปลกใจคือ ยังมีนักอธิบายพระคัมภีร์บางคนที่ยังคงยืนยันกรานในความเห็นที่ว่า 1 ใน 2 คนต้องเป็นเอโนค ไม่ใช่โมเสส อยู่นั่นเอง

4. ร่างกายของพระองค์ ไม่ถูกการจำกัดของเวลาสถานที่ หรือวัตถุใด ๆ ทั้งสิ้น ก่อนที่พระเยซูจะเป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์ไม่เคยเสด็จเข้าไปในบ้านที่ปิดประตูหน้าต่างต่างเลย แต่ภายหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พระองค์ปรากฏตัวท่ามกลางสาวก ที่อยู่ในบ้านที่ปิดประตูหน้าต่างอย่างมิดชิด พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และลงมาบนแผ่นดินโลกใหม่ ทรงเข้าไปในบ้านและหายตัวไป สิ่งเหล่านี้มีความหมายอย่างไร? แน่นอนทีเดียวย่อมหมายความว่า พระองค์ไม่ถูกจำกัดโดยเวลา สถานที่ หรือวัตถุใด ๆ ทั้งสิ้น นั่นคือ จะไม่มีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป พี่น้องคริสเตียนทุกท่าน เราทั้งหลายกำลังจะมีร่างกายเหมือนอย่างพระเยซูเช่นนี้ ช่างเป็นเรื่องที่น่าพิศมัยดีสักเพียงใดสรรเสริญและขอบคุณพระองค์

5. รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง ตลอดจนความจำ ของพระเยซูล้วนเหมือนเดิมทุกประการ ภายหลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว รูปร่างหน้าตาและน้ำเสียงของพระองค์ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย รอยแผลที่ถูกตรึงด้วยตะปูที่มือและเท้า ตลอดจนรอยแทงด้วยหอกที่สีข้างของพระองค์ก็ยังคงอยู่

เหมือนตอนก่อนที่จะเป็นขึ้นมาจากความตายทุกประการ ด้วยเหตุนี้ โธมัสและสาวกคนอื่น ๆ เมื่อได้เห็นพระองค์ก็จำได้ทันที ถ้าเพียงแต่มี อะไรบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงไปเท่านั้น ก็คงจะทำให้สาวก ของพระองค์บังเกิดความสงสัยเป็นแน่ ไม่เพียงแต่เท่านั้น คงที่เป็นขึ้นมาจากความตายยังคงจำเหตุการณ์ สิ่งของ ตลอดจนบุคคลต่าง ๆ ที่ตนได้เคยพบเห็นมาในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ได้อย่างแม่นยำมิฉะนั้น ก็คง ไม่มีบำเหน็จหรือการลงโทษที่ยุติธรรมอย่างแน่นอน ยกตัวอย่างเช่นพระองค์จะทรงประทานบำเหน็จ ให้แก่อัครทูตเปาโลพระองค์จะตรัสว่า “เปาโลเจ้าเป็นบ่าวที่ซื่อตรงดี เจ้าสละยศชื่อนองเล็กน้อย เราจะ ตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงร่วมความยินดีกับนายเถิด”

(มัทธิว 25:21) ถ้าหากท่านอัครทูตเปาโล ลืมเหตุการณ์ทุกอย่างในชีวิตของท่านไปเสีย ท่านก็ ควรจะตอบพระเยซูว่า” พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์มีอะไรที่ซื่อตรงหรือสละยศชื่อนอง ข้าพระองค์ไม่ทราบ ว่า พระองค์กำลังพูดถึงเรื่องอะไร” หากเป็นเช่นนี้บำเหน็จที่ท่านได้รับจะนำความยินดีมาสู่ท่านได้อย่างไร มันคงจะไม่มี ความหมายสำหรับท่านเท่าไรนัก? ท่านเองเดียวกันหากพระเยซูจะทรงตรัสกับบ่าวที่เกี่ยวข้อง ครั้นว่า “อ้ายข้าชั่วช้าและเกียจคร้าน จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นกลับคืนมา เอาอ้ายข้าชาติชั่วไปทิ้งเสีย ในความมืดภายนอก ซึ่งมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มัทธิว 25) บ่าวคนนี้ก็คงจะมีแต่ความมึนงง เป็นแน่ เพราะเขาได้ลืมเหตุการณ์ในอดีตไปจนหมดสิ้นแล้ว เขาจะมอบน้อมยอมรับการพิพากษา ลงโทษของพระเจ้า ได้อย่างไร? ท่านจงพิจารณาคุณค่าที่พระเยซูทรงตรัสด้วยพระองค์ว่า “.....อับราฮัมจึง ตอบเสริมขึ้นว่าลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่า เมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ขอดีสำหรับตัว และลาซะรัสได้ของ เลว” (ลูกา 16:25) อับราฮัมบอกให้เสริมขึ้นว่าระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต และเสริมขึ้นก็จึงจำได้ว่า เขายังมี พี่น้องอีก 5 คนที่ดำเนินชีวิตเหมือนอย่างเขา (ลูกา 16:28) สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นประจักษ์พยานอย่าง เพียงพอแล้ว คนที่ตายไปแล้ว และโดยเฉพาะคนที่ เป็นขึ้นมาจากความตาย ยังคงจดจำเหตุการณ์ในอดีต ได้ เราทุกคนที่เชื่อและวางใจในพระองค์, ในวันนั้น เมื่อเราจะไปพบกับพระองค์อย่างหน้าต่อหน้า เรา จะได้สนทนากับพระองค์ถึงความล้มเหลวในชีวิตของเราตลอดจนพระคุณที่พระองค์ทรงโปรด ประทานให้แก่เรา เวลานั้น ช่างเป็นเวลาที่มีความสุขสักปานใด”

6. พระองค์ทรงรับประทานขนมปังและปลาแสดงว่า ไม่ได้เป็นขึ้นมาจากความตายเฉพาะ วิญญาณเท่านั้น ในขณะที่พระเยซูทรงปรากฏตัวท่ามกลางสาวกของพระองค์ มีสาวกบางคนคิดว่า พระองค์มาแต่เพียงวิญญาณเท่านั้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงตรัสบอกเขาทั้งหลายว่า “จงกล่าวตัวเราดู เพราะว่าผี (วิญญาณ) ไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” (ลูกา 24:39) ภายหลังพระองค์ยัง ทรงรับประทานขนมปังและปลาต่อหน้าพวกเขา เพื่อจะสำแดงให้สาวกของพระองค์ได้รู้ว่า ร่างกายที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น เป็นร่างกายที่ได้รับการไถ่ทั้ง กาย จิต และวิญญาณอย่างครบบริบูรณ์ เพื่อให้ มีความเข้าใจอย่างผิด ๆ กัน ว่าคนที่เชื่อในพระเยซูนั้น รอดเฉพาะวิญญาณอย่างเดียวเท่านั้น

สรุป ทั้ง 6 ประการดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นจุดเด่นในการทรงปรากฏตัวของพระเยซู ภายหลังจากที่พระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว พระองค์ทรงปรากฏตัว โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสำแดงให้สาวกทุกคนได้ทราบว่า ร่างกายที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น มีลักษณะเหมือนอย่างร่างกายของพระองค์ทุกประการ ทำให้เราได้เข้าใจว่า ความเชื่อในพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่มีความหมาย และเต็มไปด้วยความหวัง ขอขอบคุณพระเจ้าที่พระเยซูทรงใช้เวลาถึง 40 วัน เพื่อจะให้เราได้เห็นแบบอย่างและความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้

ตัวอย่างที่ 4

ข้อพระคัมภีร์ “วิวรณ์ 3:11”

หัวข้อ “รักษาสິงที่มีอยู่ไว้ให้มัน”

คำนำ พระเยซูทรงตรัสกับคริสตจักรฟีลาเดเฟียว่า

พระองค์จะรีบเสด็จกลับมา ให้คริสเตียนรักษาสິงที่มีอยู่ไว้ให้มัน

1. รักษาอะไรไว้ให้มัน? (วิวรณ์ 2:19) ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ได้บอกเราให้รักษาสິงต่อไปนี้ไว้ให้มันคือ

ก. การประพฤติ คริสเตียนต้องรักษาการประพฤติที่ดี ชีวิตที่บริสุทธิ์ไว้ให้มัน

ข. ความรัก คริสเตียนต้องรักพระเจ้าเบื้องบนและรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ความรักที่รักพระเจ้าและรักมนุษย์นี้ เราต้องรักษาไว้ให้มัน อย่าให้สูญหายไปเป็นอันขาด

ค. ความเชื่อ คริสเตียนต้องมีความเชื่อในการดำเนินชีวิต ความเชื่ออันนี้ไม่ใช่ความเชื่อที่นำเรามาสู่ความรอด แต่เป็นการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

ง. ความอดทน สิ่งที่ขาดเสียไม่ได้ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนก็คือ ความอดทน เพราะหากเราขาดความอดทนเสียก็ไม่อาจจะเป็นคริสเตียนที่ดีได้ ดังนั้น ท่านอัครทูตเปาโลจึงหนุนใจคริสเตียนให้มีความอดทนนาน

2. ทำไมจึงต้องรักษาไว้ให้มัน?

ก. เพราะอิสราเอลกลับคืนสู่ประเทศแล้ว (ลูกา 21:30) พระเยซูตรัสว่า “จงดูต้นมะเดื่อเทศ เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้ว่าอยู่เองว่า ฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว” คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อเทศนี้ เล็งถึงการกลับตั้งเป็นประเทศขึ้นใหม่ของชาวอิสราเอล ฤดูร้อน หมายถึง ยุคสุดท้ายก่อนที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา ประเทศอิสราเอลได้ตั้งขึ้นเป็นประเทศเอกราชใหม่อีกครั้งหนึ่งตั้งแตปี ค.ศ. 1948 แล้ว ดังนั้น เราจึงต้องรักษาสິงต่าง ๆ ที่เรามีอยู่นั้นไว้ให้มัน

ข. ประเทศเล็ก ๆ และอาณาจักรมต่าง ๆ กลับเป็นอิสระ พระเยซูตรัสว่า “.....และต้นไม้ต่าง ๆ ผลิใบออกแล้ว” ด้วยในข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนี้ ต้นไม้ต่าง ๆ ก็คืออาณาจักรมต่าง ๆ จะกลับตั้งเป็นประเทศอิสระเป็นสิ่งที่ได้สำเร็จแล้ว

ค. มนุษย์เราไปถึงดวงจันทร์และอวกาศแล้ว นักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันนี้สามารถไปเยือนดวงจันทร์และเดินทางไปมาในอวกาศได้แล้ว ชาวคนรู้ว่า พระเยซูจะเสด็จกลับมาในท้องฟ้าอากาศ มันจึงใช้มนุษย์ให้ประดิษฐ์เครื่องบินและเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อจะไปแย่งกันครอบครองอวกาศกับพระเยซู เมื่อเป็นเช่นนี้ เรารู้ว่า การเสด็จมาของพระองค์ใกล้จะมาถึงแล้ว เราควรจะรักษาสิ่งที่เรามีอยู่นั้นไว้ให้มั่น

ง. เราเห็นความเยือกเย็นของคริสตจักร ในปัจจุบันการเสื่อมลงของสังคม ความร้ายแรงของอาวุธยุทธโปกรณ์ ความยุ่งเหยิงในทางการเมือง ตลอดจนการเสื่อมทรามของจิตใจมนุษย์ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่บอกเราว่า พระเยซูใกล้จะเสด็จกลับมาแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงควรรักษาสิ่งที่เรามีอยู่ไว้ให้มั่น

3. ช่วงระยะเวลาที่เราจะต้องรักษาไว้ให้มั่น (วิวรณ์ 2:25)” ...จงยึดไว้ให้มั่นกว่าเราจะมา”

ก. ควรเสมอต้นเสมอปลาย ไม่ใช่เริ่มต้นดี แต่ตอนปลายไม่ดี หรือตอนต้นไม่ดี แต่ตอนปลายดี

ข. ไม่ควรมองดูสถานการณ์ว่า ดีหรือเลวแล้วเราจึงร้อนรน หรือเยือกเย็น

ค. ไม่ควรฟังการหลอกลวงของคนอื่น ควรฟังพระคำอันไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า

ดังนั้น เราควรจะรักษาไว้ให้มั่นอย่างเสมอต้นเสมอปลายตราบนานเท่านานพระเจ้าจะเสด็จกลับมา

4. ผลของการรักษาไว้ให้มั่น! (วิวรณ์ 3:11)”.....สิ่งซึ่งเจ้ามีอยู่นั้น จงถือไว้ให้มั่น เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงมงกุฎของเจ้าไปได้” ในพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงเตรียมมงกุฎ 5 อย่างไว้สำหรับคริสเตียน ดังนี้ คือ

ก. มงกุฎแห่งชีวิต (ยากอบ 1:12) ผู้ที่จะได้รับจะต้องมีความอดทน

ข. มงกุฎที่ไม่รู้ร่วงโรย (1 โครินธ์ 9:25) ผู้ที่จะได้รับจะต้องวิ่งแข่งนั้นคือ จะต้องมีความพากเพียร

ค. มงกุฎแห่งความชื่นชมยินดี (ฟิลิปปี 4:1) ผู้ที่จะได้รับจะต้องสามารถยืนมั่นคงอยู่ได้ นั่นคือมีความประพฤติที่ดีที่ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้า

ง. มงกุฎแห่งความชอบธรรม (2 ทิโมธี 4:8) ผู้ที่จะได้รับจะต้องมีใจรักยินดีในการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ นั่นคือ จะต้องมีความเชื่อ

จ. มงกุฎแห่งสง่าราศี (1 เปโตร 5:4) เปโตรได้กล่าวว่า ถ้าเรายินดีทนความยากลำบากเพื่อพระเจ้าเราจะได้มงกุฎแห่งสง่าราศี ฉะนั้น ผู้ที่จะได้รับจะต้องมีความรักนั่นเอง

สรุป ข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ ข้างต้นนี้ ทำให้เราเห็นว่าพระเยซูใกล้จะเสด็จกลับมาแล้ว ให้เรารักษาสิ่ง
ที่เรามีอยู่ไว้ให้มั่น คราบจนกระทั่งพระองค์จะเสด็จกลับมา แล้วเราจะได้รับมงกุฏชนิด
ต่าง ๆ เป็นบำเหน็จสำหรับชีวิตของเราอย่าให้ใครมาแย่งชิงมงกุฏของเราไปได้

ยกตัวอย่างประกอบ

ในสมัยอาณาจักรโรมัน ได้มีการจับกุมคริสเตียน 40 คนที่ทำงานประกาศพระกิตติคุณเพื่อพระเจ้า กษัตริย์จึงบอกกับทั้ง 40 คนนี้ว่า ถ้าหากว่า ใครจะยอมปฏิเสธพระเยซูเท่านั้น จะได้รับการปล่อยตัว
ให้เป็นอิสระ และยังจะแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการตำแหน่งสูงอีกด้วย แต่ทุกคนนิ่งเงียบ ไม่มีใครตอบแต่
ประการใด ในที่สุดมีคนหนุ่มคนหนึ่ง ใน 40 คนนั้น ได้กราบทูลกษัตริย์ว่า เขายินดีจะปฏิเสธพระเยซู
กษัตริย์ก็ปล่อยตัวออกมา แต่ในทันใดนั้นมีนายทหารคนหนึ่งเป็นคนที่จะมาดำเนินการประหารทั้ง 40
คนนั้น ได้เห็นนิมิตเป็นมงกุฏ 40 อัน ซึ่งทูตสวรรค์นำมาจะประทานให้แก่ทั้ง 40 คน แต่เพราะคนหนึ่งได้
เดินออกไปจึงเหลือเพียง 39 คนเท่านั้น มีมงกุฏอยู่อันหนึ่งที่ไม่มีใครจะรับ นายทหารผู้นี้จึงทูล
กษัตริย์ว่า ข้าพเจ้ายอมรับพระเยซู และเขาได้เข้าไปยืนอยู่ในตำแหน่งที่คนหนุ่มนั้นเดินออกมา ต่อมา
กษัตริย์มีรับสั่งให้ประหารทั้ง 40 คน แต่ทั้ง 40 คนก็ได้รับมงกุฏจากพระเจ้าคนหนุ่มคนนั้นพลาดโอกาส
ที่จะได้มงกุฏนั้นเสีย เพราะถูกนายทหารผู้นี้แย่งเอาไปเสีย

ขอพระเจ้าช่วยเรายึดสิ่งที่เรามีอยู่ไว้ให้มั่น เพื่อจะได้ไม่มีใครสามารถแย่งชิงเอามงกุฏของเรา
ไปได้

ค. ประเภท Expository

ความหมาย เป็นวิธีการเทศนาที่เลือกเอาหัวข้อจากข้อพระคัมภีร์ อาจจะเป็น 1 เล่ม 1 บท 1 ตอน
1 ข้อ หรือ 1 วรรค ก็ได้ แล้วอธิบายพร้อมทั้งขุดค้นหาความหมายที่แท้จริงที่อยู่ภายในข้อพระคัมภีร์
ตอนนั้นตามลำดับก่อนหลัง โดยไม่จำเป็นต้องไปหยิบยกเอาข้อพระคัมภีร์ จากที่อื่นมาใช้เลย

ตัวอย่างที่ 1

ข้อพระคัมภีร์ ยอห์น 10:10

หัวข้อ “งานของพระเจ้า พญามาร และ มนุษย์”

คำนำ ในยอห์น 10:10 พระเยซูคริสต์ได้ทรงตรัสว่า “ขโมยนั้นย่อมไม่มานอกจากจะลักหรือ
ฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้มีชีวิตและจะได้ชีวิตนั้นครบบริบูรณ์” “ขโมย” ในที่นี้
หมายถึง “พญามารหรือซาตาน” ทำไมจึงว่าขโมยนี้ คือ ซาตาน เราพบคำตอบในยอห์น 10:8 พระเยซู
ทรงตรัสว่า “บรรดาคนที่มาก่อนเรานั้น เป็นขโมยและโจร” ก่อนพระเยซูจะเสด็จมา ผู้ที่มานั้นไม่ใช่
หมายถึงมนุษย์ เพราะมนุษย์ไม่ได้มาจากนอกโลก แต่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์จากภายในโลกนี้ ผู้ที่มา

จากนอกโลกก็คือ “พระเยซู” กับ “ซาตาน” นั่นเอง เพราะในสมัยของอาดัมและเอวา ซาตานได้มา ล่อลวงอาดัมและเอวาในสวนเอเดนบนแผ่นดินโลกนี้ มันได้มาสิงอยู่ใน “งู” ทำไมจึงรู้ว่า งูคือซาตาน? เราพบคำตอบในหนังสือวิวรณ์ 12:9 ซึ่งกล่าวว่า” พญานาคใหญ่ นั้น คือ งูเฒ่าที่เขาเรียกว่า มารและ ซาตานผู้ลวงมนุษย์โลกทั้งปวง” พญามารซาตานได้มาในโลกนี้ก่อนพระเยซู 4,000 ปี แต่เมื่อพระเยซู เสด็จมาแล้วพระองค์จึงทรงชี้ให้เราเห็นว่า ซาตานนั้นแหละคือ ขโมย

ในพระคัมภีร์ข้อนี้ พระเยซูได้ทรงชี้ให้เรามองเห็นถึงงานของพระเจ้า พญามารและมนุษย์ ดังนี้

ก. งานของพญามารซาตาน

1. **ขโมย** มันมาขโมยอะไร? ชีวิตของมนุษย์นั่นเอง เมื่อขโมยมา มันก็ย่อมจะต้องเอาสิ่งที่มีค่า มากที่สุดทำนองเดียวกัน ซาตานมาในลักษณะเป็นขโมยก็ย่อมเอาชีวิตของมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่า มากที่สุดไป อาดัมเชื่อฟังคำของซาตาน กินผลไม้ที่ต้องห้ามในวันที่กินนั้น เขาก็ได้สูญเสียชีวิตนั้นไป ชีวิต นั้นได้ถูกซาตานแย่งชิงเอาไปเสียแล้ว มนุษย์กับพระเจ้าจึงไม่อาจจะมีความสัมพันธ์ต่อกันเหมือนอย่าง แต่ก่อนได้

2. **ฆ่า** จากหนังสือปฐมกาล บทที่ 3 เราจะเห็นได้ว่า หลังจากซาตานได้ขโมยชีวิตของอาดัมและ เอวาไปแล้ว ในปฐมกาล บทที่ 4 ซาตานก็ทำให้คาอินฆ่าเอเบลทันที ดังนั้น สงครามและการฆ่าฟันกัน ล้วนแต่มาจากการชักใยของซาตานทั้งสิ้นตอนเริ่มแรก อาจจะเป็นหนึ่งคนต่อหนึ่งคนต่อจากนั้น ก็ทวี เป็นการต่อสู้ระหว่างหมู่คณะแล้วกลายเป็นประเทศต่อประเทศ และในที่สุดก็เป็นกลุ่มประเทศ ต่อกลุ่ม ประเทศด้วยกัน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการพญามารซาตานทั้งสิ้น

3. **ทำลาย** ซาตานได้มาทำลายความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่าง มนุษย์ด้วยกัน ตลอดจนความสัมพันธ์ของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ด้วยความเกลียดแค้น ความโกรธเกลียด ต่าง ๆ ล้วนแต่เกิดจากซาตาน รวมทั้งการแตกแยกต่าง ๆ ที่เกิดในคริสตจักร ก็ล้วนมาจากซาตานทั้งสิ้น

ข. **งานของพระเจ้า** พระเยซูตรัสว่า “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต” พระเยซูมาในโลกนี้ ก็ เพื่อ “ให้” ดังนั้น งานของพระองค์ก็คือ การให้ งานแห่งการให้ของพระองค์ได้ทรงผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. เสด็จมาบังเกิด
2. ถูกตรึงตายบนไม้กางเขน
3. ถูกฝังไว้ในอุโมงค์
4. ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย
5. ทรงปรากฏตัวต่อสาวก
6. เสด็จขึ้นสู่สวรรค์

7. เสด็จกลับมาเป็นครั้งที่ 2

นี่เป็นงานทั้งหมดที่องค์พระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำเพราะงานทั้ง 7 ประการนี้ จึงทำให้พระองค์สามารถประทานชีวิตให้กับมวลมนุษย์ทั้งปวงได้

ค. งานของมนุษย์ ในเมื่อพระเยซูคริสต์ ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตให้เรา ดังนั้น มนุษย์จึงต้องเป็นผู้รับ เอาชีวิตนั้นจากพระองค์ “การรับ” จึงเป็นงานที่มนุษย์จะต้องทำซึ่งเราสามารถจะรับได้ โดย

1. **เชื่อแล้วรับเอา** “เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตร (พระเยซู) นั้นจะมีได้พิณาศ แต่จะได้รับชีวิตนิรันดร์”

2. **เชื่อฟัง** หลังจากเราเชื่อในพระเยซูแล้ว เรา จะต้องก้าวต่อไปอีกก้าวหนึ่ง นั่นคือ การเชื่อฟัง ใ้วางใจมอบชีวิตให้พระองค์ทรงนำเราตลอดไป เพื่อเราจะสามารถได้รับชีวิตที่บริบูรณ์มากยิ่งขึ้น

3. **เชื่อฟัง** หากเราเชื่อฟังคำของพระเจ้า ขอมประพฤติปฏิบัติตาม เราจะได้ชีวิตที่ครบบริบูรณ์จากพระองค์

หน้าที่ทั้ง 3 ล้วนเป็นหน้าที่ที่มนุษย์จะต้องกระทำทั้งสิ้น

สรุป พระคัมภีร์ได้ให้เราเห็นแล้วว่า งานของพระเจ้าพญามารและมนุษย์ที่พึงกระทำนั้นมิอะไรบ้าง ซึ่งทำให้เราเข้าใจแล้วว่ามารมาเพื่อจะ ลัก ข่ม และทำลายชีวิตทั้งหมดของเราเสีย ดังนั้น เราจึงควรเชื่อฟังในพระเยซูคริสต์ และต่อต้านกับงานของซาตานจนถึงที่สุด

ตัวอย่าง 2

ข้อพระคัมภีร์ ยอห์น 2:1-11

หัวข้อ “พระคุณและกิจการงานแห่งพระคุณ”

คำนำ ในขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงทำงานบนแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงนำสาวกของพระองค์ไปร่วมในงานเลี้ยงสมรสแห่งหนึ่งที่หมู่บ้านคานา เพราะเหตุที่สาวกของพระองค์ยังไม่ได้เชื่อและไว้วางใจในพระองค์ พระเยซูจึงทรงกระทำการอัศจรรย์ โดยเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่น นับเป็น การเป็นอัศจรรย์ครั้งแรกที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ทำไมพระเยซูจึงทรงใช้การเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่น มาเป็นการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์ อาจจะรู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องเพียงเล็กน้อยเท่านั้น อาจจะไม่สามารถนำไปเปรียบเทียบกับกรเรียกคนตายให้เป็นขึ้นมา การเลี้ยงคนห้าพันคนด้วยขนมปัง 5 ก้อนและปลา 2 ตัว หรือการให้คนตาบอดกลับมามองเห็นได้หรือ โรคเรื้อนได้รับการบำบัดรักษา สิ่งเหล่านี้มนุษย์อาจเห็นว่าเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ แต่พระเยซูกลับเห็นความสำคัญของการเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่นว่ามีมากกว่า ทั้งนี้ก็เพราะว่า ในการอัศจรรย์นี้ พระองค์ทรงเปลี่ยนสารชนิดหนึ่งให้กลายเป็นสารอีกชนิดหนึ่งและเป็นสารที่ดีกว่าเดิมด้วย การอัศจรรย์อื่น ๆ ดังกล่าวข้างต้นนี้ ไม่ใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งหนึ่งไปเป็นอีกสิ่งหนึ่ง เป็นเพียงการขยายอาหารให้มากขึ้น เอาโรคออกจากร่างกาย

หรือคนลุกขึ้นจากความตายเท่านั้น ดังนั้น การเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่นจึงเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างมหัศจรรย์ เพราะพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นี้เอง จึงทำให้สาวกบังเกิดความไว้วางใจในพระองค์ และสามารถถวายพระเกียรติยศแด่พระองค์ได้

ในการอัศจรรย์นี้ทำให้เรามองเห็นสิ่งสำคัญ 2 ประการด้วยกัน คือ

ก. พระคุณ

ข. กิจการงานของพระคุณ

ก. **พระคุณ** พระคุณหมายถึง สิ่งที่ทำให้เปล่า ๆ โดยไม่มีข้อแม้ใด ๆ ทั้งสิ้น และยังสามารถเปลี่ยนสิ่งที่เลวให้กลับดีได้อีกด้วย ดังนั้นพระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำเปล่า ๆ น้ำที่ไม่สะอาดให้กลับกลายเป็นเหล้าองุ่นอย่างดี นี่เป็นการสอนสาวกและผู้เชื่อทุกคนให้เข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตตลอดจนในการดำเนินชีวิตของคริสเตียน ดังนี้

1. **การเปลี่ยนแปลงในชีวิต** พระเยซูทรงเปลี่ยนน้ำเปล่า ๆ น้ำจืดที่ไม่มีรสชาติให้กลับกลายเป็นเหล้าองุ่นอย่างดี สิ่งนี้ทำให้เรามองเห็นว่า ชีวิตมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ เป็นชีวิตที่ตายในความบาป เป็นชีวิตที่หมดความหวัง ไร้ความหมาย เหมือนน้ำเปล่า ๆ ที่ไม่มีรสชาติอะไรเลยแต่พระองค์ทรงสามารถทำให้ชีวิตเช่นนี้กลับมีความหวังและมีความหมายอย่างแท้จริงได้ ด้วยเหตุนี้ชีวิตมนุษย์มักจะรู้สึกว่าจะไม่มีความหวังและไร้ความหมายนี้เอง เขาจึงมักหาทางออกด้วยการฆ่าตัวตาย ทั้ง ๆ ที่เป็นคนที่มีชื่อเสียงเกียรติยศและเงินทองมากมายก็ตาม ก็ยังจบชีวิตลงในลักษณะเช่นนี้แต่ถ้าเขาจะเชื่อและวางใจในองค์พระเยซูคริสต์ ชีวิตของเขาก็จะเป็นชีวิตที่มีความหวัง และมีความสุข เพราะเหล้าองุ่นนั้นมีความหมายฝ่ายวิญญาณถึงถึงความชื่นชมยินดีด้วย

2. **การเปลี่ยนแปลงในการดำเนินชีวิต** พระเยซูทรงใช้น้ำเปล่า ๆ เปลี่ยนให้เป็นเหล้าองุ่น ไม่ได้ใช้น้ำที่ร่อยหรือสะอาดหมดจด แต่เรียกคนใช้ไปตักน้ำที่ได้ใช้ล้างมือ ล้างเท้า ซึ่งเป็นน้ำที่สกปรก การที่พระองค์ทรงใช้น้ำสกปรกเหล่านี้ให้กลายเป็นเหล้าองุ่นอย่างดีนั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่า พระเยซูทรงสามารถเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของมนุษย์ได้ เช่น บางคนอาจเคยเป็นขโมยหรือโจร เมื่อเชื่อในพระเยซู พระองค์ทรงสามารถเปลี่ยนความเป็นโจรของเขาได้ คนที่เสพยาเสพติด หากเชื่อในพระองค์ พระองค์ก็ทรงสามารถเปลี่ยนแปลงเขาได้ คนที่มีโรคภัยไข้เจ็บพระองค์ก็ทรงสามารถบำบัดรักษาให้หายได้ ทำนองเดียวกันชีวิตของมนุษย์ เมื่อเชื่อในพระเยซู ความประพฤติกิเลสร้ายต่าง ๆ ก็จะสามารถได้รับการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่นี้แหละคือ พระคุณที่พระองค์ทรงประทานให้แก่มนุษย์

ข. **กิจการงานแห่งพระคุณ** การอัศจรรย์ข้างต้นนี้ถึงแม้ว่า พระเยซูจะทรงเป็นผู้กระทำ แต่ที่สามารถบรรลุถึงความสำเร็จได้นั้น จำเป็นต้องมีคนอีกจำนวนหนึ่งที่จะมาร่วมงานกับพระองค์ ไม่ใช่ลำพังพระเยซูแต่ผู้เดียวเท่านั้นในการอัศจรรย์ครั้งนี้ยังมีคนอื่นอีก 4 ประเภทที่ร่วมงานกันกับพระองค์

1. **เจ้าป่าว** เราจะเห็นได้ว่า ชายหนุ่มคนนี้ในยามที่เขามีความสุขคือ ขณะที่แต่งงานนั้น เขาระลึกถึงพระเยซูได้เชิญพระเยซูให้ไปร่วมความยินดีกับเขาที่บ้านหากเขาไม่ได้เชื่อเชิญพระเยซูมาที่บ้าน ก็จะไม่มีการอัศจรรย์นี้เกิดขึ้นอย่างแน่นอน เวลาที่ชายหนุ่มคนนี้ต้อนรับพระเยซูไม่ใช่เป็นเวลาที่กำลังมีความทุกข์ยากลำบาก กำลังเดือดร้อน หรือมีโรคภัยไข้เจ็บ แต่เป็นเวลาที่ยังมีกำลังวังชาร่างกายแข็งแรง และกำลังมีความชื่นชมยินดีด้วย เขายังระลึกถึงพระองค์ เขาต้องการให้พระเยซูมาร่วมความสุขกับเขา ไม่ใช่ร่วมทุกข์เท่านั้น

มีคนเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้เป็นเช่นนี้ ในยามที่มีความสุขสนุกสนาน มีความสุขมักจะลืมพระเยซู ต้องรอจนกระทั่งความยากลำบากเข้ามาเยี่ยมกรายชีวิตจึงค่อยร้องทูลขอต่อพระเยซู ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราทุกคนที่จะเอาแบบอย่างเจ้าป่าวคนนี้ ต้อนรับพระเยซูเข้ามาในชีวิตของเรา การอัศจรรย์ของพระองค์ก็จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

2. **มาเรีย** หากนางมาเรียไม่ได้ไปร่วมในงานนี้มีแต่พระเยซูเท่านั้น ก็คงจะไม่มีการอัศจรรย์นี้เกิดขึ้น ทำไมนางมาเรียจึงมีส่วนช่วยให้การอัศจรรย์นี้สำเร็จ? เหตุผลก็เพราะว่า

1. **นางมีความห่วงใยต่อความต้องการของคนอื่น** เจ้าภาพแม้จะเป็นผู้ดูแลงานเลี้ยง แต่ก็ยังไม่ทราบว่าจะเหลือของหมดแล้ว มีแต่นางมาเรียผู้เป็นแขกเท่านั้นที่มีความห่วงใยเพราะถ้าขาดเหล้าองุ่น งานก็คงจะหมดความชื่นชมยินดีไป ในฝ่ายวิญญาณเหล้าองุ่นยังมีความหมายของความสุขและความชื่นชมยินดีในชีวิตด้วย

2. **นางบอกความต้องการนี้กับพระเจ้า** นางไม่ได้นำเอาเรื่องนี้ไปปรึกษากับมนุษย์ประการใด ในทุกวันนี้คริสตจักรกำลังต้องการคนที่เหมือนนางมาเรียที่มีความห่วงใยต่อคริสตจักรและนำปัญหาต่างๆ มาอธิษฐานต่อพระเจ้า

3. **นางไม่ท้อใจ** เมื่อนางมาเรียนำข่าวเรื่องนี้มาบอกพระเยซู นางได้รับคำตอบว่า ยังไม่ถึงเวลา คำพูดนี้อาจจะไม่ค่อยน่าฟังเท่าไรนัก แต่มาเรียก็ไม่รู้สึกท้อใจ หรือลำบากใจแต่ประการใด ทุกวันนี้หลายครั้งคริสเตียนในคริสตจักร เพราะเหตุที่มีคำพูดที่ไม่ถูกหูหรือไม่พอใจก็เกิดความท้อใจขึ้นแต่นางมาเรียหาเป็นเช่นนั้นไม่ ฉะนั้นคริสเตียนจึงควรเลียนแบบอย่างของนางเอาไว้

4. **นางนำเอาคนมาให้พระเจ้าใช้** นางไม่เพียง แต่ไม่ท้อใจ ยังเชื่อว่าพระเยซูทรงสามารถทำการอัศจรรย์ และตอบสนองความต้องการของคนที่มาในงานเลี้ยงได้ นางจึงไปเรียกคนใช้มาให้พระเยซูใช้ คริสเตียนควรเลียนแบบอย่างของนางมาเรีย นอกจากตนเองไม่ท้อใจที่จะให้พระเจ้าใช้ยังจะนำคนอื่นมาให้พระเยซูใช้อีกด้วย

3. **คนใช้** คนใช้พวกนี้มีข้อดีที่ควรแก่การศึกษาคือ

1. มีความซื่อสัตย์ในหน้าที่ เมื่อพระเยซูกำลังจะทำการอัศจรรย์ ได้สั่งคนใช้ให้ไปตักน้ำมาเทใส่อย่างให้เต็มทั้ง 6 ใบ ความจริงแล้ว พระเยซูมาในฐานะเป็นแขก น้ำที่ใช้ล้างมือและล้างเท้าก็มีพอใช้ และดูเหมือนจะไม่ใช้ธุระอะไรของพระเยซูที่จะไปดูแลเรื่องเหล่านี้เลย แต่คนใช้พวกนี้ก็ไม่ถามพระเยซูว่าจะตักน้ำมาเทใส่ทำไม แต่เขามีความซื่อสัตย์ซื่อในหน้าที่ เมื่อได้รับมอบหมายก็ทำตามคำสั่งทันที

2. ยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง หลังจากตักน้ำมาเทจนเต็มอย่างทั้ง 6 ใบแล้ว พระเยซูก็ทรงสั่งให้คนใช้ตักน้ำนั้นส่งไปให้เจ้าภาพ คนใช้พวกนี้ไม่ได้ถามพระเยซูว่า จะตักน้ำที่สกปรกเหล่านี้ไปทำไม พวกเขาไม่ได้สงสัยแต่ทำตามคำสั่ง ด้วยเหตุที่คนใช้เหล่านี้มีความซื่อสัตย์ซื่อในหน้าที่และยอมทำตามคำสั่งของพระเยซูนี้เอง การอัศจรรย์ในครั้งนี้จึงได้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้น คริสเตียนก็ควรเอาอย่างคนใช้เหล่านี้ มีความซื่อสัตย์ซื่อในหน้าที่และทำตามคำของพระเยซู จึงจะทำให้หน้าที่ของพระเจ้าสำเร็จได้

4. เจ้าภาพ เจ้าภาพเองก็มีข้อดีที่เราควรจะศึกษาคือ

1. ชิมเหล้าองุ่นใหม่ หลังจากตักน้ำแล้ว เจ้าภาพได้ชิมเหล้าองุ่นใหม่แล้ว ก็รู้ว่าเป็นเหล้าองุ่นชั้นดีเลยทีเดียวก่อนชิมไม่ทราบว่ามีรสชาติอย่างไร แต่พอชิมแล้วก็ทราบได้ทันที คริสเตียนก็ควรชิมให้รู้รสชาติของพระเจ้า คือการมีประสบการณ์กับพระองค์เสมอทุก ๆ วัน

2. เป็นพยาน หลังจากตักน้ำแล้ว ก็บอกคนอื่นต่อ ๆ ไป เจ้าภาพถามเจ้าบ่าวว่า คนอื่นมักจะเอาของดีออกมาก่อนแต่ทำไมท่านจึงเก็บของดีไว้จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ คำพยานอันนี้แสดงให้เห็นว่า พระคุณของพระเจ้าในชีวิตของเรานั้นนับวันแต่จะยิ่งประเสริฐมากยิ่งขึ้น

สรุป จากข้อพระคัมภีร์ในตอนนี ทำให้เราทราบ ว่าพระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำธรรมดาให้กลายเป็นเหล้าองุ่น แสดงว่าพระองค์ทรงสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตตลอดจนการดำเนินชีวิตของเราได้ นอกจากนี้งานแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดนั้นจะสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อเราทุก ๆ คนร่วมมือร่วมใจกันกับพระเจ้าไม่ใช่คนใดคนหนึ่ง หรือลำพังพระเยซูแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นเมื่อการอัศจรรย์ได้สำเร็จ ก็จะทำให้คนมาถึงความรอด พระเจ้าก็จะได้รับเกียรติยศ

ตัวอย่างที่ 3

ข้อพระคัมภีร์ อพยพ 3:1-27 (ทั้งบท)

หัวข้อ “การเผชิญหน้ากับพระเจ้าของโมเสส”

คำนำ ในหนังสืออพยพ บทที่ 3 เราพบว่า ขณะเมื่อโมเสสอายุ 80 ปี ท่านเลี้ยงฝูงแกะอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ขณะที่กำลังเปล่าเปลี่ยวหมัดหวังนั่นเอง พระเจ้าก็เสด็จมาปรากฏกับเขา ทำไมพระเจ้าจึงไม่ปรากฏตัวกับโมเสสในพระราชวัง? ทั้งนี้ก็เพราะว่าโมเสสยังอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ชีวิตของท่านกำลังมีความสุขสบาย ในสถานการณ์เช่นนั้นพระองค์ไม่มีวิธีที่จะปรากฏกับโมเสสได้ แต่ในขณะนี้ โมเสส

อยู่ในเวลาเปล่าเปลี่ยวในถิ่นทุรกันดารนี้เอง พระองค์ทรงมาปรากฏกับเขา โดยการปรากฏของพระเจ้ากับโมเสสในครั้งนี้ทำให้เรารู้จักพระเจ้าของเราว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มีลักษณะอย่างไรบ้าง?

1. ทรงเป็นพระเจ้าของผู้ที่กำลังเผชิญกับความทุกข์ยากลำบาก (ข้อ 1-4) มนุษย์ในขณะที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีมีความสุขความสบาย พระเจ้าไม่อาจสำแดงพระองค์กับเขาได้ แต่เมื่อมนุษย์อยู่ในความทุกข์ยากลำบากหมดหวังและเปล่าเปลี่ยว จะสามารถมาพบกับพระเจ้าได้ง่ายขึ้น หลายคนพบพระเจ้าขณะที่กำลังเจ็บป่วย จวนจะตายหรืออยู่ในขณะที่การค้าล้มจม จึงได้พบกับพระเจ้า โมเสสก็เช่นกันท่านอยู่ในความยากลำบากตลอด 40 ปีเต็ม ๆ ในถิ่นทุรกันดารและขณะนี้ท่านได้พบกับพระเจ้าแล้ว

2. ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความบริสุทธิ์ (ข้อ 5-6) ขณะที่โมเสสกำลังเข้ามาใกล้พระเจ้า พระองค์ทรงตรัสกับท่านว่า “อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่เลย จงถอดรองเท้าออกเสียเถิด เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์” ความจริงสถานที่นั้นเป็นถิ่นทุรกันดารมีหนามเป็นที่สกปรก แต่เมื่อพระเจ้าทรงเสด็จมาถึงที่นั่น ที่นั่นก็กลายเป็นที่บริสุทธิ์ สิ่งนี้ทำให้เราเข้าใจว่า มนุษย์ทุกคนเป็นสกปรก ภายในจิตใจของเขาเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ แต่เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาภายในจิตใจของเรา พระองค์จะทรงชำระล้างให้จิตใจของเราบริสุทธิ์เพราะพระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าแห่งความบริสุทธิ์

3. ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (ข้อ 7-9) ในคัมภีร์ข้อที่ 7-9 ของบทนี้ มีคำอยู่ 7 คำที่ยืนยันว่าพระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ไม่ใช่ตายแล้ว

1. ตรัส พระเจ้าสามารถพูดได้ รูปเคารพที่มนุษย์กราบไหว้อยู่ทั่วโลก ล้วนเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต ไม่อาจพูดได้แต่พระเจ้าของเราพูดได้ พระองค์ทรงพูดกับโมเสส แสดงว่าพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่

2. เห็น พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นผลไพล์ของพระองค์ที่กำลังทนทุกข์อยู่ รูปเคารพและพระเจ้าเทียมเท็จมีตา แต่มองไม่เห็น แต่พระเจ้าของเราแม้ว่าเราจะมองไม่เห็นตาของพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงสามารถทอดพระเนตรเห็นได้ ด้วยเหตุนี้ แม้แต่ความบาปต่าง ๆ ของเราพระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นด้วยเช่นกัน ไม่มีอะไรจะปิดซ่อนเร้นจากสายพระเนตรของพระองค์ได้

3. ยิน พระองค์ทรงได้ยินคำทูลวิงวอนจากผลไพล์ของพระองค์เกี่ยวกับความทุกข์ยากลำบากที่พวกเขา กำลังประสบอยู่

4. รู้ ความยากลำบากที่ชาวยิวประสบอยู่ในประเทศอียิปต์ พระองค์ทรงทราบ (รู้) ทำนองเดียวกัน ถ้าเรามีความทุกข์ยากลำบากพระองค์ทรงทราบเช่นกัน

5. ลงมาช่วย พระเจ้าที่เราเชื่อฟังอยู่นี้ พระองค์ทรงสามารถช่วยเราได้พระองค์ไม่เพียงแต่ทราบหรือยินคำทูลขอของเราเท่านั้น แต่พระองค์ยังจะช่วยเราอีกด้วย ศาสนาต่าง ๆ ในโลกนี้เพียงแค่สอนเราเท่านั้น ไม่อาจจะช่วยเราให้หลุดพ้นจากความผิดบาปได้ มีแต่องค์พระเยซูคริสต์เท่านั้นที่สามารถช่วย

เราได้ ภายหลังจากที่ทรงช่วยเราแล้ว พระองค์จึงทรงสอนเราให้รู้ถึงวิธีการดำเนินชีวิต อย่างถูกต้องต่อไป

6. นำ พระองค์ได้ทรงนำชาวยิวไปสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญาอย่างไร พระองค์ก็จะนำทางชีวิตของเราทุกคนที่เชื่อและไว้วางใจในพระองค์ด้วยเช่นกัน

7. ไปถึง พระองค์ไม่เพียงแต่นำเราเท่านั้นแต่จะนำเราไปจนถึงจุดหมายปลายทางด้วย พระองค์ไม่ใช่เพียงแต่ชี้ทางให้เราหรือนำเราไปแต่เพียงครั้งทางเท่านั้น แต่จะนำเราไปตลอดกาล

4. ทรงเป็นพระเจ้าที่ต้องการให้เราปรนนิบัติ (ข้อ 12) พระเจ้าทรงประกาศให้โมเสสทราบว่า เหตุผลที่พระองค์ทรงช่วยชาวยิวให้หลุดพ้นจากความทุกข์ยากลำบากในประเทศอียิปต์นั้น ก็เพื่อ “*ให้พวกเขาปรนนิบัติพระองค์*” พระเจ้าทรงสร้างเราเพื่อให้เราปรนนิบัติพระองค์ พระองค์ช่วยเราหลุดพ้นจากเงื้อมมือของซาตาน ก็เพื่อให้เรากลับมาปรนนิบัติพระองค์ ฉะนั้น เราทุกคนที่ได้รับความรอด หลุดพ้นจากเงื้อมมือของซาตานแล้ว ก็ควรจะปรนนิบัติพระองค์การปรนนิบัติของเราในปัจจุบันนี้ต่างจากการปรนนิบัติของชาวยิว ชาวยิวจะต้องมาที่พระวิหารหรือที่พลับพลาแห่งเดียวเท่านั้น แต่พระเจ้าทรงต้องการให้คริสเตียนทุกคนปรนนิบัติพระองค์ใน 3 ด้านด้วยกัน คือ

1. ฝ่ายวิญญาณ มนุษย์ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ กาย จิต และวิญญาณ คนที่ยังไม่เชื่อพระเยซู วิญญาณของเขายังไม่มีชีวิต มนุษย์เราจะติดต่อกับพระเจ้าได้ก็โดยทางด้านวิญญาณของเรา ฉะนั้น ในฝ่ายวิญญาณ เราจึงมีการปรนนิบัตินมัสการพระองค์เป็นการส่วนตัวของเรา

2. ฝ่ายจิต จิตนี้จะเป็นเครื่องแสดงถึงการดำเนินชีวิตของเรา และเป็นสิ่งที่เราใช้ติดต่อกับระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ฉะนั้น คริสเตียนควรจะร่วมกับพี่น้องในพระคริสต์ปรนนิบัตินมัสการพระเจ้าด้วยกัน

3. ฝ่ายกาย เป็นเรื่องของการทำงาน มนุษย์ทุกคน มีร่างกาย และร่างกายนี้จะต้องทำงาน โดยเฉพาะ ทำงานเพื่อพระเจ้า ดังนั้น คริสเตียนจึงควรปรนนิบัติพระเจ้า โดยการทำงานเพื่อพระองค์ นำคนอื่นให้มาถึงความรอดด้วย

ฉะนั้น คริสเตียนจึงต้องมีการปรนนิบัติพระเจ้าทั้ง 3 ด้าน ทั้งในด้านชีวิต ฝ่ายวิญญาณ และในด้านการงาน ซึ่งแตกต่างกันจากของชาวยิว ทั้ง 3 ด้านนี้ต้องไปพร้อม ๆ กัน หากขาดด้านใดด้านหนึ่ง จะทำให้การปรนนิบัติของเราไม่สมบูรณ์

5. ทรงพระนามว่า “เยโฮวาห์” (ข้อ 14-15) พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ แต่แรกเริ่ม ไม่มีจุดเริ่มต้น และไม่มีจุดสุดท้ายสำหรับพระองค์พร้อมกันนั้นพระองค์ทรงประกาศพระนามของพระองค์เป็นครั้งแรก “เยโฮวาห์” แม้แต่อัปฮัมเองท่านก็ไม่ทราบพระเจ้าทรงพระนามว่าอะไร?

คำว่า“เยโฮวาห์” นั้น มีความหมายว่าอะไร

ในภาษาเดิม ความหมายของคำนี้ก็คือ “ตัวเราเอง” (I am) พระองค์หมายความว่า ถ้าเราจะคิดว่า พระองค์เป็นอะไร พระองค์ก็เป็นอย่างนั้น ในหนังสือยอห์น 18:5-6, 8 ขณะที่ทหารจะไปจับพระเยซู ได้ถามพระองค์ว่า ท่านคือเยซูชวาวาซาเรีธหรือ พระเยซูตรัสตอบว่า “คือเราเอง” พอทหารเหล่านั้นได้ยิน ก็พากันล้มลงไปที่นั่น ทั้งนี้ก็เพราะว่าคำว่า “คือเราเอง” ในภาษาเดิมคือคำว่า “เยโฮวาห์” พวกเขายึดความกลัวจนไม่กล้าเอ่ยพระนามนี้ เมื่อพวกเขาได้ยินชื่อนี้ ก็บังเกิดความกลัวเป็นอันมาก เพราะพระเยโฮวาห์ ในพระคัมภีร์เดิมทรงไว้ซึ่งความเข้มงวดเด็ดขาด และความบริสุทธิ์เป็นผู้ที่ทรงพระชนม์อยู่ตั้งแต่อดีตจนตลอดชั่ววันรันดร์

6. ทรงเป็นพระเจ้าของคำเป็น พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย พระองค์ทรงตรัสกับโมเสส ในที่นี้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ เหตุที่พระองค์ทรงกล่าวถึงชื่อของทั้ง 3 คนนี้ก็เพราะว่า พระเจ้าทรงมองอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า เป็นคนที่ยังมีชีวิตอยู่ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็นไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย เราสามารถอ่านพบข้อความทำนองนี้ได้อีกในหนังสือลูกา 20:36-38

7. ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการอวยพร (ข้อ 12-22) พระเจ้าทรงตรัสกับโมเสสว่า เมื่อชาวอียิปต์ออกจากประเทศอียิปต์ พระเจ้าจะไม่ให้พวกเขาต้องออกมามือเปล่า ๆ แต่จะให้เงินทองและเสื้อผ้าแก่พวกเขาด้วย นี่เป็นการอวยพรของพระเจ้าต่อคนอิสราเอล ทำให้เราเข้าใจว่า ชีวิตคริสเตียนขณะเมื่อกำลังจะออกจากโลกนี้ไป เราก็ไม่ควรจากโลกนี้ไปด้วยมือเปล่าเช่นกัน ควรจะนำเอาเงินทองและสิ่งของที่มีค่า คือ จิตวิญญาณของคนทีกลับใจเชื่อพระเจ้าไปพบกับพระองค์ด้วย การกระทำเช่นนี้เป็นการสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์และจะนำความชื่นชมยินดีมาสู่แผ่นดินของพระเจ้าด้วย

สรุป จากพระคัมภีร์บทนี้ เราได้เห็นแล้วว่า พระเจ้าที่ทรงปรากฏกับโมเสสนั้นทรงมีลักษณะทั้ง 7 ประการดังกล่าวข้างต้นนี้แล้ว คือ ทรงเป็นพระเจ้าของผู้ที่กำลังเผชิญกับความทุกข์ยากลำบาก ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงเป็นพระเจ้าที่ต้องการให้เราปรนนิบัติ ทรงพระนามว่า “เยโฮวาห์” ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็นและทรงเป็นพระเจ้าแห่งการอวยพร ดังนั้นเราทุกคนจึงควรจะเหมือนอย่างโมเสสพบกับพระเจ้าของเรา และรู้จักพระองค์มากยิ่งขึ้นทุกวัน

ตัวอย่างที่ 4

ข้อพระคัมภีร์ ปฐมกาล บทที่ 6-8

หัวข้อ “การสร้างนาวาของโนอาห์”

คำนำ พระเจ้าทรงมีรับสั่งให้โนอาห์ต่อเรือขึ้นลำหนึ่งทั้งนี้ก็เพราะว่า มนุษย์ในเวลานั้นทำบาปมาก พระองค์ทรงต้องการจะกวาดล้างมนุษย์ที่มีอยู่ในขณะนั้น แต่ถึงกระนั้นก็ตาม พระองค์ก็ยังทรงสำแดงพระคุณ โดยพยายามจะช่วยคนเหล่านี้ที่กำลังจะพินาศ พระเจ้าจึงสั่งโนอาห์ให้ต่อเรือขึ้นลำ

หนึ่ง เพื่อให้ทุกคนที่เข้าไปในเรือนั้น จะไม่พินาศแต่ได้รับความรอด ด้วยเหตุนี้เรือของโนฮาตอนนี้ จึงเป็นสัญลักษณ์เล็งถึงคริสตจักรฯ ตลอดจนความจริงเกี่ยวกับการปกครองคริสตจักรในทุกวันนี้ แต่อาจจะมีคน กล่าวว่เรือลำน้ำน่าจะเล็งถึงพระคุณแห่งความรอดตลอดจนเล็งถึงพระเยซูมากกว่าจริงอยู่ ถึงแม้จะมีความหมายดังกล่าวนี้อยู่บ้างเหมือนกัน แต่ถ้าหากเราศึกษาหนังสือปฐมกาล บทที่ 6,7 และ 8 อย่างละเอียดแล้ว เราจะพบว่ารายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรือลำนี้ไม่เพียงแต่เล็งถึงพระคุณแห่งความรอด และองค์พระเยซูคริสต์เท่านั้น ยังมีส่วนเกี่ยวข้องเป็นอย่างมากกับคริสตจักรในทุกวันนี้ ถ้ากล่าวว่ เรือลำนี้เล็งถึงพระคริสต์เท่านั้น ก็จะไม่อาจเข้าใจพระกัมภีร์ทั้ง 3 บทโดยละเอียดได้ พระเยซูคริสต์ทรงกล่าวด้วยพระองค์เองในหนังสือลูกา 17:26 ว่า “ในสมัยของโนฮาเหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไรในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” วันนี้เราทุกคนกำลังอยู่ในยุคสุดท้าย พระองค์ทรงโปรดให้มีคริสตจักรฯ เพื่อจะให้คนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เข้าสู่ภายในคริสตจักรเพื่อรับความรอด

ต่อไปนี้ ขอให้เรามาศึกษารายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรือของโนฮาจากพระกัมภีร์ทั้ง 3 บทนี้

1. โนฮาที่ใช้เวลาสร้างเรือ 120 ปี (6:3) ในขณะที่โนฮาต่อเรืออยู่นั้น เขาได้ทำการประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าไปด้วย พอถึงเวลากำหนด 120 ปี น้ำก็ท่วมโลกถ้าเราดูในหนังสือกิจการ 1:15 ก็พบว่า ก่อนคริสตจักรถูกตั้งขึ้นในโลกหลังเทศกาลเพนตากอสต์นั้น มีคน 120 คน พอดีที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ ฉะนั้นจำนวน “120” นี้จึงเล็งถึงคนที่พระเจ้าทรงใช้ในการก่อตั้งคริสตจักรขึ้นบนแผ่นดินโลก

2. เรือต่อด้วยไม้โกเฟอร์ (6:14) ไม้โกเฟอร์เป็นไม้ที่มีค่าชนิดหนึ่งภายหลังจากที่น้ำท่วมโลกแล้ว เราหาไม้ชนิดนี้ไม่พบอีกเลย เรือไม้โกเฟอร์นี้ทำให้เรามองเห็นได้ว่าคริสตจักรในทุกวันนี้ประกอบขึ้นด้วยคนที่ได้รับความรอดโดยพระโลหิตอันมีค่าของพระเยซูคริสต์ ตรงกับคำว่า “คริสตจักร” ในภาษากรีก คือ “อะเครเซีย” ซึ่งมีความหมายว่า “คนที่ได้รับการทรงเรียกให้ออกมาและมาอยู่รวมกัน”

3. ภายในเรือถูกกั้นเป็นห้อง ๆ (6:14) นี้เป็นภาพที่เล็งถึงคริสตจักรบนแผ่นดินโลก คริสตจักรมี 2 ชนิด คือ

ก. คริสตจักรสากล

ข. คริสตจักรท้องถิ่น

คริสตจักรท้องถิ่นเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรสากล จึงเปรียบเหมือนกับเป็นห้องเล็ก ๆ ในเรือลำใหญ่ หากเราว่าเรือลำนี้เล็งถึงพระเยซูแล้ว การกั้นให้เป็นห้อง ๆ อันนี้จะอธิบายว่าอย่างไร? เราจึงเห็นว่าเรือนี้น่าจะเล็งถึงคริสตจักรมากกว่า

4. ต้องยาด้วยชันทั้งภายในและภายนอก (6:14)

เรื่องลำนี้อาจเกิดจากการเอาไม้ไผ่เฟอร์มาเรียงต่อกัน ดังนั้นระหว่างไม้แต่ละชิ้นย่อมมีช่องว่างเกิดขึ้น จึงจำเป็นต้องเอาชันมาทาทั้งภายนอกและภายใน มิฉะนั้น น้ำก็จะรั่วเข้าไปในเรือ เรือก็จะไม่มีประโยชน์อีกต่อไป คริสตจักรของพระเจ้าก็เช่นเดียวกัน เกิดจากคริสเตียนหลาย ๆ คนมาอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ย่อมมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าในด้านความคิดเห็น ความสามารถตลอดจนการทำงานร่วมกัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นช่องว่างทั้งสิ้น ช่องว่างอันนี้ ถ้าหากไม่ยาด้วยชันแล้ว ซาตานก็จะเข้ามาในคริสตจักรได้เหมือนน้ำเข้ามาในเรือ ด้วยเหตุนี้ คริสตจักรจึงใช้ยาชันทั้งภายนอกและภายในเรือ ยาชันในที่นี้ ก็คือ ความรักของพระเจ้านั่นเอง พระเยซูจึงทรงตรัสในหนังสือยอห์น 13:34-35 ว่า”เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลาย คือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วฉันใด เจ้าจงรักซึ่งกันและกันด้วยจะนั้น คนทั้งปวงจะรู้ว่า เจ้าเป็นเหล่าสาวกของเราก็เพราะว่าเจ้าทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน” ความรักระหว่างพี่น้องคริสเตียนในคริสตจักรฯ จึงเหมือนกับเป็น ยาชันอย่างดีเลิศทีเดียว นอกจากนี้ ในหนังสือ 1 เปโตร 4:8 จึงกล่าวว่า “ยิ่งกว่าอะไรหมดก็จงรักซึ่งกันและกันให้มาก ด้วยว่าความรักปกปิดความผิดไว้มากหลาย” คำว่า “ปกปิด” ในภาษาเดิมมีความหมายเบ็ดเตล็ดกับคำว่า “ยา ด้วยชัน”

ยกตัวอย่างเช่นในระหว่างพี่น้องคริสเตียนไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นก็ตาม ความจริงอาจจะไม่สามารถตกลงกันได้ แต่ถ้าต่างฝ่ายต่างแสดงความรักออกมา ก็จะปิดช่องว่างเหล่านี้ไว้ได้ มิฉะนั้นซาตานก็จะเข้ามาภายในคริสตจักร ความวุ่นวายต่าง ๆ ก็จะเกิดขึ้น ซึ่งย่อมไม่เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าอย่างแน่นอน

5. ขนาดของเรือ (6:15) พระเจ้าสั่งโนอาห์ว่า “จงต่อเรือขึ้นตามแบบนี้ คือยาว 300 คิวบิต กว้าง 50 คิวบิต และสูง 30 คิวบิต (คิวบิต เป็นมาตรวัดความยาวโบราณมีความยาวประมาณ 18-22 นิ้ว) ทำไมพระองค์จึงทรงกำหนดขนาดของเรือให้โนอาห์เพียงนี้ห้ามสร้างยาวหรือสั้นกว่านี้ ทั้งนี้ก็เพราะมีความหมายถึงถึงคริสตจักรนั่นเอง ในพระคัมภีร์ ตัวเลขต่าง ๆ ล้วนแต่มีความหมายทางฝ่ายวิญญาณทั้งสิ้น คือ

- เลข 3 หมายถึง พระเจ้า
- เลข 5 หมายถึง มนุษย์

ในที่นี้ เราจะเห็นว่า มีเลข 3 อยู่ 2 ตัว และเลข 5 อยู่เพียงตัวเดียว แสดงว่าในคริสตจักรนั้นพระเจ้าทรงมีอำนาจมากกว่ามนุษย์ คริสตจักรเป็นของพระเจ้า แต่ถ้าไม่มีมนุษย์ก็เป็นคริสตจักรไม่ได้ จำเป็นต้องมีทั้งพระเจ้าและมนุษย์ ยกตัวอย่าง เช่น ในสวรรค์ มีแต่พระเจ้าและทูตสวรรค์ ไม่มีมนุษย์ ก็ไม่อาจเป็นคริสตจักร ทำนองเดียวกันองค์การต่าง ๆ ในสังคม มีแต่มนุษย์ ไม่มีพระเจ้านี่ก็ไม่อาจเป็นคริสตจักรเหมือนกัน แต่เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับมนุษย์ จึงเกิดเป็นคริสตจักรขึ้นมา

6. **ต้องมีช่องรับแสงสว่าง (6:16)** ประโยชน์ของช่องรับแสงสว่าง มี 2 ประการ คือ

ก. ทำให้ความสว่างเข้าสู่ภายใน เล็งถึงว่าคริสตจักรต้องการพระวณะแห่งความจริงของพระเจ้า ซึ่งเป็นความสว่างส่องเข้ามาในคริสตจักร

ข. ทำให้มีการถ่ายเทอากาศ อากาศจะได้บริสุทธิ์และมีเพียงพอสำหรับการหายใจ ซึ่งเล็งถึงถึงว่าเราขาดการอธิษฐานหรือพระวิญญานบริสุทธิ์เสียไม่ได้ในคริสตจักร

7. **ช่องรับแสงสว่างสูง 1 สอก (6:16)** ช่องรับแสงสว่างนี้ ทำไม้จึงสูง 1 สอก เลข “1” หมายถึงการฟังและวางใจพระเจ้าเท่านั้น เล็งถึงว่า ไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะยึดเป็นที่พึ่งอย่างถาวรสำหรับคริสตจักรได้ นอกจากการฟังฟังอิงอยู่กับพระเจ้าเท่านั้น

8. **ประตูอยู่ด้านข้าง (6:16)** มีความหมายว่าคริสตจักรมีประตูแห่งความรอด นั่นคือ ประตูแห่งพระกิตติคุณใครก็ตามที่เข้าไปทางประตูนั้นจะได้รับความรอด ประตูมีเพียงประตูเดียวเท่านั้น ไม่มีหลายประตู

นอกจากนี้ การปิดเปิดประตูนี้ยังอยู่ในความควบคุมดูแลของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ไม่ใช่เป็นสิทธิอำนาจของโนอาห์ ทำนองเดียวกัน ประตูแห่งความรอดนี้ ยังเปิดอยู่ในปัจจุบันนี้ ต่อไปพระเจ้าจะทรงปิดเอง พระเยซูได้ทรงตรัสในหนังสือวิวรณ์ว่า ถ้าพระองค์เปิดจะไม่มีผู้ใดปิดได้และเมื่อพระองค์ปิดก็จะไม่มีผู้ใดเปิดได้เช่นกัน

ในบทที่ 7 ข้อ 16 พระคัมภีร์ ยังกล่าวว่า”..... แล้วพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูข้าง (เขา) ไว้ ในพระคัมภีร์ภาษากรีก ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ คำเขา “เขา” เป็นคำ “เอกพจน์” หมายถึง “คนเดียว” ในเมื่อเริ่มมีคนอยู่ถึง 8 คน แต่ทำไมพระเจ้าทรงตรัสว่า ปิดประตูข้างเขาไว้เท่านั้น พระคัมภีร์ข้อนี้ทำให้เราเห็นว่า คนที่ได้รับความรอดนั้น พระเจ้าทรงเห็นเป็นคน ๆ เดียวเท่านั้น คือคนที่อยู่ในพระเยซูทำนองเดียวกัน คนที่พินาศไม่ได้รับความรอด พระองค์ทรงเห็นเป็นคน ๆ เดียวคือ คนที่อยู่ในอาดัม ดังนั้นพระคัมภีร์จึงกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูข้าง เขาไว้ เราสามารถพบข้อพระคัมภีร์ที่มีความหมายคล้ายคลึงกันในหนังสือปฐมกาล 3:24 ซึ่งกล่าวว่า “เมื่อไล่ชายคนนั้นออกไปแล้ว....” ในครั้งนั้น พระเจ้าทรงไล่อาดัมและเอวาออกไปด้วยกัน แต่พระคัมภีร์กล่าวแต่เพียง “ชาย” เท่านั้น แสดงว่า พระเจ้าทรงมองเขาทั้ง 2 เหมือนเป็นคน ๆ เดียวกันเท่านั้นดังนั้นถึงแม้คนที่ได้รับความรอดจะมีเป็นจำนวนมากมายก็ตาม แต่พระองค์ก็ทรงเห็นเป็นคน ๆ เดียวเท่านั้น คือ คนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

9. **ต่อเรือให้เป็น 3 ชั้น (6:17)** พระเจ้าทรงมีรับสั่งให้โนอาห์ต่อเรือให้มี 3 ชั้น คือ ชั้นบน ชั้นกลาง และชั้นล่าง สิ่งเหล่านี้ก็มีความหมายเล็งถึงคริสตจักรเช่นกัน คือ

ก. คริสตจักรเกิดจากพระราชกิจของบิดา พระบุตรและพระวิญญานบริสุทธิ์ โดย

- พระบิดา ทรงเป็นผู้เตรียม

- พระบุตร ทรงเป็นผู้ตั้ง
- พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเป็นผู้กระทำให้สำเร็จ
- ข. คริสตจักรเป็นพระกายของพระเยซูคริสต์พระเยซูทรงตรัสว่าพระองค์เป็น
 - ความจริง พระองค์ทรงให้ความจริงแก่ชาวโลก
 - หนทางพระองค์ทรงเป็นหนทางที่จะนำเราไปถึงพระเจ้า
 - ชีวิต พระองค์ทรงสำแดงชีวิตที่ครบบริบูรณ์ออกมาให้เราได้เห็น
- ค. คริสตจักร มี 3 สิ่งที่จะคงอยู่ คือ
 - ความเชื่อ
 - ความหวังใจ และ
 - ความรัก

10. มีคน 8 คนอยู่ในเรือ (7:13) เลข “8” เป็นเลขแห่งความรอดเป็นเลขที่เล็งถึงการมีชีวิตเหมือนดังพระเยซูทรงเป็นมาในวันที่ 8 (วันที่ 1 ของสัปดาห์)

คนจีน เขียนคำว่า “เรือ” () ซึ่งเป็นชื่อที่มีความหมายนำคิดมาก คำ ๆ นี้จะมีส่วนประกอบคือ ข้าง หนึ่งของตัวอักษร หมายถึงเรือ ส่วนอีกข้างหนึ่ง หมายถึง 8 คน เพราะฉะนั้น คำว่า “เรือ” ในภาษาจีน จึงหมายถึง มีคน 8 คนอยู่ในเรือ ซึ่งเหมือนกับเรื่องของ โนอาห์ทุกประการ

11. มีสัตว์ทั้งสะอาด และไม่สะอาดเข้าไปในเรือ (7:2) สัตว์ที่สะอาดมีอย่างละ 7 คู่ ส่วนสัตว์ที่ไม่สะอาดมีอย่างละ 1 คู่

สิ่งนี้มีความหมายเล็งถึงคริสตจักร เพราะคริสตจักรมีทั้งคริสเตียนที่มีชีวิต และไม่มีชีวิตอยู่ปะปนกัน พระเยซูได้ตรัสคำอุปมาว่า เมื่อพระองค์ทรงปลุกข้าวสาลีแล้ว ก็มีข้าวละมานเกิดขึ้น (มัทธิว 13:39-43) พระองค์ได้ตรัสต่อไปว่า จะต้องรอจนถึงเวลาเก็บเกี่ยวค่อยแยกเอาข้าวละมานออกไปจะดีกว่า ไม่อาจจะถอนออกไปในขณะนั้นได้เช่นเดียวกัน คริสตจักรก็มีทั้งคริสเตียนที่ดีและคริสเตียนที่เลวปะปนอยู่ ในเวลาที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา พระองค์จะทรงเป็นผู้แยกออกเอง

12. นาวาลอยขึ้นสู่เบื้องบน (7:17) เมื่อเวลาน้ำท่วมเรือลำนี้ก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นสู่เบื้องบน เล็งถึง ในเวลาที่พระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 คริสตจักรจะถูกรับขึ้นไป

13. นาวากลับลงมาอยู่บนพื้นดินใหม่ (8:17) หลังจากเวลาผ่านไป 150 วันแล้ว เรือลำนี้ก็ ค่อย ๆ กลับลงมาอยู่บนพื้นดินอีก โนอาห์ก็ออกจากนาวามา เล็งถึงคริสตจักรที่ถูกรับขึ้นไปแล้วจะลงมาสู่แผ่นดินโลกพร้อมกับ องค์พระเยซูคริสต์อีกครั้งหนึ่ง

14. โนอาห์ปล่อยอูฐ และนกพิราบออกจากเรือ (8:7-8)

ก. อีคา เมื่อโนอาห์ปล่อยอีคาออกไป มันไม่ได้บินกลับมาอีก เล็งถึงคริสตจักรมีงานของชาตานอยู่ด้วย แต่งานของชาตานจะไม่นำผลอะไรกลับมาเลย

ข. นกพิราบ ต่อมาโนอาห์ก็ปล่อยนกพิราบออกไป มันไปคาบเอาใบไม้ของต้นมะกอกเทศกลับมา เป็นผลงานที่ดีทำให้โนอาห์รู้ว่า น้ำได้ลดลงเรียบร้อยแล้ว นี่เล็งถึงงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้อมนำผลดีมาสู่คริสตจักรตรงข้ามกับงานของชาตาน

15. โนอาห์ถวายเป็นเครื่องบูชา (8:20-21) พระเจ้าทรงพอพระทัย เมื่อพระองค์ทรงได้กลิ่นหอมของเครื่องบูชา จึงสัญญาว่า จะไม่ทำลายโลกด้วยน้ำ และไม่แห่งสาปแผ่นดินโลกอีกต่อไป เล็งถึงว่าหลังจากอาณาจักร 1,000 ปี แล้ว พระเจ้าจะทรงนำเราเข้าสู่ท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกใหม่ (วิวรณ์ 21) เวลานั้นจะไม่มีการแห่งสาป ไม่มีความทุกข์ โศกและไม่มีความตายอีกต่อไป

16. เรือไม่มีเสากระโดง ไม่มีพาย และไม่มีหางเสือ

พระเจ้าทรงสั่งให้โนอาห์ต่อเรืออย่างละเอียด แต่ไม่มีการสั่งอะไรเกี่ยวกับ 3 สิ่งข้างต้นนี้เลย ความจริงแล้วเรือต้องมีเสากระโดง เรือจึงจะสามารถกางใบให้แล่นไปได้ ถ้าไม่มีลมก็ต้องมีพาย เรือจึงจะสามารถแล่นไปได้ และเรือจำเป็นต้องมีหางเสือเพื่อบังคับทิศทางของเรือ หากปราศจากหางเสือก็จะยุ่งกันใหญ่ แต่พระเจ้าก็ไม่ได้สั่งให้สร้างทั้ง 3 สิ่งนี้ทั้งนี้ก็เพื่อเล็งถึงคริสตจักรของพระองค์ เพราะคริสตจักรต้องพึ่งการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ต้องให้พระเจ้าเป็นผู้นำพา ไม่ใช่อาศัยกำลังของมนุษย์ แต่เป็นพระเจ้าต่างหากที่เป็นผู้ทรงกระทำกิจการต่าง ๆ

17. ความอดทนและความรักของโนอาห์

ก. โนอาห์ต้องทนต่อกลิ่นเหม็นสาบของสัตว์ต่าง ๆ

ในเวลาตลอด 150 วัน มีกลิ่นเหม็นสาบต่าง ๆ มากมายภายในเรือ แต่โนอาห์ก็มีความอดทนทำนองเดียวกันคริสตจักรก็ต้องมีความอดทน เพราะหลายครั้งก็มีสิ่งที่ไม่ดีหลายอย่างเกิดขึ้นภายในคริสตจักร เราทุกคนจึงต้องมีความอดทนเช่นกัน

ข. โนอาห์มีความรัก ภายในเรือลำนั้น มีสัตว์ชนิดต่าง ๆ แน่นอนสัตว์เหล่านั้นคงต้องมีการทะเลาะเบาะแว้งกัน โนอาห์ในฐานะเป็นผู้ดูแล ก็ต้องมีความรักเป็นอย่างมากเลยทีเดียว เช่นเดียวกันคริสตจักรบางครั้งก็มีความขัดแย้งต่าง ๆ เกิดขึ้น จึงจำเป็นที่เราต้องมีความรักซึ่งกันและกัน

สรุป พระคัมภีร์ทั้ง 3 บทนี้ทำให้เราเข้าใจว่า พระเจ้าทรงโปรดให้โนอาห์ต่อเรือลำนี้ขึ้น เพื่อช่วยทั้งคนและสัตว์ที่ยอมเข้าไปอยู่ในเรือในเวลานั้นให้รอดพ้น จากภัยน้ำท่วมเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เล็งถึงว่า ในยุคสุดท้าย ทุกคนที่เชื่อและวางใจในพระเยซูในคริสตจักร ของพระเจ้าจะได้รับความรอด ในเวลาที่พระเยซูเสด็จกลับมา ทุกคนที่อยู่นอกคริสตจักรจะต้องถูกพิพากษา และต้องพบกับความพินาศ

ตอนที่ 8 ระเบียบการประชุมและการเทศนา

ก. ระเบียบการประชุม ระเบียบการนมัสการหรือการประชุมนั้นไม่มีแน่นอนตายตัวโดยเฉพาะ แต่กำหนดตามลักษณะ และสภาวะของการประชุมแต่ละชนิด ระเบียบของการประชุมโดยทั่วไป อย่างน้อยมีรายการต่าง ๆ ดังนี้ คือ

- ร้องเพลง สรรเสริญพระเจ้า
- อธิษฐาน
- อ่านพระคัมภีร์
- เทศนา
- อื่น ๆ

ตัวอย่างที่ 1

- ร้องเพลง
- อธิษฐานเปิดการประชุม
- อ่านพระคัมภีร์
- ร้องเพลง
- ถวายทรัพย์
- อธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้า
- เทศนา
- ประกาศ
- อธิษฐานขอพรและปิดการประชุม

ตัวอย่าง 2

- ร้องเพลง
- อ่านพระคัมภีร์ โดยอ่านสลับข้อกัน
- อธิษฐาน
- ร้องเพลง
- อ่านพระคัมภีร์
- เทศนา
- อธิษฐาน
- ถวายทรัพย์

- เพลงพิเศษ
- ประกาศ
- ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า
- อธิษฐานขอพรและปิดการประชุม

ข. การเทศนา ช่วงเวลาของการเทศนานั้นย่อมแตกต่างกันไปตามสถานที่และชนิดของการประชุมดังนี้คือ

1. ในเมืองหลวง หรือเมืองใหญ่ ใช้เวลา อย่างมากไม่เกิน 20-30 นาที
2. ในชนบท ใช้เวลา 30-50 นาที
3. ในโรงเรียน หรือ โรงพยาบาล ใช้เวลา 15-25 นาที
4. การประชุมพิเศษ แล้วแต่จะกำหนดตามความเหมาะสม

บทที่ 3 การประกาศกลางแจ้ง

ก. ผู้ฟัง

ใน 2 บทที่ผ่านมาแล้ว ส่วนแต่กล่าวถึงการประกาศหรือเทศนาบนธรรมมาสน์ หรือในโรงเรียน ซึ่งผู้ฟังส่วนใหญ่เป็นผู้ที่พอมีความเข้าใจในความจริงของพระเจ้าอยู่ข้างแล้วไม่มากนักน้อย แต่สำหรับการประกาศกลางแจ้งนั้น มีความแตกต่างออกไปจากที่กล่าวมาแล้ว ตลอดจนคำพูดที่ใช้ก็ไม่เหมือนกัน ในการประกาศกลางแจ้ง ผู้ฟังส่วนใหญ่ไม่ใช่คริสเตียน ฐานะ ตลอดจนแนวความคิดของเขาแต่ละคนก็ต่างกันด้วย ดังนั้น จึงมีสิ่งสำคัญหลายประการที่จะต้องคำนึงดังต่อไปนี้ คือ

1. ผู้ฟังส่วนใหญ่เพียงแต่มาเพื่อลองฟังดูเท่านั้น ไม่ใช่มาเพื่อฟังเรื่องของพระเจ้าโดยเฉพาะ หรือ มีความชอบพอกับผู้เทศนาแต่ประการใด นอกจากนี้ ยังมีผู้ที่มาเพื่อจะต่อต้านเรื่อง ของพระเยซูรวมอยู่ด้วย กล่าวโดยสรุปแล้วความสนใจต่อศาสนาของคนเหล่านี้ล้วนเป็นแบบผิวเผินไม่ลึกซึ้ง ถ้าไม่ใช่มาเพื่อต่อต้าน ก็มาเพื่อร่วมสนุกแต่เพียงเท่านั้น

2. ผู้ฟังส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ในเรื่องของพระเจ้า ถึงแม้จะมีบางคนที่จะรู้อะไรบ้างก็ยังไม่มากนัก ดังนั้นผู้เทศนาจึงควรจะต้องคิดว่า ผู้ฟังทั้งหมดยังไม่มีความรู้ในพระคัมภีร์เลยจะเป็นการดีกว่า

3. ผู้เทศนาไม่ควรใช้คำศัพท์เฉพาะของคริสเตียนตลอดจนศัพท์เฉพาะทางศาสนาศาสตร์ เพราะผู้ฟังไม่อาจจะเข้าใจได้ ถึงผู้เทศนาจะใช้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากนี้ยังอาจยังความเข้าใจผิดให้เกิดขึ้นกับผู้ฟังอีกด้วย

ข. ผู้เทศนา

ผู้เทศนาจำเป็นจะต้องมีความรอบรู้ถึงศาสนา ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี และความเชื่อถือของชาวพื้นเมืองในที่นั้น นอกจากนี้ยังต้องรู้ว่าผู้ฟังเป็นคนประเภทไหนเหตุที่ผู้เทศนาจำเป็นจะต้องรู้อะไรต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นนี้ก็เพื่อให้เทศนาเรื่องที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้ฟังในการประกาศกลางแจ้งนั้น จำเป็นที่จะต้องฟังการอธิษฐาน และการเตรียมตัวไว้ให้พร้อม มีคริสเตียนเป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่เห็นความสำคัญของการเตรียมตัว จึงละเลยไม่เอาใจใส่เสีย ดังนั้น ในเวลาที่ประกาศจึงมักจะพูดแต่เรื่องธรรมดา ๆ ที่ไม่ค่อยเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟังเท่าใดนัก ทำให้การประกาศที่ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้ ผู้เทศนาจำเป็นที่จะต้องใช้เวลาในการอธิษฐานและการเตรียมตัว มิฉะนั้นการประกาศจะไม่อาจสัมฤทธิ์ผลได้

สำหรับการเตรียมตัวนั้น มีอย่างน้อย 2 ประการคือ

ก. **เตรียมวิธีเทศนาเป็นพิเศษ** แต่ไม่ใช่ว่าเขียนคำเทศนาออกมาทั้งหมดแล้วนำไปอ่านในเวลาประกาศ การประกาศกลางเจ้านั้นแตกต่างกับการประกาศในโบสถ์เป็นอย่างมาก กล่าวคือ ไม่ว่าจะพบคนประเภทใดก็ตามจะต้องใช้คำพูดที่เหมาะสมกับคนประเภทนั้น ดังนั้นแทนที่เราจะเอาข้อพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่งมาใช้เป็นหัวข้อ เราอาจจะหยิบยกเอาเรื่องที่น่าสนใจ หรือคติเตือนใจบางอย่างมาเปรียบเทียบเป็นคำนำจะได้ผลดีกว่า ถึงแม้ว่าจะไม่ต้องแบ่งคำเทศนาออกเป็นตอน ๆ อย่างที่เทศนาในโบสถ์ก็ตาม แต่ก็ยังคงต้องเรียงลำดับความสำคัญก่อนหลังให้ชัดเจน เพื่อผู้ฟังจะเข้าใจง่าย และจดจำไว้ได้เป็นเวลานาน คำพูดที่ไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญควรจะหลีกเลี่ยงเสีย เพราะมีผู้ฟังเป็นจำนวนมาก อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดได้

ในการประกาศกลางเจ้านั้น ตอนเริ่มต้นเป็นตอนที่มีความสำคัญมากที่สุด ถ้าหากว่าเริ่มต้นดี ก็จะเป็นสิ่งชักจูงให้ผู้ฟังเกิดความสนใจและอยากฟังต่อไป ส่วนคำพูดที่ใช้นั้น พยายามหลีกเลี่ยงการวิพากษ์วิจารณ์ หรือการใช้คำที่กระทบกระเทือนความรู้สึกของผู้ฟัง เพื่อช่วยให้เขาสามารถรับได้ เช่น เวลาพูดถึง ศาสนาอิสลาม ศาสนาพุทธ หรือศาสนาขงจื้อ ควรจะเริ่มต้นด้วยคำพูดทำนองว่าคำสอนของศาสนาต่าง ๆ ล้วนเป็นสิ่งที่ดีมาก เพื่อสร้างมิตรภาพที่ดีไว้ก่อน ไม่ควรจงใจไปดำเนินคดีจนอ่อนในศาสนาอื่น ๆ เพราะการที่คริสเตียนจะสามารถนำคนให้มาถึงความรอดได้นั้น ไม่ใช่เพียงแต่มีความร้อนรนเท่านั้นยังต้องอาศัยวิธีที่ถูกต้องอีกด้วย พวกฟาริสีมีความร้อนรนในศาสนา แต่วิธีการของพวกเขาไม่ถูกต้อง จึงไม่บังเกิดผล ทางที่ดีที่สุด คือลองวาดภาพเปรียบเทียบว่า หากเราเป็นผู้ฟัง เราอยากจะฟังอะไร เราก็ควรจะพูดอย่างนั้น ถึงแม้ว่า เราเทศนาประกาศแล้วจะไม่ได้มาเชื่อทุกคนก็ตาม แต่ทุกคนล้วนแต่มีความต้องการที่จะรู้จักความจริง ฉะนั้น เราจึงควรให้เขาได้รับการคลายใจโดยความจริงของพระเจ้า การที่จะให้เขามาเชื่อหรือไม่นั้น เป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างเขากับพระเจ้า มีผู้กล่าวเสมอว่า ถ้าหากผู้เทศนาไป กล่าวดำเนินคดีจนทำให้ผู้ฟังเกิดความเอือมระอาต่อผู้เทศนาแล้ว อย่าหวังว่าเขาจะยังมีความตั้งใจที่จะฟังเรื่องของพระเจ้าที่ผู้เทศนาจะพูดต่อไป ดังนั้นผู้เทศนาทุกคนจึงต้องมีใจคอกว้างขวาง และพยายามที่จะผูกมิตรกับผู้ฟังทุกคนไว้ก่อนเสมอ

ข. **ต้องทำความรู้จักกับศาสนาเดิมของผู้ฟัง** เป็นหน้าที่ของเทศนาที่จะต้องศึกษาหลักคำสอนหลักความเชื่อ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีของศาสนาเหล่านั้นเพื่อจะได้สามารถหาทางนำเอาความจริงของพระเจ้าไปสู่ผู้ฟังให้ได้ นอกจากนี้ ผู้เทศนายังต้องให้ความเคารพต่อผู้ฟังไม่อาจหมิ่นประมาทผู้ฟัง เหมือนอย่างอัครทูตเปาโล กล่าวว่ามีอยู่คนหนึ่งที่ควรพยายามเป็นคนยิว เพื่อจะช่วยเหลือคนยิวให้มาถึง ความรอด (1 โครินธ์ 9:2-22) ความหมายของอัครทูตเปาโลในข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวข้างต้น คือ ให้เรายอมถ่อมตัว และยอมต่อผู้อื่น แต่ไม่ใช่ละทิ้งความจริงของพระเจ้าไปเสีย เพียงแต่ต้องการผูกสัมพันธ์กับผู้ฟังเท่านั้นยกตัวอย่างเช่น

เราต้องการพูดถึงเรื่อง “ทำดีได้ดี” เราควรจะเริ่มต้นจากจุดที่เหมือนกับศาสนาอื่น ๆ เสียก่อน ศาสนาพุทธกับศาสนาคริสต์ต่างก็มีเป้าหมายอย่างเดียวกัน ในการช่วยคนให้สามารถดำเนินชีวิตที่ดีและประโยชน์ต่อผู้อื่น เป็นต้นแล้วจึงนำไปสู่จุดที่มีความแตกต่างกัน โดยกล่าวว่าศาสนาพุทธเพียงแค่สอนเท่านั้น แต่พระเยซูคริสต์ทรงมีวิธีช่วยมนุษย์ด้วย เพราะพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยให้รอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง หากเราใช้วิธีนี้ ก็จะสามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการเทศนาประกาศกลางแจ้งโดยไม่กระทบกระเทือนความรู้สึกของผู้ฟังเลย เพราะทุก ๆ ศาสนา ต่างก็ยอมรับว่า ความเมตตากรุณาเป็นคุณธรรมประจำตัวของมนุษย์ทุกคน ทุก ๆ คน ศาสนาล้วนแต่สอนให้ทำดีด้วยกันทั้งนั้นอย่างไรก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงร่วมงานกับเราและประทานฤทธิ์อำนาจแห่งชีวิตที่จะช่วยให้พระคำของพระเจ้าเข้าไปถึงจิตใจของผู้ฟังได้ ซึ่งสิ่งนี้เฉพาะแต่ในศาสนาคริสต์เท่านั้น ฉะนั้น ผู้ที่จะเทศนาประกาศกลางแจ้งกับผู้ที่ยังไม่เชื่อ จึงสามารถเริ่มคำเทศนา จากจุดที่เหมือนกันแล้วไปจบลงตรงข้อที่แตกต่างกันเช่นนี้ได้

อัครทูตเปาโล เล็งเห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นคนยิวหรือคนต่างชาติก็ตาม ต่างก็มีความคิดว่า การที่คนจะรอดพ้นจากความผิดบาปได้นั้น จะต้องพึ่งการทำดีของตนเอง อย่างไรก็ตาม ความพยายามของมนุษย์ก็ไม่อาจสัมฤทธิ์ผล แต่พระกิตติคุณแห่งความรอดขององค์พระเยซูคริสต์ ไม่เพียงแต่ช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากอำนาจของความผิดบาปเท่านั้น แต่ยังสามารถทำให้ชีวิตของผู้เชื่อได้รับพระคุณจากพระเยซูทรงวายพระชนม์เพื่อความบาปของเราบนไม้กางเขนอีกด้วย

ข้อเปรียบเทียบย่อ ๆ ของศาสนาคริสต์กับศาสนาอื่น ๆ

1. **ศาสนาอิสลาม** ไม่อาจจะให้ความกระจ่างในเรื่องเกี่ยวกับความดีและความชั่วในชีวิตก่อนเกิดมาในโลกของมนุษย์ได้ ภายหลังจากความตาย ยังมีนางฟ้าที่จะแต่งงานกับคนที่ตายไปแล้วในสวรรค์ได้ นอกจากนี้ ยังสอนว่ามนุษย์จะได้รับความรอดจะได้ขึ้นสวรรค์นั้น จำต้องตายเพื่อศาสนาของตนในสนามรบเท่านั้น

2. **ศาสนาพุทธ** ได้ให้ความกระจ่างมากขึ้นโดยสอนว่า มนุษย์จะหลุดพ้นจากความบาปได้ จำเป็นจะต้องดับตัณหาของตนเองเสียก่อน อย่างไรก็ตาม วิธีปฏิบัติต่าง ๆ ในศาสนาพุทธนั้น นับว่าเป็นสิ่งที่มีความยากลำบากมาก เช่น การไม่ฆ่าสัตว์ตลอดจนการภาวนา “นาโมตะสะ” เป็นวิธีที่ช่วยให้หลุดพ้นจากความบาปได้

3. **ศาสนาขงจื้อ** เพียงแต่สอนเกี่ยวกับเรื่องความบาปของมนุษย์เท่านั้น แต่ไม่ได้กล่าวถึงผลสุดท้ายของความบาป ความจริงไม่ใช่ศาสนา เพราะส่วนใหญ่เพียงแต่กล่าวถึงชีวิตในโลกนี้เท่านั้น

4. **ศาสนาเต๋า** เน้นหนักไปในด้านการทรมานร่างกาย และพยายามปรุงยาอายุวัฒนะ เต๋ากล่าวว่า “ความจริงมาจากความอนิจจังและความว่างเปล่า”

ข้อแตกต่างระหว่างศาสนาต่าง ๆ ข้างต้นนี้ เพียงแต่ชี้ให้เราพอรู้อนวาทที่จะเทศนา ไม่อาจจะกล่าวถึงแต่ละศาสนาโดยละเอียดได้ หากเราต้องการรายละเอียดมากกว่านี้ จำเป็นที่ต้องใช้จะต้องใช้เวลาไปศึกษาด้วยตนเองต่อไป

สรุป

ผู้เทศนาจะต้องรู้จักแต่ละศาสนา แล้วจึงจะสามารถเทศนาเรื่องของคริสเตียนได้ หากผู้เทศนาไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมของแต่ละศาสนาแล้ว จะสามารถเข้าใจแนวความคิดตลอดจนสภาพชีวิตจิตใจของคนที่น่าถือแต่ละศาสนาได้อย่างไร พระเจ้าทรงพร้อมอยู่แล้วที่จะร่วมงานกับเรา ดังนั้น จึงจำเป็นที่เราจะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำที่อัครทูตเปาโลได้สั่งสอนทิโมธีว่า

“จงอุตสาหะสำแดงตนว่าได้พิสูจนแล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวณะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2 ทิโมธี 2:15)

บทที่ 4 การประกาศส่วนตัว

การประกาศส่วนตัวนั้นเป็นการใช้ความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์โดยผ่านทางตัวของเรานั้น ไปปลอบใจคนอื่นให้เขามาถึงความรอด อาจจะโดยทางอธิษฐาน ทางจดหมายติดต่อกัน หรือการปรนนิบัติรับใช้คนอื่นก็ได้ เพื่อสำแดงความเป็นคริสเตียนของเราให้ปรากฏออกมา ในขณะที่เดียวกัน เราจำเป็นต้องพยายามหาโอกาสเป็นพยานและประกาศเป็นการส่วนตัวกับบุคคลนั้น ๆ ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่แท้จริงแต่ผู้เดียวของมวลมนุษยชาติด้วย แต่ถึงกระนั้นก็ตาม อุปสรรคที่เราพบในการประกาศส่วนตัวนั้นก็ยังมีมากกว่าการยื่นประกาศต่อคนหมู่มากในที่ชุมนุมชนเสียอีก บางครั้งอาจมีผู้ฟังมาฟัง มาซักถามตลอดจนถกเถียงปัญหาต่าง ๆ ซึ่งยากแก่การให้คำตอบเป็นอย่างยิ่งหากไม่สามารถหาคำพูดและคำอธิบายที่ดี ๆ มาให้ความกระจ่างแก่เขาแล้ว ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่จะนำเขามาเชื่อพระเจ้า แม้แต่ตัวของเราเอง ก็ยังอาจเกิดความสงสัย เพราะคำถามที่เขาซักถามทำให้เราบังเกิดความสับสนคลอนในความเชื่อของเราก็เป็นได้

ประเภทของคนที่เรามักจะพบเห็นเสมอจากการเป็นพยานส่วนตัว รวมทั้งวิธีที่จะปฏิบัติต่อคนชนิดนั้น ๆ มีดังต่อไปนี้ คือ

1. คนที่ไม่มีความสนใจ ทั้งไม่เชื่อแต่ก็ไม่ต่อต้าน เรามักพบคนประเภทนี้ได้เสมอในเวลาที่เราประกาศ

วิธีปฏิบัติ จะต้องพยายามทำให้เขาบังเกิดความต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเสียก่อนอาจจะใช้พระธรรมโรม 3:23 “เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” โดยอาจให้เขาอ่านดูด้วยตนเอง และถามเขาตามข้อความในพระคัมภีร์ข้อนี้ว่า “ใครทำบาป” ก็ได้คำตอบจากเขาว่า

“ทุกคน” เราก็อาจจะซักถามต่อไปอีกว่า “ทุกคนนี้” ครอบคลุมถึงใครบ้างจนกระทั่งเขายอมรับว่า “รวมทั้งตัวข้าพเจ้าด้วย” ก็อาจถามอีกว่า “ทุกคนทำอะไร” เขาก็จะตอบว่า “ทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” เช่นนี้เราก็จะทำให้เขาบังเกิดความรู้สึกที่ตัวของเขาเองก็มีความต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเหมือนกัน

ยังมีอีกวิธีหนึ่ง คือ เราอาจจะทำให้คนที่ไม่มี ความสนใจเกิดมีความสนใจขึ้นมาได้ โดยการทำให้เขาทราบว่าการไม่กลับใจเชื่อพระเจ้า เป็นความบาปที่ร้ายแรงที่สุด (ฮีบรู 10:28-29

ยอห์น 16:9) ก็น่าจะได้ผลเช่นเดียวกัน

แต่บางครั้ง คนที่เราพบปะนั้นอาจไม่ยอมนั่งลงเพื่อสนทนาธรรมกับเราเลย เราก็ไม่อาจจะใช้วิธีข้างต้นมานั่งอ่านและถามตอบกันได้ แต่เราสามารถอ่านข้อพระคัมภีร์สัก 1-2 ข้อให้เขาฟัง เช่น โรม 6:23 ยอห์น 3:36 อีสายห์ 57:21 เชื่อว่า พระเจ้าก็จะทำงานโดยพระคำของพระองค์ต่อไป

2. คนที่ต้องการได้รับความรอด แต่ไม่ทราบว่าจะรอดได้อย่างไร คนประเภทนี้มีอยู่ไม่น้อยในสังคมทุกวันนี้ การที่จะนำคนเหล่านั้นมาถึงความรอดนั้น ไม่ใช่เรื่องยากนักเพราะเขามีความต้องการและหิวกระหายอยู่แล้ว

ครั้งหนึ่ง ในการประชุมที่คริสตจักรแห่งหนึ่ง มีชายคนหนึ่งซึ่งผมหยอกทิ้งศิระแล้วไปร่วมประชุมนี้ด้วย เมื่อนักเทศน์เชิญทุกคนในที่ประชุมยืนขึ้น ชายผู้นี้ไม่ได้ยืนขึ้นเหมือนคนอื่น ๆ นักเทศน์ผู้นั้นเห็นผิดปกติจึงเดินเข้าไปหาเขาตอนจบประชุมแล้ว พร้อมกับถามชายผู้นั้นว่า

“คุณเป็นคริสเตียนแล้วหรือยังครับ”

“ยังครับ” ชายผู้นั้นตอบ

นักเทศน์ผู้นั้นได้สังเกตเห็นว่า เขามีความสนใจเป็นอย่างมาก จึงถามต่อไปอีกว่า

“ถ้าผมจะแนะนำวิธีที่คุณจะเป็นคริสเตียนแก่คุณ คุณจะยอมเป็นคริสเตียนไหม”

“ผมยินดีครับ” ชายผู้นั้นตอบทันที

เขาทั้งสองจึงได้นั่งลงและนักเทศน์ผู้นั้นก็เริ่มอ่านข้อความตอนแรกในหนังสืออิสยาห์ 53:6 ให้แก่เขาฟัง

“เราทุกคนได้หลงเข้าไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง”

แล้วก็ถามชายผู้นั้นว่า

“คุณชอบข้อความตอนนี้ไหมครับ”

“ผมชอบครับ” เขาตอบ

นักเทศน์จึงอ่านข้อความตอนท้ายของข้อนี้ต่อไปอีก

“และพระเจ้าทรงวางลงบนท่าน (พระเยซูคริสต์) ซึ่งความบาปผิดของเราทุกคน”

และถามเขาต่อไปว่า

“พระเจ้าได้ทรงทำอะไรเพื่อความบาปของคุณบ้าง”

“พระองค์ได้ทรงเอาความบาปของผมวางไว้บนพระกายของพระเยซูครับ” เขาตอบ

“อะไรเป็นสิ่งที่จะทำให้คุณได้รับความรอดได้” นักเทศน์ถามต่อไป

“การต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์”

“แล้วคุณยินดีที่จะต้อนรับพระเยซูคริสต์หรือไม่”

“ผมยินดีครับ”

ในเวลานั้น ทั้งสองคนต่างก็ถูกเขาลงอธิษฐาน นักเทศน์ผู้นั้นได้อธิษฐานว่า

“พระบิดาเจ้าข้า ชายคนนี้เป็นคนบาป เขายินดีจะเชื่อพระองค์ว่าพระองค์ได้ทรงให้ความบาปของเราตกอยู่บนพระกายของพระเยซูคริสต์แล้ว ขอพระองค์ทรงโปรดยกโทษความบาปของเขา เพราะเหตุพระเยซูคริสต์ด้วย ในพระนามขององค์พระเยซูคริสต์ อาเมน”

หลังจากที่จบการอธิษฐานแล้ว นักเทศน์ก็ถามชายผู้นั้นว่า

“พระเจ้าได้ฟังคำอธิษฐานของเราและอภัยบาปให้คุณหรือยัง”

“พระองค์ทรงตอบแล้วครับ” ชายผู้นั้นตอบ

ในตอนสุดท้ายนักเทศน์ก็ได้อธิบาย ยอห์น 1:12 ให้ชายผู้นั้นฟังอย่างแจ่มแจ้งว่า

“ผู้ที่ต้อนรับพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงประทานสิทธิให้เขาเป็นบุตรของพระองค์ได้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คุณเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว และคุณมีสิทธิที่จะอธิษฐานต่อพระองค์ด้วย”

3. คนที่รู้จักวิธีรอด และ ต้องการรอด แต่ยังมีอุปสรรคอยู่ มีคนเป็นจำนวนมาก มีความต้องการที่จะได้รับความรอด และได้เรียนรู้จักวิธีที่จะรอดแล้ว แต่เพราะมีอุปสรรคบางอย่างขัดขวางอยู่ จึงทำให้เขาไม่อาจตัดสินใจเชื่อพระเจ้าได้ทันที อุปสรรคที่มักจะพบเห็นอยู่เสมอ มีอยู่หลายอย่างด้วยกัน เช่น

มีคนกล่าวว่า ความบาปที่มีอยู่ในชีวิตของเขานั้นมีมากจนเกินไป พระธรรม 1 ทิโมธี

1:15 ก็สามารรถแก้ปัญหามาได้ หรือ โรม 5:6-8 ก็ได้ผลเช่นกัน

2. มีคนกล่าวว่า จะเป็นคริสเตียนไปไม่ตลอดรอดฝั่ง หรือจะไม่สามารถเชื่อพระเจ้าจนถึงที่สุดได้ เราก็สามารถใช้พระธรรม 1 เปโตร 1:5 ยอห์น 10:28-29 2 ทิโมธี 1:12

3. มีคนกล่าวว่า ตนเองอ่อนแอเกินไป กล่าวว่าจะเชื่อพระเจ้าไม่ตลอด เราก็สามารถใช้พระธรรม 2 โครินธ์ 12:9-10 ฟิลิปปี 4:13

4. มีคนกล่าวว่า ตนเองไม่อาจจะละจากทางแห่งความบาป ตลอดจนนิสัยเลวทรามที่ติดตัวมา ก็สามารถใช้พระธรรม กาลาเทีย 6:7-8

5. มีคนกล่าวว่า ถ้าเป็นคริสเตียนแล้วจะมีคนข่มเหง แต่เราไม่อาจจะบอกเขาว่า เชื่อพระเยซูแล้วจะไม่ถูกข่มเหง แต่เราสามารถจะใช้พระธรรม 2 ทิโมธี 3:11-12 มัทธิว 5:10-12 และ

โรม 8 :18

6. มีคนกล่าวว่า ถ้าเป็นคริสเตียนแล้วจะเกิดความกระทบกระเทือนต่ออาชีพการงานของเขา เราสามารถใช้พระธรรม มาระโก 8:36 มัทธิว 6:32-33

7. มีคนกล่าวว่า การดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนนั้นยากเกินไป เราก็สามารถใช้พระธรรม มัทธิว 11:28-30 สุภาษิต 13:15

8. มีคนกลัวเพื่อนที่ยังไม่เชื่อ ถ้าเชื่อพระเจ้าแล้ว เพื่อนฝูงเหล่านั้นจะพากันละทิ้งไป เราสามารถใช้พระธรรมสุภาษิต 29:25 สดุดี 1:1-6

9. มีคนกล่าวว่า ตนเองจะใจแข็งเกินไป เราก็สามารถใช้พระธรรม เอเสเคียล 36:26-29

10. มีคนกล่าวว่า ตนเองยังไม่มีความรู้สักอะไรเกิดขึ้นภายในจิตใจ เราอาจถามเขาว่า เขาต้องการความรู้สักอะไร

- ถ้าต้องการมีสันติสุข เราก็ใช้พระธรรมกาลาเทีย 5:22-23 เอเฟซัส 1:13-14

- ถ้าต้องการรู้ว่าตัวเองเป็นคนบาปเสียก่อน เราก็ใช้พระธรรม อิสยาห์ 55:7

11. มีคนว่า ตนเองได้แสวงหาพระเจ้า แต่ยังไม่พบสักที เราก็สามารถใช้พระธรรม เยเรมีย์ 29:13

12. มีคนว่า ตนเองไม่สามารถเชื่อได้ คนเหล่านี้ส่วนใหญ่มักจะเพราะยังไม่สามารถละทิ้งความบาปในชีวิตของเขาได้ เราก็สามารถใช้พระธรรม ยอห์น 5:44

13. มีคนกล่าวว่า พระเจ้าไม่ยอมรับตัวเขาและคิดว่าเขาได้สูญเสียโอกาสที่จะได้รับความรอดไปเสียแล้วหรืออาจจะคิดว่า มีความบาปใหญ่หลวงในชีวิตของเขาที่พระเจ้าไม่อาจจะอภัยให้เขาได้ เราก็สามารถใช้พระธรรมยอห์น 6:37 อิสยาห์ 1:18

14. มีคนกล่าวว่า การตัดสินใจเชื่อพระเยซูของเขาหายไปเสียแล้ว เราก็สามารถใช้พระธรรม 2 โครินธ์ 6:2

4. คนที่หมดหวังในชีวิต คนเหล่านี้ คือ ผู้ที่ยังไม่เข้าใจถึงวิธีการช่วยให้รอดของพระเจ้า จึงพยายามจะหาวิธีรอดโดยพึ่งในความสามารถของตนเอง

1. คนที่หวังพึ่งการทำดี คนเช่นนี้มักจะพูดว่าตัวเขาเองจะพยายามพึ่งความสามารถของตนเอง ในการทำดีหรือบอกว่า ตนเองทำดีมากกว่าทำชั่ว หรือบอกว่าตนเองไม่ใช่คนบาปหนา หรือทำชั่วอะไรมากมาย เราก็สามารถใช้พระธรรม กาลาเทีย 3:10 และ ยอห์น 16:9 เพื่อให้เขาได้รู้ว่า การไม่เชื่อพระคริสต์ก็เป็นบาปแล้ว

2. คนที่คิดว่า พระเจ้าทรงเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก และความเมตตา คงจะไม่ลงโทษมนุษย์ เราก็สามารถใช้พระธรรม โรม 2:2,4,5

3. คนที่คิดว่า จะพยายามเลียนแบบพระเยซูเหมือนพวกที่มีหลักความเชื่อใหม่พยายามเลียนแบบคุณธรรม ความรัก ความดี การปรนนิบัติรับใช้ ตลอดจนความเสียสละของพระเยซู เราก็สามารถใช้ โรม 3:24-25

4. คนที่พึ่งแต่ความรู้สักจะบอกว่า ตนเองรู้สักว่า สามารถได้รับความรอดขึ้นสวรรค์ได้ เราก็สามารถใช้พระธรรม ยอห์น 3:36 ว่า ไม่ใช่พึ่งความรู้สัก แต่พึ่งการเชื่อในพระเยซูคริสต์ต่างหาก

5. คนที่ยังไม่แน่ใจในความรอดและคนที่ทอดทิ้ง

ก. คนที่ยังไม่แน่ใจในความรอด อาจแบ่งออก 2 ประเภท คือ

1. เพราะไม่มีความรู้ในพระคัมภีร์ เราก็สามารถใช้พระธรรมยอห์น 15:13
2. เพราะยังไม่อาจหลุดพ้นจากความบาปอย่างสิ้นเชิง เราก็สามารถใช้พระธรรมอิสยาห์ 55:7

สุภาษิต 28:13

ข. คนที่ทอดอยู่ในความเชื่อ ก็มี 2 ประเภท เช่นกัน คือ

1. ทอดอยู่และไม่คิดจะหวนกลับมาอีกเราก็สามารถใช้พระธรรม

เยเรมีย์ 2:5

2. ทอดอยู่แต่ยังอยากจะหวนกลับมาเราก็สามารถใช้พระธรรม เยเรมีย์ 3:12,1,22

6. คนที่มีความสงสัยในความจริงของพระเจ้าและคนที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า

คนที่มีความสงสัยนั้นมีมากมายหลายประเภท วิธีที่จะช่วยคนเหล่านี้ ก็แตกต่างกันออกไป ดังนี้

1. ไม่เชื่อและดูหมิ่นความจริงของพระเจ้า เราก็สามารถใช้พระธรรม

1 โครินธ์ 1:18

2. มีความตั้งใจจะแสวงหาความจริงของ พระเจ้า แต่ภายในจิตใจเต็มไปด้วยความสงสัย เราก็สามารถใช้พระธรรม ยอห์น 7:17

3. คนที่เชื่อว่า ไม่มีพระเจ้า คนพวกนี้เราใช้ข้อพระคัมภีร์ทั้ง 2 ข้อข้างต้นนี้ได้ หรือจะใช้พระธรรมสดุดี 14:1 โรม 1:19-22 ก็ได้

4. คนที่ไม่เชื่อว่า พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า เราก็สามารถใช้ โรม 3:3-1 มัทธิว 24:35

5. คนที่สงสัยถึงชีวิตในโลกหน้า เราก็สามารถใช้พระธรรม 1 โครินธ์ 15:35-36

6. คนที่สงสัยถึงการพิพากษาของพระเจ้าตลอดจนความทุกข์ทรมานที่จะได้รับในบึงไฟ ในอนาคตที่กำลังจะมาถึงนั้น เราก็สามารถใช้พระธรรม วิวรรณ์ 21:8

7. คนที่ไม่เชื่อว่า พระเยซูเป็นพระเจ้า

ก. จากพระธรรมกิจการ 10:36 ยอห์น 20:28 โรม 9:5 วิวรรณ์ 1:17 อิสยาห์ 48:6 ถ้านำเอาข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มาเปรียบเทียบกับจะสามารถรู้ได้ว่า ชื่อพระเยซูในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกับชื่อพระเยซู ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ หมายถึงบุคคล คนเดียวกัน

ข. จากพระธรรมฮีบรู 1:5,10 จะเห็นได้ว่า งานที่พระเยซูทรงกระทำเป็นอย่างเดียวกับที่พระเจ้าทรงกระทำ

ค. จากพระธรรม ยอห์น 5:22-23 วิวรรณ์ 5:13 ฟิลิปปี 2:10 ต่างก็กล่าวว่า เราควรมนัสการได้พระเยซู

- ง. จากพระธรรม ยอห์น 5:22-23 ได้กล่าวว่า พระเยซูทรงสภาวะที่เท่าเทียมกันกับเป็นพระเจ้า

จ. จากพระธรรม 1 ยอห์น 2:22-23,5:1-5 ได้กล่าวว่า คนที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ล้วนแต่พวคมุสาทั้งสิ้น

ฉ. จากพระธรรมยอห์น 8:24, 20:31 ได้กล่าวว่า คนที่เชื่อพระเยซูว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า จะได้รับชีวิตนิรันดร์ คนที่ไม่เชื่อก็ไม่ได้รับความรอด

7. คนที่มีก่อนความวุ่นวายต่าง ๆ อาจมีคนประเภทหนึ่งที่ไม่ความเข้าใจในเรื่องของพระเจ้า ตลอดจนพระคัมภีร์ แล้วมาพูดจาคลุมเครือต่าง ๆ นานา โดยไม่มีเหตุผลในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. พระเจ้า

บางคนพูดว่า พระเจ้าเป็นผู้ที่มีความโหดเหี้ยมทารุณ เราก็สามารถใช้พระธรรม โรม 9:20-21 เพื่อให้เขาทราบว่า การกล่าวโทษพระเจ้าเช่นนั้นเป็นความบาปขนาดไหน

(โรม 11:33-35) คนที่กล่าวเช่นนั้นย่อมแสดงว่า เขาไม่เข้าใจถึงกฎเกณฑ์และการพิพากษาของพระเจ้าเลย บางคนกล่าวว่า ทำไมพระเจ้าสร้างมนุษย์แล้วกลับมาลงโทษมนุษย์อีกเล่า เราก็สามารถใช้พระธรรมเอเศเคินล 33:11 และ 2 เปโตร 3:8-9 เป็นคำตอบสำหรับเขาได้

2. พระคัมภีร์

ก. มีคนกล่าวว่า “พระคัมภีร์เป็นหนังสือ ที่ไม่มีสาระอะไรเลย” เราก็สามารถใช้พระธรรม 1 โครินธ์ 1:18,2:14, 2 เธสะโลนิกา 2:10-12

ข. มีคนกล่าว “พระคัมภีร์ของคริสเตียนมีข้อขัดแย้งกันยุ่งกันอย่างมากมาย” เราก็สามารถใช้พระธรรม ยอห์น 7:17 มัทธิว 11:25 ได้

3. วิธีการช่วยมนุษย์ให้รอดของพระเจ้า

มีคนกล่าวว่า “ทำไมพระเจ้าจึงต้องใช้ความตายของบุตรของพระองค์มาช่วยมนุษย์โลกให้รอด ทำไมจึงไม่ใช่วิธีที่ดีกว่านั้น” เราก็สามารถใช้พระธรรม อีสยาห์ 55:8-9 โรม 11:33

4. คริสเตียน

มีคนอาจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมเชื่อพระเยซูเพราะมีคนหน้าซื่อใจคดมากมายในคริสตจักร” เราก็สามารถใช้พระธรรม โรม 12:4 14:12-13

8. คนที่ไม่ยอมตัดสินใจเชื่อพระเยซูทันทีที่ต้องการรอต่อไปก่อน

1. มีคนมักจะพยายามพูดผลัดว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ายังไม่อาจตัดสินใจได้ ต้องรอนกว่าจะเข้าใจแจ่มแจ้งและผ่านการคิดจึงตรึกรองแล้วเสียก่อน จึงค่อยมาเป็นคริสเตียน” เราก็สามารถใช้พระธรรม อีสยาห์ 55:6

2. บางคนผลัดว่า “รอให้ภาระกิจต่าง ๆ ของผมเสร็จสิ้นเสียก่อน แล้วผมจึงค่อยมาเป็นคริสเตียน” เราก็สามารถใช้พระธรรม มัทธิว 6:33

3. บางคนผลัดว่า “ต้องรอจนถึงเวลาของพระเจ้ามาถึงเสียก่อน” เราก็สามารถใช้พระธรรม 2 โครินธ์ 6:2 ฮีบรู 3:15

4. บางคนก็ผลัดว่า “ผมยังอายุน้อยอยู่ขอให้อายุมากกว่านี้สักหน่อยแล้วผมจึงค่อยมาเชื่อพระเจ้า” เราก็สามารถใช้พระธรรมท่านผู้ประกาศ 12:1 มัทธีว 19:17 18:3

9. คนที่มีทิวทัศน์ของตนเอง หรือ ถูกหลอกลวง

1. คนที่มีทิวทัศน์ของตนเอง

ก. “ผมไม่ต้องการคุยกับคุณ” เราก็สามารถใช้พระธรรมฮีบรู 12:25

ข. “ผมยังยกโทษให้ผู้อื่นไม่ได้” เราก็สามารถใช้พระธรรม มัทธีว 6:15

ค. “ผมยังรักโลกนี้มาก” เราก็สามารถใช้พระธรรม มาระโก 8:36-37

ง. “ผมยังไม่อาจยอมรับความบกพร่องของผมเองได้” เราก็สามารถใช้พระธรรม สุภาษิต 28:13

จ. “ผมไม่อาจยอมรับพระเยซูต่อหน้าคนอื่นได้” เราก็สามารถใช้พระธรรม มัทธีว 10:32-33

ฉ. “ผมต้องการทำตามใจของตัวเอง” เราก็สามารถใช้พระธรรม อีสายห์ 55:8-9

ช. “ผมไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่ผมก็ไม่ปฏิเสธพระองค์” เราก็สามารถใช้พระธรรม มัทธีว 12:30

2. คนที่ถูกหลอกลวง

ก. พวกคาธอลิก คนพวกนี้ต้องบอกให้เขาทราบว่า การบังเกิดใหม่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกคน (ยอห์น 3:3-5) พวกเรามีความเข้าใจผิดว่า การรับบัพติศมา ก็คือการบังเกิดใหม่แล้ว (1 ยอห์น 5:13) เราไม่ควรโจมตีคำสอนที่ผิด ๆ ของเขา แต่ต้องนำพวกเขามากลับใจบังเกิดใหม่ด้วยความรัก

ข. พวกยิว เราสามารถใช้พระธรรมอีสายห์ 53, ฮีบรู 7:25-28 9:10

ค. พวกเซเวนเดย์ ยะโฮวา พวกโมมอน (ลัทธิชนยุคสุดท้าย) หรือ พวกพระเยซูแท้ ก็เป็นพวกที่เราจะต้องระมัดระวังอยู่เสมอเช่นกัน

ง. พวกไหว้เจ้าต่าง ๆ เราก็สามารถใช้ประวัติความเป็นมาของพระเจ้าองค์นั้น ๆ อธิบายให้เขาฟังให้แจ่มแจ้ง เพื่อจะชี้ให้เขาเห็นว่า เจ้าเหล่านั้นล้วนแต่เป็นมนุษย์ เพราะมนุษย์เป็นผู้ตั้งเขาเป็นเจ้าขึ้นมาต่างหาก

บทที่ 5 ข้อควรจำสำหรับผู้ที่จะออกไปประกาศส่วนตัว

1. ควรจะเป็นพยานกับคนที่มียุ่ใกล้เคียงกันและเป็นเพศเดียวกันด้วย แต่ก็มีข้อยกเว้นอยู่บ้าง เราจำเป็นที่จะต้องฟังพาดการทรงนำจากองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ บางครั้งพระองค์ทรงนำผู้หญิงให้ไปเป็นพยานกับผู้ชาย บางทีก็ทรงนำผู้ชายให้ไปเป็นพยานกับผู้หญิง และเด็กก็อาจเป็นพยานกับผู้สูงอายุก็ได้ แต่ถ้าไม่ได้รับการสำแดงอย่างชัดเจนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว, บรรดาผู้มีประสบการณ์ในการเป็นพยานต่างยอมรับว่า การเป็นพยานกับผู้ที่เป็นเพศเดียวกันจะได้ผลดีกว่า และยังเป็นกรหลีกเลี่ยงปัญหาความยุ่งยากต่าง ๆ ได้อีกด้วย หนุ่มสาวที่จะออกไปเป็นพยานต้องสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ เพราะมักจะมีปรากฏอยู่เสมอ ๆ ว่า ชายหนุ่มไปนำหญิงสาวมาเชื่อพระเยซูและแล้วก็บังเกิดเรื่องเศร้าใจต่าง ๆ หลายอย่างขึ้น แต่การที่หญิงมียุ่จะนำชายหนุ่มหรือชายหนุ่มจะนำหญิงที่มีอายุมาเชื่อพระเจ้า นั้นกลับไม่ค่อยมีปัญหาเท่าใดนัก นอกจากนี้เรื่องอายุและประสบการณ์ก็มีความสำคัญไม่น้อยเหมือนกัน ถ้าคนที่มีอายุน้อย และขาดประสบการณ์ไปเป็นพยานสนทนารวมกับผู้สูงอายุ และเจินจัดต่อโลกมาแล้วก็เท่ากับเป็นการแสดงความโง่เขลาของตนเองออกมาเท่านั้น

2. ควรจะประกาศแบบตัวต่อตัว และสนทนารวมกันในที่เงียบสงบด้วย ถ้ามีหลาย ๆ คนอยู่ด้วยกันอาจเป็นเหตุที่จะทำให้คนที่เราต้องการนำมาเชื่อพระเจ้านั้นอายและไม่กล้าบอกเราตามเป็นจริงเกี่ยวกับตัวเขา แต่เมื่ออยู่กันตัวต่อตัวแล้ว ก็จะสามารถขจัดปัญหาเรื่องนี้ออกไปได้ ทำให้เขาเชื่อเราและกล้าที่จะสารภาพถึงความบกพร่องตลอดจนความผิดบาปต่าง ๆ ของเขาออกมา คนที่ไปประกาศก็ควรจะเป็นคนเดียวเหมือนกัน เพราะถ้ามีผู้ประกาศหลายอย่างคนอยู่ด้วยกัน และคุยกับผู้ที่ยังไม่เชื่อเพียงคนเดียวเท่านั้นก็เป็นการไม่สมควรเช่นกัน

3. ต้องฟังฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตลอดจนพระคำของพระเจ้าอย่างแท้จริง

4. เวลาที่เราอ้างอิงข้อความต่าง ๆ จากพระคัมภีร์ พยายามให้คนที่เราเป็นพยานอยู่ด้วยนั้น ได้มีโอกาสอ่านด้วยเสมอ ไม่ใช่เราเป็นคนอ่านเอง ทั้งนี้ก็เพื่อให้พระคำของพระเจ้าสามารถผ่านตาและหูของเขาไปสู่ภายในจิตใจของเขาได้ หากเราอ่านเองหรือท่องให้เขาฟังเท่านั้น อาจไม่สู้ประทับใจเหมือนกับให้เขาอ่านด้วยตัวเอง

5. ควรจะให้พระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่ง โดยเฉพาะเท่านั้น เพื่อให้ข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นจารึกอยู่ในใจของเขาพระคำของพระเจ้ำก็จะสามารถทำงานในจิตใจของเขาได้

6. ควรจะมีหัวข้อที่แน่นอน ทั้งนี้ก็เพื่อให้เขาสามารถต้อนรับเอาพระเยซูได้ หากเขาโต้แย้งถึงเรื่องคณะนิกายต่าง ๆ เรื่องพิธีบัพติศมา หรือปัญหาอื่น ๆ และไม่ยอมสนใจถึงเรื่องการต้อนรับพระเยซู

เราก็ควรจะเตือนเขาว่า ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เราสามารถใช้เวลาอื่นมาสนทนากันสิ่งที่จะต้องสนใจ เดียวนี้ ควรจะเป็นเรื่องพื้นฐานมากกว่านั่นคือ การยอมรับเอาพระเยซูคริสต์

หรือปฏิเสธพระองค์มักจะพบว่า ผู้ประกาศที่ขาดประสบการณ์นั้นมักจะเผลอไปกล่าวถึงเรื่อง ปัญหาที่ไม่ควรจะกล่าวถึงในระหว่างที่เป็นพยาน ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

7. **ต้องให้เกียรติแก่ผู้ที่เป็นพยานด้วย** หากเราเป็นพยานโดยขาดความคารวะหรือไม่ให้เกียรติ แก่ผู้ที่เราเป็นพยานด้วยแล้ว จะทำให้คำพูดของเราไม่บังเกิดผลเท่าที่ควร ในทางตรงกันข้าม ถ้าเราเป็น พยานด้วยความคารวะ แม้บางครั้งอาจจะต้องทำให้เขารู้สึกถึงความบาปของเขาก็ตาม ก็ไม่ทำให้เขา รู้สึกว่า เรากำลังดูถูกเขาอยู่และแม้คำพูดของเราอาจจะรุนแรงบ้าง แต่ท่าทางของเราก็งงอ่อนโยนอยู่ เช่นเดิม ถ้าหากเราทำได้เช่นนี้แล้วก็จะช่วยให้คำพยานของเรามีโอกาสเข้าสู่ภายในจิตใจของเขาได้ง่าย ขึ้นและไม่ต่อต้านคำพูดของเราด้วย ได้เคยมีผู้ประกาศหลายคนที่มีความร้อนรน แต่เนื่องจากมีท่าทีที่ไม่ ดี จึงกลับทำให้ผู้ที่เขาเป็นพยานด้วยนั้นพยายามหลบหนีไม่ยอมรับฟัง ฉะนั้นเราจึงต้องระมัดระวังใน เรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะเมื่อไปพบผู้ที่สูงอายุกว่าเรา

8. **ต้องเป็นพยานด้วยความจริงใจ** เพราะผู้ที่ เป็นพยานด้วยความเอาจริงเอาจังเท่านั้น จึงจะ สามารถทำให้ผู้อื่นรู้สึกได้ว่า พระคำของพระเจ้าเป็นความจริง ดังนั้นพระคัมภีร์ที่เราจะใช้จึงควรจะเป็นข้อ พระคัมภีร์ที่ตัวของเราเองเคยได้รับการคลอใจจากพระเจ้ามาแล้วเวลาที่เรารู้สึกออกไป จึงจะมีน้ำหนักและ ประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

9. **ห้ามโมโห** บางครั้งคนที่เราไปเป็นพยานด้วยนั้นสามารถทำให้เราโมโหได้ง่าย ๆ แต่คน ประเภทนี้ไม่ยากเกินกว่าที่เราจะอดทน ให้อภัย และนำเขามารู้จักกับพระเจ้าด้วยความอ่อนสุภาพได้ หากเราโมโห เขาก็จะไม่เชื่อพระเจ้าเป็นแน่ และยังทำให้เขายิ่งปล่อยตัวทำบาปต่อไปตามเดิม คนที่ยิ่ง เหน็บแนม พุดจากระทบกระเทือนเรา เรายิ่งต้องใช้ความอดทนและคำพูดที่ประกอบด้วยความรัก เพื่อ คลอใจเขาให้กลับใจมาเชื่อพระเจ้าโดยกำลังของเราเอง เราอาจไม่สามารถทำได้ แต่พระเจ้าจะทรงช่วยเรา หากเราจะอธิษฐานทูลขอต่อพระองค์อย่างเอาจริงเอาจัง

10. **อย่าใจร้อน หรือโต้เถียงกันอย่างรุนแรง** เราจะต้องมีใจอ่อนสุภาพและพยายามหลีกเลี่ยงการ โต้เถียงกันสิ่งที่ยังไม่เข้าใจ เราควรจะค่อย ๆ อธิบายให้เขาฟัง แต่ถ้าเป็นสิ่งที่เรายังไม่เข้าใจ และไม่ ค่อยมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชื่อพระเยซูแล้ว ก็ไม่ต้องพยายามไปอธิบาย

11. **ห้ามสอดแทรกในขณะที่ผู้อื่นกำลังเป็นพยานอยู่** ถึงแม้ว่า ผู้ที่กำลังเป็นพยานอยู่จะพูดไม่ ค่อยถูกหรือไม่ดีนักก็ตาม ก็ควรยอมให้เขาพูดจนหมดเสียก่อนไม่ควรไปขัดคอว่าพูดผิด เพราะใน ขณะนั้นผู้ฟังอาจจะกำลังได้รับการคลอใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ ถ้าเราไปรบกวนอาจทำลายหรือ

เป็นอุปสรรคต่อการทำงานของพระเจ้า ในจิตใจของผู้นั้นก็เป็นที่ทำนองเดียวกันในขณะที่เรากำลังสนทนาธรรมกันอยู่ก็ไม่ควรให้ผู้อื่นมารบกวนเราด้วยเหมือนกัน

12. ไม่ควรรีบเร่งจนเกินไป ข้อบกพร่องที่สำคัญในการทำงานอย่างหนึ่ง ก็คือเรามักรีบจนเกินไป อยากให้เกิดผลทันตาเห็น งานเช่นนี้เป็นงานที่ผิวเผินเท่านั้น เราสามารถพิจารณาคนที่พระเยซูทรงนำมาถึงพระเจ้าว่า มักจะเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป ดังเช่น นิโคเดโม เปโตร เปาโล ต่างก็ค่อย ๆ มาเชื่อพระเยซูทั้งสิ้น จริงอยู่ถึงแม้ว่าในเวลาทีกลับใจเชื่อพระเจ้านั้นจะเป็นแบบทันทีทันใดก็ตาม แต่พระเจ้าได้ใช้เวลานานในการทำงานบนตัวของเขามาก่อนแล้วไม่ใช่ชั่วขณะเท่านั้น ยกตัวอย่าง เช่น เปาโลหลังจากที่ท่านพบกับพระเยซูแล้วต้องใช้เวลาถึง 3 วันกว่า ตาของท่านจะกลับเห็นความสว่างใหม่อีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นท่านยังใช้เวลา 3 ปี จึงค่อยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แล้วจึงออกไปเป็นพยาน (กาลาเทีย 1:18) เปโตรก็เป็นแบบค่อยเป็นค่อยไปเช่นกัน คนที่กลับใจมาเชื่อพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้นในเวลาเริ่มแรกแม้ว่าจะเข้าใจสิ่งต่าง ๆ อย่างช้า ๆ ก็ตามแต่ว่า มักจะสามารถเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้โดยละเอียดลึกซึ้งซึ่งดีกว่า 10 คนที่มาเชื่อพระเจ้าแบบทันทีทันใด เราจำเป็นต้องยอมให้เมล็ดพืชแห่งพระคำของพระเจ้าเจริญเติบโตในจิตใจของคนเสียก่อน เพราะถ้าเมล็ดพืชนั้นตกอยู่ในที่ที่มีดินดี แม้จะงอกขึ้นโดยเร็ว แต่ในไม่ช้าก็จะเหี่ยวแห้งไป

13. ถ้าเป็นไปได้ ควรให้คนที่เป้นพยานด้วยนั้นคุกเข่าลงอธิษฐานด้วย การอธิษฐานจะช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ของเขาไปได้ บางครั้ง คนที่ใจแข็งกระด้าง ก็ยอมต่อพระเจ้าในขณะที่อธิษฐานมีนักเทศน์คนหนึ่งเป็นพยานกับหญิงคนหนึ่งเป็นเวลาถึง 2 ชั่วโมงก็ยังไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น สุดท้ายนักเทศน์ผู้นั้นจึงเชิญชวนหญิงผู้นั้นให้คุกเข่าลงอธิษฐานด้วยกันกับเขาเพียงใช้เวลาไม่ถึง 5 นาทีเท่านั้น หญิงผู้นั้นก็กลับใจเชื่อพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี

14. ถ้ายังไม่ประสบความสำเร็จ เราควรกลับไปอธิษฐานและสำรวจดูถึงต้นเหตุที่ทำให้เราต้องพบกับความล้มเหลว ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่จะสืบเนื่องมาจากการเรียนรู้ข้อบกพร่องต่าง ๆ จากความล้มเหลวด้วยกันทั้งนั้น

15. คนที่เราควรจะสนใจ และไปทำงานกับเขาคือ คนที่เพิ่มรับเชื่อใหม่ ๆ พยายามให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ด้วย เพื่อให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาเจริญเติบโตขึ้นมีคนที่เพิ่มรับเชื่อใหม่เป็นจำนวนมากไม่น้อย เนื่องจากขาดคนเอาใจใส่ดูแล สภาพชีวิตฝ่ายวิญญาณจึงตกอยู่ในลักษณะที่น่าสงสารเป็นอย่างยิ่ง นี่เป็นความบกพร่องอย่างใหญ่หลวงของผู้ประกาศ งานแห่งการติดตามผลมีความสำคัญอย่างยิ่งขาดไม่น้อยไปกว่างานในตอนเริ่มต้นเหมือนกัน พระเจ้าทรงต้องการให้เราทำงานอย่างเสมอต้นเสมอปลายกับคนที่เรานำมาเชื่อในพระองค์ พระเจ้าเริ่มต้นใช้ผู้ใด พระองค์ก็จะใช้ผู้นั้นต่อไป

16. หากมีคนที่กลับใจเชื่อพระเจ้า ก่อนที่เราจะจากเขาไป จะต้องสอนเขาให้เรียนรู้จักวิธีที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างมีชัยชนะ ซึ่งมีสิ่งสำคัญหลายอย่างหลายประการที่เขาจำเป็นต้องทราบดังต่อไปนี้ คือ

1. ขอมรับพระเยซูคริสต์ต่อหน้าคนอื่น ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม (โรม 10:9-10 มัทธิว 10:32-33)

2. สอนเขาให้รับบัพติศมาในน้ำและมาร่วมในพิธีมหาสนิทเสมอ ๆ ด้วย (กิจการ 2:38-42 ลูกา 22:19 1 โครินธ์ 11:23-26)

3. ศึกษาพระคัมภีร์เป็นประจำทุก ๆ วัน (2 ทิโมธี 3:13-17 ยอห์น 5:39)

4. หมั่นอธิษฐานเสมอ ยิ่งเวลาที่ประสบกับการทดลองจะล้มเสียไม่ได้ (มัทธิว 26:41 1 เซสะโลนิกา 5:17)

5. พยายามมีความสามัคคีธรรมกับคริสเตียนที่มีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ดี (เอเฟซัส 4:12-16 ฮีบรู 10:24-25)

6. ถ้าทำบาปต้องอย่างท้อใจ จงรีบสารภาพบาปและเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถอภัยความบาปนั้นได้ และมุ่งหน้าต่อไปในการติดตามพระเยซู (1 ยอห์น 1:9,2:1 ฟิลิปปี 3:31-14)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ควรจะคัดออกมาให้ผู้เชื่อใหม่เหล่านั้น เพื่อเขาจะสามารถปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง เมื่อต้องประสบเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น และยังเป็นสิ่งที่ช่วยรักษาความเชื่อของเขาให้มั่นคง อยู่ในพระเจ้าต่อไป

บทที่ 6 การจัดตั้งทีมประกาศและอุปกรณ์ที่ใช้ในการประกาศ

การประกาศพระกิตติคุณในทุกวันนี้ นอกจากวิธีปฏิบัติต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึงในบทก่อน ๆ แล้ว การจัดตั้งทีมประกาศตลอดจนอุปกรณ์ที่ใช้ในการประกาศก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะขาดเสียไม่ได้

ก. การจัดตั้งทีมประกาศ แบ่งตามประเภทต่าง ๆ ของทีมประกาศได้ดังต่อไปนี้คือ

1. **ประเภทคนเดียว** พระเยซูก็ทรงเคยออกไปประกาศพระกิตติคุณกับหญิงชาวสะมาเรีย และหญิงที่ถูกจับขณะล่วงประเวณีด้วยตัวของพระองค์เองแต่เพียงผู้เดียวฟิลิปก็ประกาศกับชนที่แบบนั้นเช่นกัน ภายหลังเปาโล, เปโตร ก็เคยทำการประกาศลักษณะเดียวกันด้วย

2. **ประเภทสองคน** พระเยซูเคยส่งสาวกออกไปเป็นคู่ ๆ พร้อมทั้งให้อำนาจในการขับผีและรักษาโรคให้แก่พวกเขาด้วย

3. **ประเภทหมู่** คริสตจักรอันติโอเกียในพระธรรมกิจการได้ส่งเปาโล ซีลา บารนะนาบา และทิโมธีออกไป ประกาศพระกิตติคุณพร้อม ๆ กัน พวกเขาได้ไปประกาศในเขตเอเชีย้อยู่ทุกแห่ง นับเป็นทีมประกาศประเภทหมู่ทีมแรกของคริสเตียนก็ได้

4. **ประเภทกองทัพ** พระเยซูทรงนำสาวกทั้ง 12 คนเดินทางไปประกาศตามมณฑลต่าง ๆ ทั้ง 13 คน ก็ถือเป็นกองทัพประกาศกองหนึ่งได้เหมือนกัน

5. **ประเภทมิชชัน** ตั้งแต่สมัยที่ท่านมาติน ลูเธอร์ได้ปฏิรูปศาสนาเป็นต้นมา ประเทศต่าง ๆ ในซีกโลกตะวันตกได้ก่อตั้งองค์การมิชชันขึ้น พร้อมทั้งส่งคนออกไปประกาศทั่วโลก เพื่อนำคนมาเชื่อพระเยซูคริสต์ ทำให้พระวจนะของพระเจ้าถูกเผยแพร่ออกไปทั่วโลก คนเป็นจำนวนมากได้รับความรอดเพราะการก่อตั้งมิชชันขึ้น เราจะไม่มีมาวิพากษ์วิจารณ์ว่า มิชชันมีข้อดีข้อเสียอย่างไร แต่อย่างน้อยที่สุดสิ่งที่เราเห็นได้อย่างชัดเจนคือ ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ได้ถูกเผยแพร่ออกไปแล้วทั่วโลก

เมื่อเร็ว ๆ นี้คริสตจักรในที่หลายแห่งต่างก็ได้ก่อตั้งองค์การมิชชันของตนเองขึ้น ไม่เพียงแต่เพื่อการประกาศในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์นี้เท่านั้น ยังมีความหวังว่า จะได้นำพระกิตติคุณมาจากทางซีกโลกตะวันตกอีกด้วยแต่ก่อนพระกิตติคุณมาจากทางซีกโลกตะวันตกมาสู่พวกเรา แต่ในปัจจุบันนี้ชาวตะวันออกหวังว่า พระเจ้าจะทรงใช้เรานำกิตติคุณ ของพระองค์ไปสู่คนในซีกโลกตะวันตกด้วย เหตุการณ์เช่นนี้สามารถเป็นไปได้ เชื่อว่าอาจเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าก็ได้ เพราะฉะนั้น การก่อตั้งองค์การมิชชันขึ้นจึงมีความสำคัญไม่น้อย จึงอยากจะนำวิธีจัดตั้งคร่าว ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

1. **ประเภทของมิชชัน** แบ่งเป็น

ก. แบบที่จัดตั้งขึ้นโดยคริสตจักรท้องถิ่น

ข. แบบที่สังกัดนิกาย ดำเนินการจัดตั้งโดยนิกายนั้น ๆ

ค. แบบอิสระ ดำเนินการจัดตั้งโดยความร่วมมือของพี่น้องในพระเยซูคริสต์ที่ไม่แบ่งแยกลัทธิ นิกายซึ่งต่างมีภาระร่วมกันในเรื่องการประกาศพระกิตติคุณ

2. การบริหารงาน แบ่งหน้าที่ต่าง ๆ ดังนี้ คือ

ก. *ประธาน* โดยให้ศิษยาภิบาลของคริสตจักรเป็นประธาน และมีประธานคณะกรรมการเป็น รองประธาน

ข. *ฝ่ายการเงิน* มีเหรัญญิกและผู้ช่วยเหรัญญิก โดยเหรัญญิกจะเป็นผู้ทำหน้าที่เก็บรักษาเงิน และ ผู้ช่วยเหรัญญิกเป็นผู้ทำบัญชี ไม่ควรให้เหรัญญิกของคริสตจักรมารับหน้าที่นี้ เพื่อจะได้มีความคล่องตัว ในการทำงาน

ค. *ฝ่ายจัดหาผู้ประกาศ* มีผู้รับผิดชอบโดยตรงและผู้ช่วย ทั้ง 2 คน จะทำหน้าที่รับผิดชอบใน การคัดเลือกและอบรมผู้ที่ออกไปเป็นผู้ประกาศ (มิชชันนารี) พร้อมทั้งส่งพวกเขาออกไปทำงาน รวมทั้งแนะนำงานที่จะไปทำอีกด้วย

ง. *ฝ่ายประชาสัมพันธ์* มีผู้รับผิดชอบโดยตรงและผู้ช่วย ทำหน้าที่เป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับงาน การกระจายข่าว และการติดต่อประสานงานต่าง ๆ ซึ่งมีดังนี้

- จัดทำป้ายประกาศ
- รายงานความก้าวหน้าของงานเป็นระยะ ๆ อย่างสม่ำเสมอ
- ควรมีรูปภาพในขณะออกไปทำงานมาแสดงให้ดูด้วย
- รับรายงานและข่าวสารจากผู้ที่ออกไปทำงาน

3. จัดให้มีการเข้าใจให้คนร่วมกันรับผิดชอบงาน

ก. ให้คนถวายเป็น

ข. ให้คนถวายเป็น

ค. ให้คนถวายเป็น

ข. **อุปกรณ์การประกาศ**

1. **บทเพลง** ต้องมีเพลงประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- เพลงสำหรับร้องหมู่
- เพลงสำหรับร้องเดี่ยว
- เพลงสำหรับร้องในที่ประชุม

2. **เครื่องดนตรี** มีชนิดต่าง ๆ คือ

- เปียโน
- ออร์แกน

- แอคคอร์ดเดียน
- เครื่องเป่าชนิดต่าง ๆ
- 3. โสตทัศนอุปกรณ์ เช่น
 - ประกาศทางวิทยุ
 - ประกาศทางโทรทัศน์
 - ประกาศทางส่งเสียงตามสาย
 - เครื่องบันทึกเสียงต่าง ๆ
- 4. สิ่งตีพิมพ์ เช่น
 - หนังสือพิมพ์
 - หนังสือเล่มเล็กสำหรับติดกระเป๋า
 - ใบปลิว
 - วารสารต่าง ๆ
 - สิ่งตีพิมพ์อื่น ๆ

อุปกรณ์ดังกล่าวข้างต้นนี้ ล้วนแต่มีส่วนช่วยในการประกาศเป็นอย่างมากทั้งยังสามารถช่วยให้ขอบเขตของการประกาศเป็นไปได้อย่างกว้างขวาง และไปถึงคนที่อยู่ในที่ซึ่งยังไม่สามารถเข้าไปถึงได้ บทเพลงและเสียงดนตรีมีส่วนช่วยเราใจคนให้บังเกิดความสนใจ เป็นการชักนำคนให้มาฟังพระกิตติคุณและรับความรอดอีกด้วย

ผู้ใดสนใจต้องการหนังสือเล่มนี้ โปรดติดต่อได้ที่
คณะความเชื่อ ความหวังและความรัก
501/3 ริมวงเวียน 22 กรกฎาคม ถนนไมตรีจิตต์ กรุงเทพฯ
โทร. 221-6099 , 224-2787

คริสตจักร พระพรสามัคคี
40/91-92 ถ.พระราม 2 นิเวศน์อมรชัย
ตำบลบางมด อ.บางขุนเทียน ก.ท.ม. 10150
โทร. 416-5843, 416-9381

ศจ.ศรี รุ่งเรืองวานิช
119/117 หมู่บ้านพุทธรักษา ซอย 1 ถ.สุขสวัสดิ์
ตำบลบางพึ่ง อำเภอพระประแดง
จ.สมุทรปราการ
ต.ป.ณ. 1581 ก.ท.ม. 10501
โทร. 463-7554